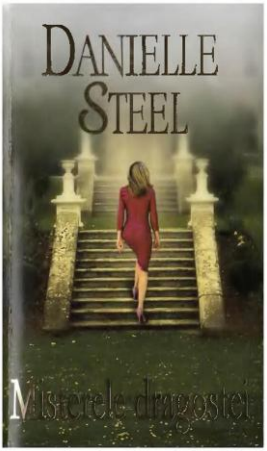
DANIELLE
STEEL
Misterele dragostei

DANIELLE STEEL

Misterele dragostei

Traducere din limba engleză
Ioana Avădanei
Editura Litera
2011

Danielle Steel
Matters of the Heart
2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Misterele dragostei

Această carte este foarte specială şi o dedic minunaților mei copii: Beatrix, Trever, Todd, Nick, Sam, *Victoria, Vanessa,* Maxx *şi Zara, care au fost alături de mine în aproape fiecare clipă a vieții mele de adult şi de-a lungul carierei mele de scriitoare. Ei sunt cea mai mare bucurie a existenței mele.*

Această carte este specială fiindcă, numărând romanele publicate, romanele nepublicate de la începutul carierei, lucrările de nonficțiune (de asemenea, publicate şi nepublicate), cartea de poezii şi cărțile de copii scrise pentru copiii mei – toate la un loc *aceasta este cartea cu numărul 100. Este un moment deosebit din viața mea literară şi, în mare parte, se datorează sprijinului iubitor, plin de încredere şi de răbdare şi mereu constant al copiilor mei. Nu aş fi reuşit nimic fără iubirea şi sprijinul lor. De aceea le dedic romanul acesta din toată inima şi sufletul meu, cu iubire şi mulțumiri din partea mea.*

În plus, nu pot să trec de acest eveniment de referință fără să le mulțumesc unor oameni foarte speciali din viața mea, care şi-au adus contribuția: Mort Janklow, minunatul meu agent şi prieten, Corole Baron, redactorul meu de atâția ani şi prietenă dragă, Nancy Eisenbarth, o documentaristă de excepție, care îmi furnizează toate materialele pe baza cărora îmi construiesc cărțile şi care îmi este prietenă de când eram copii. De asemenea, editurii mele, redactorilor şi vouă, cititorii mei fideli, fără de care nimic nu ar fi fost posibil.

Tuturor vă ofer inima mea, mulțumirile mele sincere şi toată prețuirea, pentru acest moment foarte special din viața mea. Şi mereu, şi mai presus de orice, copiilor mei, pentru care scriu, pentru care trăiesc şi respir şi care fac din fiecare moment al vieții mele alături de ei un dar prețios.

Cu toată dragostea, **D.S.**

Unele dintre cele mai mari crime împotriva umanității au fost comise în numele iubirii.

Un sociopat este o persoană care te distruge fără să clipească, fiindcă nu are nici inimă, nici conştiință. La început sunt perfecți, şi totul e prea bun ca să fie adevărat. Apoi îți smulg inima şi orice altceva vor cu un bisturiu. Operația aceasta este adesea genială, deşi nu întotdeauna fără greşeală. Şi, după ce obțin ceea ce au urmărit de la bun început, te lasă traumatizat, împietrit şi sângerând pe marginea drumului, îndreptându-se fără zgomot spre următoarea victimă.

D.S.

Capitolul 1

Hope Dunne îşi croia drum prin ninsoarea tăcută de pe Prince Street din Soho, New York. Era ora şapte seara, magazinele tocmai se închiseseră şi peste zarva obişnuită a comercianților se trăseseră obloanele, în aşteptarea nopții. Locuia acolo de doi ani şi îi plăcea. Era o zonă la modă din New York, mai prietenoasă decât un cartier rezidențial. Soho era plin de tineri, mereu găseai ceva de văzut acolo, aveai cu cine să schimbi o vorbă şi, de fiecare dată când îşi părăsea mansarda unde îşi avea refugiul, pătrundea într-o agitație stârnită de tot felul de activități. Magazinele erau pline de lumini strălucitoare.

Era perioada din an care-i plăcea cel mai puțin: decembrie, săptămâna dinainte de Crăciun. Aşa cum făcuse în ultimii ani, o ignora şi acum, aşteptând să treacă. În ultimii doi ani, de Crăciun lucrase la un adăpost pentru oamenii străzii. Cu un an înainte, fusese în India, unde sărbătoarea nu avea nicio semnificație. Avusese un şoc puternic la întoarcerea în State după perioada petrecută acolo. Totul părea foarte comercial şi superficial prin comparație.

Timpul petrecut în India îi schimbase viața şi, probabil, i-o salvase. Plecase în urma unui impuls de moment şi stătuse acolo mai mult de şase luni. Revenirea la viața americană fusese incredibil de dificilă. Toate posesiunile ei erau într-un depozit şi se mutase din Boston la New York. Nu prea-i păsa unde locuia; era fotograf de profesie şi mergea unde o ducea munca. Fotografiile pe care le făcuse în India şi în Tibet erau expuse în prezent într-o prestigioasă galerie din centru. O parte dintre celelalte lucrări ale ei se aflau în muzee. Oamenii îi comparau opera cu cea a lui

Diane Arbus[1]. Era fascinată de sărăcie şi de nenorocire. Agonia din privirea unora dintre subiecţii ei îţi sfâşia sufletul, aşa cum păţise şi ea când îi fotografiase. Munca lui Hope era profund apreciată, dar, privind-o, nimic din purtarea ei nu sugera că era celebră sau importantă.

Hope îşi petrecuse întreaga viaţă observând, compunând o cronică a condiţiei umane. Pentru a face asta, spunea ea mereu, trebuie să poţi să dispari, să devii invizibil, pentru a nu influenţa starea subiectului. Studiile făcute în India şi în Tibet în perioada magică petrecută acolo confirmaseră acest lucru. În multe privinţe, Hope Dunne era o persoană aproape invizibilă, iar în altele, era uriaşă, cu o lumină interioară şi o forţă ce păreau să umple o încăpere.

Îi zâmbi unei trecătoare, în timp ce mergea prin ninsoare pe Prince Street. Era tentată să facă o plimbare lungă prin zăpadă şi îşi promise că avea să o facă mai târziu în seara aceea. Nu trăia legată de un program, nu dădea socoteală nimănui. Una dintre binecuvântările vieţii ei solitare era libertatea absolută de a face orice îşi dorea. Era o femeie perfect independentă, extrem de disciplinată când venea vorba despre muncă şi despre relaţia cu subiecţii săi. Câteodată, lua metroul şi mergea la periferie, în Harlem, rătăcind pe străzi în tricou şi în blugi, fotografiind copii. Stătuse o vreme în America de Sud, unde fotografiase tot copii şi bătrâni. Mergea oriunde o ducea spiritul şi rareori mai făcea acum lucrări cu scop comercial. Mai realiza din când în când şedinţe foto pentru *Vogue,* dacă macheta materialului era mai neobişnuită. Dar majoritatea lucrărilor pentru revistă erau portrete ale unor oameni importanţi, pe care-i găsea însemnaţi şi interesanţi. Publicase o carte

[1] Diane Arbus (1923-1971), fotograf american, celebră pentru lucrările sale alb-negru înfăţişând oameni devianţi, marginalizaţi de societate sau consideraţi urâţi (n.tr.).

remarcabilă cu portrete, o alta cu fotografii înfățișând copii şi urma să-i apară în curând o carte cu fotografiile din India.

Avea norocul să poată face orice voia. Îşi permitea să aleagă dintre nenumăratele oferte pe care le primea. Deşi îi făceau plăcere, mai realiza câte un portret clasic doar o dată sau de două ori pe an. Se concentra tot mai mult în ultima vreme pe fotografiile pe care le făcea în timpul călătoriilor sale ori pe străzi.

Hope era o femeie minionă, cu pielea albă ca de porțelan şi un păr negru ca lignitul. Când era mică, mama ei o tachina spunându-i că arată ca Albă-ca-Zăpada, ceea ce, într-un fel, era adevărat. Şi chiar avea sentimentul că aparținea lumii basmelor. Avea dimensiuni de elf şi era neobişnuit de flexibilă; putea să se ascundă în cele mai strâmte şi mai ferite spații şi nimeni n-o remarca. Singurul lucru care-ți capta atenția erau ochii ei violeți pătrunzători. Erau de un albastru intens, cu o nuanță de stacojiu ca a celor mai prețioase safire din Birmania sau Ceylon, plini de compasiunea unui martor al suferințelor lumii. Cei care mai văzuseră ochi ca ai ei înțelegeau pe loc că aveau în fața lor o femeie care suferise, dar care îşi purta suferința cu demnitate şi cu grație. În loc să o arunce în ghearele depresiei, durerea ei o înălțase într-un loc liniştit. Nu era budistă, dar împărtăşea filosofia aceasta prin faptul că nu se împotrivea destinului, ci se lăsa condusă de el, permițându-i vieții să o poarte de la o experiență la alta. Lucrările ei dezvăluiau profunzime şi înțelepciune: acceptarea vieții aşa cum este ea, fără încercarea de a o croi după propria voință, lucru de altfel imposibil. Era dispusă să renunțe la ceea ce iubea, acesta fiind cel mai greu lucru din lume. Cu cât treceau anii şi continua să învețe şi să studieze, cu atât mai umilă era. Un călugăr pe care-l cunoscuse în Tibet îi spusese că era o femeie sfântă, ceea ce nu era departe de adevăr, deşi nu avea nicio înclinație

deosebită către vreo biserică oficială. Singura ei credință era în viață, pe care o îmbrățișa cu o atingere blândă. Era o trestie rezistentă ce se îndoia în bătaia vântului, frumoasă şi viguroasă.

Când ajunse la uşa din față a clădirii sale, ningea şi mai tare. Ducea pe umăr o geantă pentru camera foto, în care ținea cheile şi portofelul. Altceva nu avea la ea; nu se farda, ci doar ocazional se dădea cu un ruj roşu strălucitor, când ieşea în oraş, semănând mai mult ca niciodată cu Albă-ca-Zăpada. Îşi purta părul negru cu reflexii albăstrii pe spate, într-o coadă de cal, împletit sau în coc şi, când îl lăsa liber, îi atârna până la talie. Mişcările ei grațioase o făceau să pară o fetişcană, iar chipul nu-i era brăzdat aproape deloc de riduri. Biografia ei de fotograf menționa că avea patruzeci şi patru de ani, dar era greu să-i ghiceşti vârsta şi puteai crede cu uşurință că era mult mai tânără. Asemenea fotografiilor pe care le făcea şi subiecților ei, era cumva în afara timpului. Privind-o, îți doreai să te opreşti şi să nu-ți mai dezlipeşti ochii de la ea. Rareori purta haine colorate. Şi se îmbrăca aproape întotdeauna în negru, ca să nu-şi distragă subiecții, sau în alb când era într-o zonă cu climă fierbinte.

După ce descuie uşa de la intrare a clădirii, urcă în pas vioi scările până la etajul al treilea. Îi era frig şi se bucura să se întoarcă în apartamentul ei, unde era mult mai cald decât afară, cu toate că tavanul era înalt şi, uneori, vântul se strecura prin ferestrele boltite.

Aprinse lumina şi se relaxă, aşa acum făcea întotdeauna, în decorul spartan. Podeaua de ciment era vopsită în negru, canapelele albe şi scaunele îmbietoare erau îmbrăcate într-o lână moale, de culoarea fildeşului; niciun element al decorului nu era nelalocul lui. Era atât de simplu, încât părea aproape Zen. Pereții erau plini de fotografii uriaşe în alb şi negru, înrămate, alese dintre lucrările ei preferate. Peretele cel mai lung era acoperit cu o serie spectaculoasă

de fotografii înfățişând o tânără balerină în mişcare. Fata era excepțional de frumoasă, o tânără dansatoare blondă, grațioasă, la vârsta adolescenței. Era o serie remarcabilă şi făcea parte din colecția personală a lui Hope. Pe ceilalți pereți erau atârnate multe fotografii cu copii, câteva cu călugări din India şi din ashramul unde locuise, precum şi două fotografii enorme cu şefi de stat.

Apartamentul ei era aidoma unei galerii care-i expunea lucrările, iar pe o masă albă lungă, lăcuită, fixată în discuri acoperite cu burete, erau înşiruite toate aparatele ei foto, într-o ordine aproape chirurgicală. Când accepta vreo ofertă de lucru, angaja asistenți în regim de colaborare, dar, de cele mai multe ori, prefera să-şi facă singură treaba. Nu nega faptul că asistenții erau utili, dar o distrăgeau. Aparatul ei preferat era o Leica veche, pe care o avea de mulți ani. Mai folosea un Hasselblad şi o Mamiya în studio, dar tot cea mai veche cameră a ei îi plăcea cel mai mult. Începuse să facă fotografii pe când avea nouă ani. Urmase la Brown un program de fotografie special conceput când avea şaptesprezece ani şi absolvise la douăzeci şi unu cu laude, după un proiect spectaculos, realizat în Orientul Mijlociu. După absolvire, lucrase timp de un an ca fotograf profesionist, apoi se retrăsese vreo doisprezece ani, acceptând ocazional câte una dintre foarte rarele oferte apărute după ce se căsătorise, la scurt timp după terminarea colegiului. Se reapucase de lucru de zece ani şi în acest ultim deceniu îşi lăsase amprenta în lume, devenind tot mai cunoscută. Era deja celebră la treizeci şi opt de ani, când MoMA[2] din New York îi expusese fotografiile. Fusese unul dintre punctele culminante ale vieții ei.

Hope aprinse lumânări prin încăpere şi micşoră lumina

[2] Muzeul de Artă Modernă (Museum of Modem Art) (n.tr.).

din apartament. Întotdeauna o liniștea revenirea acasă, în această cameră. Dormea pe o mică platformă, la care ajungeai urcând o scară, într-un pat simplu, îngust, de unde îi plăcea să privească încăperea, având senzația că zbura pe măsură ce o fura somnul. Apartamentul era complet diferit de toate locuințele pe care le mai avusese, un alt lucru care-i plăcea la el. Întotdeauna se temuse foarte tare de schimbare şi tocmai de aceea o îmbrățișase de data aceasta. Acceptarea lucrului de care se temea cel mai mult îi dădea un sentiment de putere. Demonii ei personali erau pierderea şi schimbarea, dar, în loc să fugă de ei, învățase să-i înfrunte cu demnitate şi cu tărie.

În partea din spate a apartamentului era o bucătărioară placată cu granit negru. Ştia că trebuia să mănânce, aşa că, în cele din urmă, se încumeta până acolo şi încălzea o conservă de supă. În cea mai mare parte a timpului, îi era prea lene să-şi facă de mâncare. Trăia cu supe, salate şi ouă. În rarele ocazii când voia o mâncare adevărată, mergea singură la un restaurant simplu şi mânca pe fugă, ca să scape de-o grijă. Nu se pricepuse niciodată să gătească şi nici nu avea pretenții în acest sens. I se păruse întotdeauna o risipă de timp, când erau atâtea alte lucruri care o interesau mai mult – înainte, familia, iar acum, munca ei. În ultimii trei ani, munca devenise viața ei. Punea suflet în ceea ce făcea şi asta se vedea.

Hope îşi mânca supa, privind la ninsoarea de afară, când sună telefonul mobil; puse supa jos şi scotoci după telefon prin geantă. Nu aştepta niciun telefon, dar zâmbi când auzi glasul familiar al agentului ei, Mark Webber. Nu mai vorbiseră de ceva vreme.

— Unde eşti? în ce fus orar? Te-am trezit?

Ea râse şi se lăsă pe spate pe canapea. O reprezenta de zece ani, de când se întorsese la lucru. De obicei, încerca să o convingă să accepte oferte comerciale, dar totodată îi

respecta strădaniile artistice mai serioase. Mereu spunea că, într-o zi, avea să fie unul dintre cei mai importanți fotografi americani ai generației sale, şi în multe privințe era deja, fiind profund respectată de curatori şi de colegii de breaslă deopotrivă.

— Sunt în New York, spuse ea, zâmbind. Şi nu m-ai trezit.

— Sunt dezamăgit. Mă gândeam că eşti în Nepal, în Vietnam sau în vreun alt loc înspăimântător şi dezgustător. Sunt surprins că te afli aici.

Mark ştia cât de mult îi displăceau sărbătorile şi de ce. Avea motive bune. Dar era o femeie remarcabilă – o supraviețuitoare – şi o prietenă dragă. O plăcea şi o admira enorm.

— Mă gândeam să mai rămân pe-aici o vreme. Stăteam şi mă uitam cum ninge. E frumos. Poate ies mai târziu să fac nişte fotografii. Nişte chestii drăguțe, de modă veche.

— E ger, o avertiză el. Să nu răceşti.

Era unul dintre puținii oameni care îşi făceau griji pentru ea, şi atenția lui o emoționa. Se mutase prea des în ultimii ani ca să mai păstreze legătura cu vechii ei prieteni. Locuise în Boston de la terminarea colegiului, dar, când se întorsese din India, hotărâse să se mute în New York. Hope fusese întotdeauna o singuratică, şi acum era chiar mai mult ca niciodată. Asta îl îngrijora, dar ea părea mulțumită de viața ei aşa cum era.

— Abia am ajuns acasă, îl linişti ea, şi mâneam nişte supă de pui.

— Bunică-mea ar fi de acord, spuse el, zâmbind din nou. Aşadar, ce planuri ai deocamdată?

Ştia că nu avea nimic de lucru momentan, de vreme ce el nu-i propusese nimic.

— Nu prea am. Mă gândeam să mă duc la casa din Cape Cod de sărbători. E frumos acolo în perioada asta.

— Câtă veselie... Numai tu ai putea crede că-i frumos. Oricine altcineva ar avea gânduri sinucigaşe în perioada asta. Am o idee mai bună.

Adoptase tonul de „ți-am făcut rost de o slujbă", şi ea râse. Îl cunoştea bine şi îi plăcea de el.

— Cum ar fi? Ce ofertă nebunească vrei să încerci să-mi bagi pe gât de data asta, Mark? Las Vegas în Ajunul Crăciunului?

Râseră amândoi la gândul acesta. Din când în când, îi propunea câte o idee nebunească, pe care ea o refuza aproape întotdeauna. Dar măcar trebuia să încerce. Întotdeauna le promitea potențialilor clienți că avea să-şi dea silința.

— Nu, deşi Vegas de sărbători îmi sună distractiv.

Amândoi ştiau că îi plăceau jocurile de noroc şi că mergea din când în când în Las Vegas sau în Atlantic City.

— E vorba despre o ofertă chiar respectabilă şi destul de demnă. Am primit azi un telefon de la o editură însemnată. Autorul lor vedetă vrea un portret pentru coperta ultimei sale cărți. Cartea nu e gata încă, dar o va termina curând, şi editorul are nevoie acum de fotografie pentru catalog şi machetă, ca să bage reclama pe piață. E o treabă decentă. Singura problemă e că au un deadline foarte strâns. Ar fi trebuit să se gândească mai din timp.

— Cât de strâns? întrebă Hope, fără entuziasm, întinzându-se pe canapeaua acoperită cu lână albă în timp ce asculta.

— Au nevoie de fotografie săptămâna viitoare, pentru a programa tipărirea. Asta înseamnă să lucrezi de Crăciun, dar el te-a cerut pe tine în mod special şi a spus că nu vrea să colaboreze cu altcineva. Cel puțin, tipul are bun-gust. Iar onorariul e destul de gras. E un tip important.

— Cine-i autorul?

Asta urma să îi influențeze decizia, şi agentul şovăi

înainte să rostească numele. Era un autor important, câştigase Național Book Award şi se afla mereu în fruntea listelor cu bestselleruri, dar era cam imprevizibil şi apăruse frecvent în presă împreună cu diverse femei. Mark nu ştia cum s-ar simți Hope să-l fotografieze, mai ales dacă nu s-ar comporta cuviincios, ceea ce n-ar fi fost de mirare. Nu exista nicio garanție că nu ar face-o. Ea prefera, de obicei, să lucreze cu oameni serioşi.

— Finn O'Neill, spuse el, fără niciun comentariu în plus, aşteptându-i reacția.

Nu voia să o influențeze sau să o descurajeze. Decizia depindea în totalitate de ea şi n-ar fi fost deloc nerezonabil dacă ar refuza, de vreme ce fusese solicitată pe ultima sută de metri şi tocmai în săptămâna Crăciunului.

— I-am citit ultima carte, spuse ea interesată. Foarte înfricoşătoare, dar o lucrare excelentă. Era intrigată. E un tip inteligent. L-ai cunoscut?

— Sincer să fiu, nu. Nu-l cunosc. L-am văzut la câteva petreceri, aici şi în Londra. Pare un tip destul de fermecător, cu o înclinație către femei frumoase şi fete tinere.

— În cazul acesta, n-am de ce să mă tem, spuse ea, râzând.

Încercă să-şi amintească imaginea lui de pe coperta cărții pe care o citise, dar nu reuşi.

— Nu fi aşa sigură. Nu-ți arăți nici pe jumătate vârsta. Dar te descurci tu cu el. Nu-mi fac griji. Pur şi simplu, nu ştiam dacă ai vrea să mergi la Londra în perioada asta. Pe de altă parte, pare mai puțin deprimant decât Cape, aşa că poate ar fi o idee bună. Zbori la clasa întâi, toate cheltuielile sunt acoperite şi vei sta la hotelul Claridge. El locuieşte în Irlanda, dar are un apartament în Londra şi momentan se află acolo.

— Păcat, spuse ea, părând dezamăgită. Aş prefera să-l fotografiez în Irlanda. Ar fi mai ieşit din comun decât îh

Londra.

— Nu cred că ai de ales. Vrea să vă întâlniți în Londra. N-ar trebui să-ți ia mai mult de o zi. Poți să te întorci la timp ca să te deprimi în Cape. Poate de Anul Nou.

Ea râse la comentariul lui şi căzu pe gânduri. Ideea o atrăgea într-un fel. Finn O'Neill era un scriitor important şi, cu siguranță, ar fi un subiect interesant. O enerva că nu-şi amintea deloc chipul lui.

— Ce părere ai?

Cel puțin nu-l refuzase fără drept de apel, şi Mark credea că schimbarea asta ar fi bine-venită, mai ales dacă cealaltă opțiune era să meargă singură în Cape Cod. Avea o casă acolo, unde îşi petrecea verile de mulți ani. Îi plăcea la nebunie.

— Tu ce crezi?

Întotdeauna îi cerea sfatul, deşi uneori nu-l urma. Dar măcar îl întreba. Unii dintre clienții lui nu o făceau niciodată.

— Cred că ar trebui să accepți. Tipul e interesant şi important, e o muncă respectabilă şi n-ai mai făcut de mult un portret. Nu poți să-ți petreci tot timpul fotografiind călugări şi cerşetori, spuse Mark pe un ton glumeț.

— Da, poate că ai dreptate. Părea meditativă. Îi plăcea să facă portrete dacă subiectul îi stârnea interesul, iar Finn O'Neill cu siguranță se încadra în această categorie. Poți să-mi găseşti un asistent acolo? Nu vreau să iau unul cu mine de aici.

Hope nu era o persoană pretențioasă.

— Găsesc eu pe cineva, nu-ți face griji.

Îşi ținu respirația, aşteptând ca ea să-i spună clar dacă accepta. Era de părere că ar trebui să o facă, şi, îri mod ciudat, şi ea credea la fel. Îi era groază de sărbători, aşa cum îi fusese întotdeauna, şi o călătorie la Londra ar putea să-i distragă suficient atenția, mai ales în acest moment.

— Bine. Accept. Când crezi că ar trebui să plec?

— Aş zice cât mai repede, ca să termini până la Crăciun.

Apoi îşi dădu din nou seama că pentru ea nu conta asta.

— Aş putea pleca mâine-seară. Mai am de rezolvat câteva chestii aici şi i-am promis curatorului de la MoMA că-l sun. Aş putea să zbor mâine, cu o cursă de noapte, şi să dorm în avion.

— Perfect. Îi anunț. Au spus că se vor ocupa de tot, iar eu am să-ți găsesc un asistent.

Nu era niciodată greu să găsească oameni care să o asiste. Tinerii fotografi erau întotdeauna încântați să lucreze pentru Hope Dunne, iar ea avea reputația unei persoane cu care te înțelegeai uşor, şi pe bună dreptate. Hope era plăcută, profesionistă şi fără pretenții, iar studenții sau asistenții învățau lucruri neprețuite de la ea. Dădea bine în CV să scrie că lucraseră cu ea, chiar şi numai o zi.

— Cât vrei să stai acolo?

— Nu ştiu, răspunse ea, gânditoare. Câteva zile. Nu vreau să grăbesc lucrurile. Nu ştiu ce fel de subiect e. Ar putea să dureze o zi sau două până să se simtă în largul lui. Rezervă-mi o cameră pentru patru zile. Şi vedem cum merge. Aşa vom avea suficient timp dacă e nevoie. Plec imediat ce termin.

— S-a făcut. Mă bucur că ai acceptat, îi spuse el călduros. Iar la Londra e distractiv în perioada asta. Peste tot sunt decorațiuni şi luminițe, nu sunt aşa de stricți politic ca aici. Britanicii încă mai cred în Moş Crăciun.

În State, acesta era tot mai mult un cuvânt tabu.

— Îmi place la Claridge, spuse ea voioasă, apoi tonul îl deveni mai serios. Aş putea încerca să dau de Paul, dacă e acolo. Nu sunt sigură pe unde umblă. N-am mai vorbit cu el de ceva vreme.

Era ciudat să te gândeşti că fuseseră căsătoriți douăzeci şi unu de ani, şi-acum nu ştia unde se afla. Viața ei din

prezent îi amintea mereu de proverbul chinezesc: „Asta a fost atunci, asta e acum”. Cu siguranță, așa era. Și ce diferență!

— Ce mai face? întrebă Mark cu blândețe.

Știa că era un subiect sensibil pentru Hope, dar, ținând cont de tot ce se întâmplase, ea se adaptase remarcabil de bine. Pentru Mark, ea reprezenta definiția expresiilor „de treabă” și „ființă umană incredibilă”. Puțini oameni supraviețuiseră la fel de bine ca ea unei asemenea experiențe.

— Paul e neschimbat, cred, răspunse Hope întrebării lui Mark despre fostul ei soț. E într-un soi de program medical experimental de la Harvard. Pare să se simtă destul de bine.

— Am să-l sun pe editor să-i spun că accepți oferta, zise Mark, schimbând subiectul.

Nu știa niciodată ce să spună despre Paul. Hope aborda întotdeauna cu eleganță subiectul, dar știa că încă îl mai iubea pe fostul ei soț și că acceptase cărțile pe care i le împărțise Soarta. Nu era niciodată înverșunată sau furioasă. Mark nu știa cum de reușea.

— Te sun mâine să-ți dau mai multe detalii, îi promise, și, un minut mai târziu, convorbirea se încheie.

Hope băgă bolul de supă în mașina de spălat vase și merse la fereastră, privind ninsoarea ce continua să cadă. Se așternuseră deja câțiva centimetri de zăpadă, și asta o făcu să se gândească la Londra. Ultima oară când fusese acolo ningea și totul arăta ca într-o felicitare de Crăciun. Se întrebă dacă Paul era în Londra, dar hotărî să nu-l sune decât când avea să ajungă acolo, în caz că intervenea vreo schimbare de plan, plus că trebuia să vadă cât timp liber avea la dispoziție. Nu voia să-l întâlnească fix de Crăciun și să riște ca vreunul dintre ei să devină excesiv de sentimental. Voia să evite acest lucru cu orice preț. Acum erau prieteni buni. El știa că putea apela la ea oricând avea

nevoie, iar ea îşi dădea seama că el era prea mândru pentru a o suna. Când se vedeau, aveau grijă amândoi să se limiteze la chestii superficiale, iar asta funcționa cel mai bine pentru ei momentan. Era prea dureros să vorbească despre restul şi oricum n-avea niciun rost.

Hope stătea la fereastră şi urmărea un bărbat cum lăsa urme de paşi în zăpadă, urmat de o bătrână care aluneca în timp ce îşi plimba câinele. Nu se mai putu abține la vederea lor. Îşi luă haina şi cizmele şi ieşi din nou afară, cu Leica în buzunar, nu cea nouă şi scumpă, la care râvnea toată lumea, care nu-i lipsea din arsenal, ci aparatul cel vechi care-i plăcea cel mai mult. Era un prieten credincios, care o slujise bine.

Zece minute mai târziu, mergea pe stradă, iar fulgii de zăpadă cădeau în jurul ei în timp ce-şi căuta prada şi unghiurile potrivite. Fără să fi plănuit ceva, ajunse la intrarea în metrou şi coborî în grabă scările. Tocmai îi venise o idee. Voia să facă nişte fotografii în Central Park noaptea, apoi să se ducă într-unul dintre cartierele mai dure din West Side. Zăpada avea darul de a îmblânzi inimile şi chipurile oamenilor. Pentru Hope era încă devreme şi, dacă avea chef, putea să nu se întoarcă acasă până dimineață. Era unul dintre avantajele pe care le descoperise de când era singură. Putea să lucreze oricând voia, cât timp avea chef, fără să se simtă vinovată. Nu o aştepta nimeni acasă.

Mai târziu, pe la trei dimineața, traversa din nou Prince Street, zâmbind mulțumită de rezultatele muncii sale. Ninsoarea tocmai se oprise când Hope intră în clădire şi urcă scările până la apartamentul ei. Îşi dădu jos paltonul umed şi îl lăsă în bucătărie, notându-şi în memorie că dimineață trebuia să-şi facă bagajele pentru Londra. Cinci minute mai târziu, era în pijamaua ei confortabilă şi învelită bine, în patul îngust de la etaj; adormi imediat ce puse capul pe pernă. Fusese o noapte foarte plăcută şi extrem de

productivă.

Capitolul 2

Când Hope ajunse la aeroport, cursa spre Londra avea două ore întârziere. Aparatele foto erau în bagajul de mână, aşa că se instală în sala de aşteptare de la clasa întâi ca să citească până avea să se anunțe zborul. Luase o altă carte de Finn O'Neill şi voia să o citească pe drum. Începuse din nou să ningă, şi, după îmbarcare, avionul trebui dejivrat. Decolă cu o întârziere totală de aproape patru ore, fiindcă mai aşteptară şi pe pistă încă două ceasuri. Lui Hope nu-i păsa, întotdeauna dormea în avion când era o cursă lungă. Anunță stewardesa că nu voia să mănânce şi îi spuse la ce oră să o trezească, cu exact patruzeci de minute înainte ca avionul să aterizeze pe Heathrow. Aşa urma să aibă suficient timp pentru o cafea şi un croasant înainte să înceapă coborârea, cât şi pentru a se spăla pe dinți şi a se pieptăna. Nu avea nevoie de mai mult ca să arate suficient de respectabil pentru a trece de formalitățile de frontieră şi a ajunge la hotel.

Ca întotdeauna, Hope dormi buştean în avion şi fu bucuroasă când aterizară fără probleme, în ciuda ceții matinale. După cum se dovedi, întârzierea fusese în avantajul lor şi-i dăduse timp vremii de iarnă să se limpezească. Aşa cum i se promisese, după ce trecu de vamă cu geanta în care-şi ținea camera foto, zări maşina de la Claridge aşteptând-o. Îi anunțase deja să închirieze echipamentul necesar, şi acesta urma să-i fie trimis la hotel după-amiază. Avea să-şi întâlnească subiectul la locuința acestuia a doua zi dimineață. Voia să petreacă timp ca să-l cunoască, urmând să țină şedința foto după-amiază.

Deocamdată, totul mergea ca pe roate şi, cum dormise suficient în avion, era trează de-a binelea când intrară în oraş; se bucură când văzu camera de la hotel. Era unul dintre apartamentele cele mai frumoase de la Claridge, cu

pereții zugrăviți într-un roşu corai, cu țesături florale, mobilă antică englezească şi gravuri înrămate pe pereți. Era cald şi confortabil, aşa că dădu drumul la apă în cadă imediat ce ajunse. Se gândi să-l sune pe Paul, dar voia să aştepte să-l cunoască pe Finn, ca să îşi poată da seama cât timp liber urma să aibă. Dacă nu se putea altfel şi dacă Paul era în oraş, se puteau întâlni în ultima zi. Îşi alungă din minte toate amintirile din vremea când erau împreună, îşi interzise să se mai gândească la asta, se strecură în cadă şi închise ochii. Voia să iasă la o plimbare imediat ce se îmbrăca şi mânca puțin, în Londra era deja două după-amiază. Imediat ce comandă prin room-service o omletă şi un bol cu supă, sosi şi echipamentul închiriat, o sună asistenta pe care o angajaseră pentru ea, şi, până să plece de la hotel, se făcuse deja ora patru.

Făcu o plimbare lungă şi înviorătoare pe New Bond Street şi se uită la toate vitrinele. Erau vesel împodobite pentru Crăciun, şi fiecare magazin în care trase cu ochiul era înțesat de clienți. Cumpărăturile de sărbători erau în plin avânt. Ea nu avea cui să-i cumpere cadou – îi trimisese deja lui Paul o fotografie înrămată şi o cutie cu un vin franțuzesc bun lui Mark. Se întoarse la hotel pe la şase şi, imediat ce intră în cameră, o sună Finn O'Neill. Avea o voce masculină gravă, ce părea cam răguşită, întrebă de ea şi apoi izbucni într-un acces de tuse. Părea foarte bolnav.

— Sunt pe moarte, anunță el când se opri din tuşit. Nu ne putem vedea mâine-dimineață. Nu vreau să te molipsesc şi pe tine.

Era drăguț din partea lui să-şi facă griji şi nici ea nu voia să se îmbolnăvească, dar nici nu-i plăcea să piardă o zi. Nu avea nimic altceva de făcut în Londra decât să se vadă cu Paul.

— Pari foarte bolnav, spuse ea cu compasiune. Ai fost la doctor?

— A spus că trece mai târziu, dar încă nu şi-a făcut apariția. Îmi pare sincer rău. Ai fost foarte drăguță să vii la Londra. Poate, dacă stau în pat mâine, poimâine mă voi simți mai bine. Te grăbeşti să te întorci acasă?

Părea îngrijorat, şi ea zâmbi.

— Nu-i nicio problemă, răspunse ea calm. Pot să rămân cât e nevoie, până terminăm treaba.

— Sper că ai un editor de imagine bun. Arăt ca dracu', spuse el, cu tonul unui băiețel care-şi plânge de milă.

— Ai să arăți bine, promit. Totul ține de lumină, îl asigură ea. De altfel, putem folosi aerograful. Tu doar fă-te bine. Supă de pui, îi recomandă ea, şi el râse.

— Nu vreau să arăt ca bunicul Georgiei O'Keeffe[3] pe copertă.

— N-ai să arăți.

Asta da, imagine! Căutase informații despre el pe internet şi ştia că avea patruzeci şi şase de ani, iar acum îşi amintea cum arăta. Era un bărbat chipeş, iar vocea îi suna tânără şi energică, deşi era bolnav.

— Te simți bine la hotel? întrebă el, preocupat.

— Sunt în regulă, îl asigură ea din nou.

— Apreciez sincer că ai venit aici aşa de rapid. Nu ştiu ce-a fost în capul editorului meu. Au uitat cu toții că aveam nevoie de o fotografie pentru carte şi mi-au amintit abia săptămâna asta. E o nebunie, cu Crăciunul şi toate astea. I-am rugat să te contacteze, dar nu credeam c-ai să vii.

— Nu aveam alte planuri. Voiam să merg la Cape Cod, dar e mai amuzant să fiu aici.

— Da, aşa e, consimți el. Eu trăiesc în Irlanda, dar şi acolo e destul de deprimant în perioada asta. Am o casă aici, unde stau atunci când nu scriu. Ai fost vreodată în Irlanda?

---

[3] Artistă americană născută în 1887, care a trăit aproape 99 de ani (n.red.).

întrebă el brusc interesat, apoi căzu pradă unui alt acces de tuse.

— N-am mai fost de multă vreme, recunoscu ea. E foarte ffumos, dar n-am avut niciun motiv să merg acolo în ultimii ani. Îmi place mai mult vara.

— Şi mie, dar iernile umede şi sumbre sunt prielnice intrigilor mele, replică el şi râse. De altfel, în Irlanda scap mai uşor cu taxele. Acolo, scriitorii nu plătesc impozit pe venit, ceea ce e destul de mişto. Am primit cetățenie irlandeză acum doi ani. Îmi convine, spuse el, părând mulțumit de sine, şi ea râse.

— Pare o afacere bună. Familia ta e irlandeză?

Ținând cont de numele lui, ea presupusese că era, plus că-i făcea plăcere să stea de vorbă cu el. Era o bună ocazie să-l cunoască mai bine, chiar dacă numai prin telefon. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât avea să se simtă mai în largul lui în momentul când aveau să se întâlnească pentru a lucra împreună.

— Părinții mei erau irlandezi, născuți în Irlanda, dar eu m-am născut în New York. Faptul că erau irlandezi mi-a uşurat şi mie obținerea cetățeniei. Am avut cetățenie dublă, dar, în cele din urmă, am renunțat la paşaportul american. Aşa mi s-a părut firesc, de vreme ce am ales să trăiesc în Irlanda. Sunt nişte case fabuloase, iar zona rurală e frumoasă, în ciuda vremii proaste. Va trebui să vii odată în vizită.

Oamenii aruncau cu uşurință astfel de invitații, deşi ea nu se imagina acceptând asta, şi, odată ce aveau să termine şedința foto pentru coperta cărții, era puțin probabil să se mai revadă altfel decât tot în interes profesional.

Mai discutară o vreme, şi el îi vorbi despre subiectul cărții lui. Era vorba despre un ucigaş în serie, şi acțiunea se petrecea în Scoția. Părea sinistru, dar intriga avea nişte răsturnări de situație interesante, aşa că el îi promise să-i

dea un exemplar când avea să fie gata. Mai adăugă că tocmai făcea ultimele retuşuri. Ea îi spuse că spera să se simtă mai bine şi fii de acord să se întâlnească peste două zile, ca el să aibă timp să scape de răceală. După asta, Hope hotărî să-l sune pe Paul. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă era în Londra, dar se gândi că merita să încerce. El răspunse la al doilea apel şi păru bucuros şi surprins s-o audă. Îi percepu tremurul familiar din glas. Vocea i se schimbase de-a lungul anilor, iar câteodată vorbea neclar.

— Ce surpriză plăcută! Unde eşti? în New York?

— Nu, răspunse ea simplu, cu un zâmbet tăcut. Sunt în Londra. Am venit aici cu munca, doar pentru câteva zile. Fotografiez un autor pentru poza de pe coperta ultimei sale cărți.

— Credeam că nu te mai ocupi cu aşa ceva, după ultima ta mare expoziție de la muzeu, spuse el cu căldură.

Fusese întotdeauna mândru de lucrările ei.

— Mai accept din când în când şi comenzi la cerere, ca să nu-mi ies din mână. Nu pot să fac artă tot timpul. E amuzant să faci lucruri diferite. Îl fotografiez pe Finn O'Neill.

— Îmi place cum scrie, spuse Paul, părând impresionat şi sincer bucuros că îl sunase.

Putea auzi asta în vocea lui.

— Şi mie. A răcit, aşa că am amânat şedința foto cu o zi. Mă întrebam dacă eşti în oraş şi ai vrea să luăm prânzul mâine.

— Mi-ar face plăcere, răspunse el iute. Poimâine plec în Bahamas. E prea frig aici.

Avea un iaht frumos pe care-l ținea în Caraibe pe timpul iernii. Petrecea mult timp pe el. Era felul lui de a evada din această lume.

— Mă bucur că am sunat.

— Şi eu.

Stabiliră să se întâlnească la hotel a doua zi pentru a lua

prânzul. Nu-l întrebase ce mai făcea. Avea să-şi dea seama şi singură când se întâlneau, iar lui nu-i plăcea să vorbească despre boala lui.

Paul împlinise şaizeci de ani în acea toamnă şi se lupta cu Parkinsonul de zece ani. Boala schimbase totul în viața lor – şi a lui. Începuse să dezvolte un tremur imediat după a cincizecea aniversare şi, inițial, negase acest lucru, dar, fiind chirurg cardiovascular, nu mai putuse să-l ascundă multă vreme. Nu avusese de ales şi se văzuse nevoit să se pensioneze după şase luni. Apoi, deodată, lumea lui şi a ei se scufundase. El continuase să predea la Harvard următorii cinci ani, până când nu se mai descurcase nici cu asta. La cincizeci şi cinci de ani, se retrăsese complet din activitate şi se apucase de băut. Timp de doi ani, ascunsese acest lucru de toți cunoscuții, cu-excepția ei.

Singurul lucru înțelept pe care îl făcuse în acea perioadă fuseseră câteva investiții inteligente, în două companii care produceau echipament medical. Fusese consilier la una dintre ele, şi investițiile se dovediseră mai profitabile decât orice altceva făcuse în viața lui. Una dintre companii fusese scoasă la vânzare şi, după ce îşi vânduse acțiunile, la doi ani de la pensionare, făcuse avere şi îşi cumpărase primul iaht. Dar băutura le împingea viața tot mai aproape de prăpastie şi, pe măsură ce Parkinsonul punea tot mai mult stăpânire pe el, abia mai era în stare să funcționeze. Când nu era bolnav, era beat – sau ambele. Într-un final, acceptase un tratament de dezintoxicare la o clinică rezidențială recomandată de unul dintre colegii lui de la Harvard. Dar întreaga sa lume se destrămase deja. Nu mai rămăsese nimic şi nu mai exista niciun motiv să rămână împreună, iar Paul decisese să divorțeze. Ea ar fi rămas alături de el toată viața, dar el nu putuse accepta asta.

Fiind medic, ştia mai bine decât oricine ce îl aştepta şi refuza să o supună la aşa ceva. Luase de unul singur

decizia cu privire la divorț, neoferindu-i nicio alternativă. Divorțul lor se finalizase cu doi ani în urmă, după întoarcerea ei din India, unde stătuse câteva luni. Se străduiseră să nu mai vorbească despre căsnicia şi despre divorțul lor. Subiectul era prea dureros pentru amândoi. Cumva, în ciuda tuturor celor întâmplate, se pierduseră unul pe celălalt. Încă se mai iubeau şi erau apropiați, dar el nu-i mai permitea să facă parte din viața lui. Ea ştia că ținea la ea şi că o iubea, dar era hotărât să moară liniştit, de unul singur. Gestul lui aparent generos o lăsase complet singură şi abandonată. Nu-i mai rămăsese decât munca.

Îşi făcea griji pentru el, dar ştia că era pe mâini bune din punct de vedere medical. Petrecea luni în şir pe iahtul lui, şi în restul timpului locuia la Londra sau se întorcea în Boston, la Harvard, pentru tratament. Dar nu se putea face mare lucru pentru el. Boala îl devora încetul cu încetul; deocamdată se mai putea deplasa, deşi cu dificultate. Îi venea mai uşor când era pe iaht, având mereu echipajul în jurul lui.

Se căsătoriseră când Hope avea douăzeci şi unu de ani, după ce absolvise colegiul Brown. El era deja chirurg şi profesor la Harvard şi avea treizeci şi şapte de ani. Se cunoscuseră când Paul venise la Brown ca să predea, un semestru, în timpul unui an sabatic[4] pe care şi-l luase de la Harvard. Hope era în anul trei. Paul se îndrăgostise de ea de la prima vedere, şi relația lor fusese pasională şi intensă, iar, un an mai târziu, după ce ea absolvise, erau căsătoriți. Nici măcar în cei doi ani de la divorț ea nu mai iubise pe altcineva. Paul Forrest nu era un bărbat de care să te desprinzi cu uşurință, şi ea se simțea profund ataşată de el, fie că erau sau nu căsătoriți. El reuşise să divorțeze de ea,

[4] Vacanță de un an, cu plată, acordată profesorilor cu merite deosebite în activitate (n.tr.)

dar nu să o facă să nu-l mai iubească. Ea acceptase acest lucru ca pe un fapt ce trebuia luat ca atare. Dar, deşi boala îl schimbase, încă mai vedea în el acelaşi om şi aceeaşi minte sclipitoare în trupul înfrânt.

Pierderea dreptului de a profesa aproape că-l distrusese şi, din multe puncte de vedere, căzuse mult, dar nu în ochii fostei sale soții. Pentru ea, tremurul şi pasul târşâit nu schimbaseră omul care fusese.

Hope petrecu o noapte liniştită în camera sa de hotel, citind cartea lui O'Neill şi încercând să nu se gândească la Paul şi la viața pe care o împărțiseră odinioară. Era o uşă pe care niciunul dintre ei nu îndrăznea să o mai deschidă, pentru că existau prea multe fantome în spatele ei şi le era mai bine discutând doar despre prezent, nu şi despre trecut. Dar ochii i se luminară când îl văzu a doua zi. Îl aştepta în hol şi îl zări târşâindu-şi încet picioarele, cu ajutorul unui baston, în timp ce se îndrepta spre ea; încă era înalt şi chipeş, cu spatele drept, şi, în ciuda tremurului, privirea îi era luminoasă şi arăta bine. Hope credea în continuare că era cel mai drăguț om din lume şi, cu toate că boala îl îmbătrânise, era un bărbat bine.

El păru la fel de încântat să o vadă. O îmbrățişă călduros şi o sărută pe obraz.

— Arăți grozav, spuse el, zâmbindu-i.

Ea purta pantaloni negri, pantofi cu toc şi o haină de un roşu aprins, iar părul negru îi era strâns la spate într-un coc. Ochii ei violet păreau uriaşi şi plini de viață în timp ce-l cuprindea cu privirea. Pentru ochiul ei antrenat, nu părea mai rău decât fusese în ultima vreme, poate chiar ceva mai bine. Medicația experimentală părea să-l fi ajutat, cu toate că îl simți puțin nesigur când îl luă de braț şi se îndreptară spre sala de mese. Îi simțea tot trupul tremurând. Parkinsonul era atât de crud.

Ospătarul-şef le dădu o masă bună şi sporovăiră cu

dezinvoltură în timp ce se hotărau ce se mănânce. Se simțea la fel de confortabil ca întotdeauna în prezența lui. Erau atât de familiari unul cu celălalt, se cunoşteau la perfecție. Ea îl ştia şi îl iubea de când avea nouăsprezece ani şi i se părea ciudat uneori să nu mai fie căsătorită cu el. Dar el fusese categoric în privința aceasta – refuzase să o împovăreze cu un bătrân bolnav. Ea era cu şaisprezece ani mai tânără, dar diferența nu contase pentru niciunul dintre ei înainte ca el să se îmbolnăvească – apoi contase pentru el. Alesese să iasă din viața ei, deşi încă se mai iubeau şi se simțeau mereu bine când erau împreună. În câteva minute, o făcu să râdă, şi ea îi povesti totul despre expozițiile, călătoriile şi lucrările ei recente. Nu-l mai văzuse de şase luni, deşi vorbeau la telefon destul de des. Chiar dacă nu mai erau căsătoriți, nu-şi putea imagina viața fără el.

— Aseară l-am căutat pe subiectul tău pe site-ul editurii care-i publică romanul, îi spuse Paul în timp ce încerca să mănânce cu mâinile tremurânde.

Inevitabil, îi venea greu să se hrănească, dar era hotărât să o facă, iar ea nu rosti o vorbă despre faptul că dădea pe alături şi nici nu sări să-l ajute. Avea nevoie de fiecare dram de demnitate pe care îl putea strânge ca să iasă la restaurant, dar ea era mândră de el că mai făcea asta. Tot ce ținea de boala lui fusese o agonie: cariera pe care o pierduse, care însemnase totul pentru el şi pe care se bazase stima sa de sine, căsnicia, care fusese şi ea o victimă a bolii în cele din urmă, fiindcă el refuzase să o târască pe Hope în jos odată cu el. Singura plăcere reală pe care o mai avea era să navigheze, în timp ce trupul i se deteriora treptat. Până şi Hope ştia că mai rămăsese doar umbra bărbatului care fusese odată, deşi, din mândrie, dacă nu din altceva, el încerca să ascundă acest lucru. La şaizeci de ani, ar fi trebuit să fie plin de energie, încă în plin avânt al vieții şi al carierei. În schimb, ajunsese în iama vieții sale, singur,

aşa cum era şi ea, deşi Hope era mult mai tânără. Paul aluneca pas cu pas din viață, şi fiecare întâlnire a lor o tulbura foarte mult. El adopta o atitudine pozitivă, dar realitatea era brutală, mai ales pentru el.

— O'Neill e un bărbat foarte interesant, continuă Paul, părând intrigat. Se pare că s-a născut în State, dintr-o familie irlandeză nobilă, şi s-a întors să-şi reclame domeniul strămoşesc. Era şi o poză pe internet; e un loc minunat. E frumos, într-un sens vechi al decăderii. Sunt câteva astfel de case vechi fermecătoare în Irlanda. Am remarcat că mare parte din mobila din acele locuri apare la licitațiile de la Sotheby şi Christie. Seamănă cu antichitățile franțuzeşti şi, de cele mai multe ori, chiar asta sunt. Oricum, el locuieşte într-o casă uriaşă şi e un aristocrat irlandez, ceea ce nu ştiam. A urmat o universitate americană de rând, dar are doctoratul la Oxford şi a fost decorat de britanici după ce a câştigat Național Book Award în State pentru ficțiune. De fapt, e Sir Finn O'Neill, sublinie el, iar Hope îşi aminti brusc amănuntul ăsta.

— Uitasem de asta, recunoscu ea.

Paul era întotdeauna o sursă inepuizabilă de cunoştințe pentru ea. Apoi se ruşină.

— Am uitat să-i spun Sir Finn când m-a sunat. Dar nu părea să-i pese.

— Pare un personaj neobişnuit, spuse Paul, renunțând să mai mănânce. Unele zile erau mai grele decât altele şi nu suporta să se facă de râs în public. A fost implicat în relații cu mai multe femei cunoscute, moştenitoare, prințese, actrițe, manechine. E un playboy, dar cu siguranță are talent. Ar trebui să fie un subiect interesant de lotografiat. Pare o bombă cu ceas, cu un comportament M rigător la cer, dar cel puțin nu va fi plictisitor. Probabil va încerca să te seducă, spuse Paul zâmbind trist.

Renunțase de multă vreme la orice drept asupra ei, cu

excepția prieteniei, şi nu o întreba niciodată despre viața ci amoroasă. Nu voia să ştie. Iar ea îl cruța de agonia de a-i spune că încă îl mai iubea. Erau mai multe subiecte pe care nu le abordau niciodată, atât din trecut, cât şi din prezent. În circumstanțele actuale, nu-şi puteau împărtăşi decât atât, la un prânz sau la o cină ocazională ori la telefon. Şi se agățau amândoi de această ultimă legătură dintre ei.

— N-o să mă seducă, îl asigură Hope. Probabil că am de două ori vârsta celor cu care iese de obicei, dacă e chiar aşa de aventurier cum zici.

Hope nu părea nici interesată, nici îngrijorată. Pentru ca era un subiect, nu o întâlnire.

— Nu fi aşa sigură, zise Paul cu înțelepciune.

— Îi dau una cu un trepied dacă încearcă ceva, spuse ca ferm şi râseră amândoi. De altfel, mâine lucrez cu o asistentă. Poate o să-i placă de ea. Şi, cum nu se simte bine, pericolul nu-i prea mare.

Discutară amical după prânz şi mai zăboviră o vreme la desert. Paul încercă de două ori să bea ceaiul pe care-l comandase, dar nu reuşi, iar Hope nu îndrăzni să se ofere să-i țină cana, cu toate că-şi dorea să o poată face. După prânz, îl conduse afară din hotel şi aşteptă până când portarul îi chemă un taxi cu care să se întoarcă acasă.

— Mai vii curând la New York? îl întrebă ea cu speranță.

Paul avea un apartament la hotelul Carlyle, pe care-l folosea rareori. De altfel, în prezent evita Bostonul complet, cu excepția tratamentelor medicale. Era prea deprimant să se întoarcă să-şi viziteze vechii colegi. Aceştia erau încă pe culmile carierelor lor, pe când a sa se încheiase de peste zece ani, mult prea devreme.

— Am să rămân în Caraibe pe timpul iernii. Şi apoi am să mă întorc probabil aici.

Îi plăcea anonimatul pe care i-l permitea Londra, faptul că nu-l cunoştea nimeni. Aici nu exista nimeni care să-i plângă

de milă, şi era prea dureros pentru el să vadă compasiunea din privirea lui Hope. Era unul dintre motivele pentru care nu rămăsese însurat cu ea. Nu voia să fie un obiect al milei. Prefera să stea singur decât să fie o povară pentru cineva la care ținea. Luând această decizie, se rănise şi pe el, dar şi pe ea. Însă nu mai era cale de întoarcere odată hotărârea luată. Hope încercase în zadar să-i schimbe părerea şi, în final, acceptase că el avea dreptul să aleagă cum să-şi trăiască ultimii ani şi că, indiferent de motive, nu voia să fie alături de ea.

— Dă-mi de ştire cum a mers interviul cu O'Neill, spuse Paul, în timp ce portarul făcea semn unui taxi. Privi în jos la ea cu un zâmbet şi strânse silueta mică şi familiară în brațe, închizând ochii în timp ce ea îl îmbrățişa. Ai grijă de tine, Hope, spuse el cu un nod în gât, iar ea încuviință din cap.

Câteodată se simțea vinovat că o lăsa să plece, dar crezuse cu tărie că era cel mai bun lucru pentru ea şi încă mai credea. Nu avea dreptul să-i distrugă viața ca să o slujească pe a lui.

— O să am. Şi tu să ai, spuse ea şi-l sărută pe obraz, apoi îl ajută să urce în taxi.

Taxiul plecă de lângă bordura din fața hotelului Claridge o secundă mai târziu, iar ea rămase în frig, făcând cu mâna, în timp ce el se îndepărta. De fiecare dată era tristă când îl vedea, dar altă familie nu avea. În timp ce intra în hotel, îşi dădu seama că uitase să-i ureze „Crăciun fericit!", dar se bucură că n-o făcuse. Le-ar fi stârnit amândurora amintiri prea greu de îndurat.

Urcă în camera ei şi îşi puse nişte pantofi cu talpă joasă şi o haină mai groasă. După câteva minute, părăsi tăcută hotelul şi făcu o plimbare lungă, solitară.

Capitolul 3

Fiona Casey, asistenta pe care i-o angajase agentul ei, îşi făcu apariţia la hotel la ora nouă, a doua zi dimineaţă. Era o roşcată vioaie şi amuzantă, care o venera pe Hope. Absolvise cursurile de fotografie la Academia Regală de Arte şi se întreţinea ca liber-profesionist. Era impresionată şi de faptul că urmau să-l fotografieze pe Finn O'Neill şi se împiedica la tot pasul, în timp ce căra echipamentul lui Hope la o dubiţă închiriată. Trebuiau să ajungă acasă la Finn O'Neill la zece. Hope nu mai primise veşti de la el, aşa că presupunea că îşi revenise suficient cât să participe la şedinţa foto.

Şoferul pus la dispoziţie de hotel conduse dubiţa pe scurta distanţă până la o locuinţă veche, elegantă, de pe o stradă la modă. Casa era micuţă, la fel ca toate celelalte de pe strada îngustă din dos, şi, imediat ce lovi ciocănelul de bronz de la uşă, îşi făcu apariţia o servitoare în uniformă, care le pofti înăuntru. Le conduse într-o cameră de zi mică, parcă scoasă dintr-o casă de păpuşi, aflată lângă intrare, ticsită cu mobilă englezească antică, patinată de vreme. Rafturile dădeau pe dinafară de cărţi şi erau teancuri şi pe podea. Trăgând cu ochiul la ele, Hope văzu că multe dintre cărţi erau vechi, fie legate în piele, fie, la o inspecţie mai atentă, ediţii princeps. Era limpede că proprietarul iubea cărţile. Canapeaua erau confortabilă, îmbrăcată în piele şi foarte veche, iar în şemineu ardea un foc vesel, aparent singura sursă de căldură din încăpere. Era frig dacă nu stăteai aproape de foc. În imediata apropiere a camerei de zi era o sufragerie văruită în verde-închis şi, dincolo de ea, o bucătărioară. Toate încăperile erau micuţe, dar pline de farmec.

Îl aşteptară acolo pe Finn aproape o jumătate de oră, timp în care Fiona şi Hope se ridicară şi se apropiară de foc, sporovăind în şoaptă. Casa era atât de micuţă, încât li se

părea ciudat să vorbească prea tare, de teamă că le-ar putea auzi cineva. Apoi, tocmai când Hope începea să se întrebe pe unde umbla, un bărbat înalt cu o coamă de păr negru şi nişte ochi albaştri care te electrizau dădu buzna în cameră. Casa părea ridicol de mică pentru un om de înălțimea lui. Aveai impresia că, dacă îşi întindea brațele, ar fi putut atinge pereții, cuprinzând încăperea. Părea un loc absurd pentru el, mai ales că îi văzuse pe internet casa strămoşească, pe care o căutase după ce Paul îi vorbise despre ea.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptați, spuse Finn cu un accent american obişnuit.

Nu ştia de ce, dar, după toate câte citise despre O'Neill şi legăturile lui cu Irlanda, mai că se aştepta la o pronunție irlandeză, deşi vorbiseră la telefon cu o seară înainte şi avusese accentul oricărui alt newyorkez educat, dar cu o înfățişare de european. Indiferent de strămoşii lui, era, de fapt, la fel de american ca Hope. Şi răceala părea să-i fi trecut aproape de tot. Tuşi de câteva ori, dar nu mai părea pe moarte. De fapt, arăta surprinzător de sănătos şi de plin de viață. Şi avea un zâmbet care o topi pe Fiona pe loc când o rugă pe servitoare să-i ofere o cearcă de cafea, iar el o invită pe Hope să-l însoțească la etaj. Îi ceru scuze Fionei că dispărea împreună cu Hope, dar voia să-şi cunoască mai bine fotograful.

Ea îl urmă pe o scară şerpuitoare îngustă şi se trezi într-o cameră de zi tihnită, dar mai mare, plină cu cărți, antichități, obiecte, suvenire, canapele vechi din piele şi scaune confortabile, şi cu un foc duduind în şemineu. Era genul de încăpere unde ai vrea să te vâri şi să rămâi zile în şir. Fiecare obiect era fascinant şi îți stârnea curiozitatea. Pe unele le achiziționase în timpul călătoriilor, altele arătau de parcă le păstrase cu sfințenie de mulți ani. Camera deborda de personalitate şi de căldură, şi, în ciuda siluetei sale mari

şi a membrelor lungi, părea cumva locul perfect pentru el. Finn se aşeză în îmbrățişarea unei canapele vechi retapițate şi-şi întinse picioarele lungi spre foc, cu un zâmbet larg adresat lui Hope. Ea văzu că purta cizme de călărie din piele neagră, foarte elegante şi destul de uzate.

— Sper că n-am fost nepoliticos cu asistenta ta, spiise el pe un ton de scuză. Dar mă gândeam c-ar fi bine să ne cunoaştem înainte să ne apucăm de lucru. Sunt cam timid când e vorba să fiu fotografiat. Ca scriitor, sunt obişnuit să-i observ pe cei din jurul meu, nu ca alții să mă observe pe mine. Nu-mi place să fiu în lumina reflectoarelor.

Rosti aceste cuvinte cu un zâmbet ştrengăresc, uşor pieziş, care-i câştigă pe loc inima lui Hope. Avea un farmec nemăsurat.

— Şi eu simt la fel. Nici mie nu-mi place să fiu fotografiată. Prefer să fiu de partea cealaltă a camerei foto.

Deja se gândea unde ar putea să-l fotografieze cel mai bine. Aproape că prefera să rămână acolo unde era, întinzându-se confortabil în fața focului, cu capul lăsat pe spate, ca să-i poată vedea fața.

— Te simți mai bine?

Părea atât de sănătos şi de vivace, încât era greu de crezut că fusese vreodată bolnav. Încă mai avea glasul răguşit, dar era plin de energie, şi ochii albaştri îi dansau când râdea. Îi amintea de basmele din copilăria ei şi arăta precum prințul chipeş perfect sau precum un erou dintr-o carte, deşi majoritatea personajelor din romanele lui erau destul de sumbre.

— Acum mă simt bine, spuse el voios şi tuşi puțin. Casa asta e atât de mică, încât mă simt întotdeauna cam caraghios aici, dar e confortabilă şi simplă şi n-aş putea să renunț ja ea. O am de mulți ani. Am scris câteva dintre cele mai bune cărți ale mele aici.

Apoi se întoarse şi arătă cu degetul spre biroul din spatele

lor. Era un minunat birou vechi, care fusese cândva pe un vas. Domina colțul îndepărtat al încăperii şi pe el era aşezat computerul, arătând absolut nefiresc acolo.

— Mulțumesc mult că ai venit, spuse el amabil.

Părea sincer recunoscător. Servitoarea intră şi aduse o tavă de argint cu două căni de ceai.

— Ştiu că a fost o nebunie să-ți cer să faci asta în săptămâna dinaintea Crăciunului. Dar aveau nevoie de fotografie şi, cum eu termin cartea săptămâna viitoare şi mă apuc imediat de alta, mă voi întoarce în Dublin ca să lucrez. Era mai logic să ne întâlnim la Londra.

— Nu-i nicio problemă, spuse Hope cu dezinvoltură, servindu-se cu o cană de ceai.

Finn o luă pe cealaltă, şi servitoarea dispăru imediat pe scări.

— N-aveam altceva de făcut, spuse ea, în timp ce el o examina cu atenție.

Era mai tânără decât se aşteptase şi mai frumoasă. Era uimit de cât de micuță şi de fragilă părea, dar şi de forța ochilor ei violeți.

— E drăguț din partea ta să vii aici chiar înainte de Crăciun, comentă el, în timp ce ea privea lumina şi umbrele de pe chipul lui.

Avea să fie uşor de fotografiat. Avea o față foarte expresivă şi era un bărbat surprinzător de chipeş.

— E amuzant la Londra în perioada asta, replică Hope zâmbind, în timp ce punea cana de ceai pe toba de regiment pe care el o folosea ca măsuță de cafea.

O stivă de valize vechi şi frumoase din piele de crocodil erau aşezate într-o parte a şemineului. Oriunde întorcea privirea găsea ceva de admirat.

— De obicei, ignor sărbătoarea, aşa că a fost o schimbare interesantă să vin încoace. Oferta a fost o surpriză plăcută şi a venit la momentul potrivit. Dar tu? îți petreci Crăciunul

în Irlanda sau aici?

Îi plăcea să-şi cunoască subiecţii înainte să înceapă lucrul, şi O'Neill era degajat şi relaxat. Nu părea o persoană dificilă şi se arătă deschis şi accesibil când îi zâmbi peste cana de ceai. Era extrem de fermecător şi de atrăgător.

— Nu, rămân aici şi plec după aceea, răspunse el. Fiul meu vine acasă a doua zi după Crăciun. Învaţă la MIT[5], e un puşti inteligent. E un geniu al computerelor. Mama lui a murit când el avea şapte ani şi a crescut cu mine. Mi-e tare dor de el, acum, că e la facultate în State. E mai distractiv pentru el în Londra decât în Dublin. Apoi se duce la schi cu prietenii. Suntem foarte apropiaţi, spuse Finn mândru, apoi îşi aţinti privirea asupra ei, curios. Ai copii?

— Nu. Hope scutură încet din cap. Nu am.

El fu surprins. Arăta ca şi cum ar avea. Nu părea una dintre acele femei de carieră în viaţa cărora nu era loc şi pentru copii. Arăta mai maternă şi avea o anumită blândeţe tandră, care se făcea imediat remarcată. Avea vorba dulce şi părea protectoare şi bună.

— Eşti căsătorită?

El aruncă o privire la mâna ei stângă şi nu văzu niciun inel.

— Nu, răspunse din nou şi începu să se confeseze. Am fost. Soţul meu era chirurg cardiovascular la Harvard. Specializarea lui erau transplanturile de inimă şi de plămâni. A ieşit la pensie acum zece ani. Suntem divorţaţi de doi ani şi ceva.

— Cred că pensionarea distruge oamenii. Am să continui să scriu până o să mă scoată cu picioarele înainte din casă. N-aş şti ce altceva să fac. I-a venit greu să se pensioneze? Sigur aşa a fost. Chirurgii cardiovasculari sunt întotdeauna

---

[5] Massachusetts Institute of Technology, universitate americană de prestigiu (n.red.).

eroii, mai ales la Harvard, îmi închipui.

— N-a avut încotro. S-a îmbolnăvit, spuse ea încet.

— Şi mai rău. Probabil i-a fost foarte greu. Cancer?

Voia să afle despre ea, şi, în timp ce vorbeau, ea îi privea expresia feţei şi albastrul strălucitor al ochilor. Era bucuroasă că fotografiile aveau să fie color – ar fi fost păcat să nu redea culoarea reală a acelor ochi. Nu mai văzuse un asemenea albastru.

— Nu, Parkinson. A încetat să mai opereze imediat ce a aflat. A predat câţiva ani după aceea, dar, în cele din urmă, a trebuit să renunţe şi la asta. L-a fost foarte greu.

— Probabil şi ţie. E o dezamăgire cruntă pentru un om în plină carieră. Şi a urmat divorţul?

— Divorţul şi altele, spuse ea vag, aruncându-şi din nou privirea prin cameră.

Văzu o poză cu Finn şi cu un băiat blond chipeş, despre care ghici că era fiul lui, iar el dădu aprobator din cap când văzu în ce direcţie se îndrepta privirea ei.

— E băiatul meu, Michael. Mi-e dor de el, acum că e la şcoală. Îmi vine greu să nu-l am prin preajmă.

— A crescut în Irlanda?

Ea zâmbi privind fotografia. Aşchia nu sare departe de trunchi – băiatul era tare chipeş.

— Am locuit la New York şi la Londra când era mic. M-am mutat în Irlanda la doi ani după ce a plecat la facultate. E un puşti american sută la sută. Eu n-am fost aşa. Mereu m-am simţit diferit, poate fiindcă părinţii mei nu erau născuţi în State. Nu vorbeau decât despre întoarcerea acasă. Aşa că, într-un final, m-am întors.

— Şi te simţi acasă în Irlanda? îl întrebă ea când privirile li se întâlniră.

— Acum, da. Am recuperat casa strămoşească a familiei. Restaurarea ei va dura o sută de ani. Locul era în paragină când l-am obţinut, şi o parte încă mai e. E o casă

palladiană[6] veche, construită de Sir Edward Lovett Pearce[7] la începutul anilor 1700. Din nefericire, părinții mei au murit cu mult înainte să o recapăt, şi Michael e de părere că-s nebun să mă înham la asta.

Pe polița şemineului era o fotografie a casei, pe care i-o înmână lui Hope. Era o casă clasică gigantică, cu o scară mare din piatră în față şi aripi laterale rotunde cu coloane. În fotografie, Finn era în fața casei, călare pe un cal negru elegant. Arăta ca un adevărat moşier.

— E o casă minunată, spuse Hope cu admirație. Probabil, restaurarea ei e un proiect destul de dificil.

— A fost, dar e o muncă făcută din dragoste. Va fi moştenirea lui Michael într-o zi. Ar fi cazul să o aduc la o stare decentă până atunci, cu condiția să trăiesc măcar încă o sută de ani ca să reuşesc.

Râse în timp ce rosti aceste cuvinte, şi Hope îi dădu înapoi fotografia. Acum îi părea rău că nu-l fotografia acolo. În comparație cu palatul palladian, casa lui elegantă din Londra părea deodată ridicol de mică, dar editorul voia să apară doar fața în poză, şi, pentru asta, camera tihnită în care stăteau era destul de bună.

— Ar trebui să o rog pe asistentă să se apuce să aranjeze echipamentul, spuse Hope, ridicându-se. Va dura ceva până instalăm totul. Ai vreo preferință pentru locație? întrebă ea, privind din nou în jur.

Îi plăcuse cum arăta când stătea pe canapea, relaxat şi vorbind despre casa lui din Dublin. Şi voia să-l fotografieze şi la biroul lui şi poate lângă bibliotecă. Era întotdeauna dificil să anticipezi unde urma să se producă magia câtă

---

[6] Stil arhitectural ce poartă numele arhitectului italian Andrea Palladio (1508-1580) (n.tr.).

[7] Arhitect irlandez, care a trăit între anii 1699 şi 1733 (n.tr.).

vreme nu se crease încă o legătură între fotograf şi subiect. Finn părea un subiect uşor de abordat; totul la el părea accesibil şi relaxat. Când îl privea în ochi, simțea că era genul de bărbat în care poți avea încredere şi pe care te poți baia. Îți inspira afecțiune şi umor, ca şi cum înțelegea foarte bine ciudățeniile oamenilor şi capriciile vieții. Iar privirea lui îți dădea impresia că era mereu pe punctul să izbucnească în râs. Era şi sexy, dar într-un mod distins, aristocratic. Nu era nimic ieftin la el, deşi agentul ei o avertizase că era cam afemeiat. Văzându-l, asta era uşor de înțeles. Era extrem de atrăgător, părea foarte grijuliu şi era un bărbat bine făcut, superb. Bănuia că, dacă îşi folosea la maximum farmecul, era greu să-i rezişti. Era bucuroasă că nu se afla în această poziție şi că pur şi simplu lucra cu el. Îi făcuse nenumărate complimente legate de munca ei. Îşi dădea seama din întrebările pe care i le pusese şi după lucrurile la care făcuse referință că se informase în legătură cu ea. Părea să ştie toată lista de muzee în care îi fuseseră expuse lucrările, deşi de unele dintre ele nici măcar ea nu-şi mai amintea. Era foarte bine informat.

Hope coborî să o ajute pe Fiona să sorteze echipamentul. Îi spuse cam ce dorea, apoi urcă la etaj ca să-i arate unde să instaleze luminile pe care urma să le folosească. Voia să-l fotografieze mai întâi pe canapea, apoi la biroul lui. În timp ce o urmărea pe Fiona instalând echipamentul, Finn dispăru la etaj, în dormitorul lui, şi reapăru o oră mai târziu, când Hope îl anunță că erau gata. Trimisese servitoarea sus ca să-i spună, şi, când coborî, Finn purta un pulover de caşmir de un albastru blând, aceeaşi culoare ca ochii lui. Îi stătea bine, şi trupul lui zvelt părea sexy şi masculin în pulover. Se vedea că tocmai se bărbierise, şi părul îi era uşor ciufulit într-un moț studiat.

— E totul gata?

Ea îi zâmbi, luă aparatul Mamiya şi îi spuse unde să se

aşeze pe canapea. Fiona reglă luminile care pâlpâiau sub umbrelă, şi Hope lăsă jos Mamiya şi luă un Polaroid rapid, ca să-i arate postura şi cadrul. Finn spuse că i se părea perfect. Un minut mai târziu, Hope începu să facă instantanee, ba cu Mamiya, ba cu Leica, folosind Hasselbladul pentru portretele clasice. Majoritatea fotografiilor erau color, doar câteva alb-negru. Le prefera întotdeauna pe acestea din urmă pentru o imagine mai interesantă, dar editorul specificase clar că voia o fotografie color, şi Finn voia acelaşi lucru. Susținea că cititorilor li se părea mai real şi că astfel era mai uşor pentru el să intre în legătură cu ei decât dacă folosea pentru coperta din spate a cărții o fotografie artistică alb-negru.

— Tu eşti şeful, spuse Hope zâmbind, în timp ce privea prin obiectiv, iar el râse.

— Dar tu eşti artista.

Părea în largul lui în fața camerei, mişcându-şi capul şi schimbându-şi expresia aproape imperceptibil, ca şi cum mai făcuse asta de mii de ori, iar Hope ştia că aşa şi era. Fotografia pe care o făceau acum era pentru a unsprezecea lui carte şi, până acum, în ultimii douăzeci de ani, toate fyseseră bestselleruri. La patruzeci şi şase de ani, era un adevărat element de referință în literatura americană, aşa cum era şi ea în domeniul ei. Ar fi fost greu de decis care dintre ei era mai celebru sau mai respectat. Erau pe aceeaşi treaptă în privința reputației şi a talentului lor în domenii diferite.

Şedința dură o oră, timp în care îl lăudă pentru felul în care se mişca şi îşi întorcea capul, fiind aproape sigură că obținuse fotografia câştigătoare din prima jumătate de oră; dar profesionalismul o împiedica să se oprească din lucru. O rugă pe Fiona să mute instalația de lumini la biroul lui şi sugeră ca Finn să ia o pauză de jumătate de oră şi, eventual, să îmbrace o cămaşă albă, dar să nu o încheie la

gât. El o întrebă dacă voia să facă pauză de prânz, dar Hope spuse că, dacă pe el nud deranja, prefera să lucreze în continuare. Nu voia să srrice atmosfera sau să devină lentă şi leneşă după prânz. Descoperise că, de obicei, era mai bine să nu se întrerupă odată ce începea să lucreze bine cu subiectul. Un prânz prelungit sau un pahar cu vin ar putea rupe vraja pentru unul dintre ei sau pentru amândoi şi nu voia să se întâmple asta. Era încântată de ceea ce obținuseră. Ca subiect de portret, Finn O'Neill era un vis, şi, în plus, era un partener de conversație amuzant. Vremea trecea eu repeziciune.

După o jumătate de oră, Finn era înapoi în camera de zi, în cămaşa albă sugerată de Hope, şi se aşeză la elegantul lui birou. Hope mută computerul, care făcea notă discordantă cu restul. Finn era un subiect încântător, se prostea, spunea bancuri şi poveşti despre artişti, despre scriitori celebri, vorbea despre casa lui din Irlanda şi despre năzbâtiile scandaloase pe care le făcuse în tinerețe în timpul turneelor de promovare a cărților. La un moment dat, ochii îi erau scăldați de lacrimi când vorbea despre fiul lui şi despre faptul că îl crescuse de unul singur, după moartea mamei sale. Existaseră multe momente magice, aşa că Hope ştia că avea de unde alege fotografia pentru copertă, fiecare instantaneu fiind mai bun decât precedentul.

Apoi, în final, după câteva fotografii cu el sprijinindu-se de o scară antică din fața bibliotecii, şedința se încheie. Şi, aşa cum prezisese ea, el izbucni în râs, afişând u expresie de bucurie şi de uşurare, iar ea îi mai fură un Instantaneu, care s-ar fi putut dovedi cel mai bun. Uneori se întâmpla asta. Finn o îmbrățişă călduros, apoi Hope II dădu Fionei aparatul Leica; aceasta îl luă cu venerație din mâinile ei şi îl aşeză pe masă, alături de celelalte aparate. Scoase din priză luminile şi începu să strângă echipamentul şi să-l împacheteze, în vreme ce Finn o conduse pe Hope la parter,

în bucătărie.

— Munceşti prea mult! Sunt lihnit! se plânse el în timp ce deschidea uşa frigiderului, apoi se întoarse spre ea. Să-ți fac nişte paste sau o salată? Sunt gata să cad din picioare de foame. Nu-i de mirare că eşti atât de mică, probabil nu mănânci niciodată.

— De obicei, nu când lucrez, recunoscu ea. Mă implic prea mult în ceea ce fac şi nu mă mai gândesc la mâncări. Plus că e foarte antrenant să fotografiezi.

Ea zâmbi sfios, şi el râse.

— Mare parte din timp aşa simt şi eu când lucrez la o carte, deşi uneori urăsc treaba asta. Mai ales când trebuie să rescriu pasaje întregi. Am un editor cam afurisit, cu care întreţin o relaţie de iubire-ură, dar e benefic pentru cărți. E un rău necesar. Tu nu ai parte de aşa ceva în munca ta, spuse el cu invidie.

— Eu trebuie să fac singură ceea ce fac, dar am clienți care intermediază lucrările, precum editorul tău, şi curatori de muzee, care pot fi destul de duri, deşi e altceva decât să rescrii pasaje dintr-o carte. Mi-am dorit întotdeauna să scriu, mărturisi ea. Dar abia sunt în stare să scriu o carte poştală – pentru mine, totul e vizual. Văd lumea prin obiectivele aparatelor şi tot aşa pătrund în sufletul oamenilor.

— Ştiu, asta îmi place la munca ta şi de asta i-am cerut editorului să te angajeze pe tine să faci fotografia pentru coperta cărții.

Râdea în timp ce pregătea cu pricepere o omletă pentru amândoi, mişcându-se ca o tornadă prin bucătăria micuță. Făcuse deja salata în timp ce vorbeau.

— Sper că sufletul meu n-o să arate prea întunecat în fotografiile pe care le-ai făcut, spuse el, prefăcându-se îngrijorat, iar ea îşi aţinti privirea asupra lui.

— De ce ar arăta aşa? N-am văzut semne că ai avea un

suflet sau un spirit întunecat. Mi-a scăpat ceva?

— Poate puțină nebunie ereditară inofensivă. Din ce am citit despre rudele mele irlandeze, unele dintre ele erau de-a dreptul sărite de pe fix. Dar nu la modul periculos, ci erau mai degrabă nişte excentrici.

Zâmbi când îi spuse asta.

— Asta n-are cum să strice, replică Hope cu blândețe, în timp ce el punea omletele în farfurii. Oricine are un strop de nebunie în el. Am stat o vreme în India, după ce m-am despărțit de soțul meu, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Aş putea spune că şi eu am fost nebună, spuse ea, când se aşezară la masa frumoasă din mahon din sufrageria primitoare, vopsită în verde-închis.

Pe pereți erau tablouri cu scene de vânătoare şi unul cu păsări, pictat de un celebru artist german.

— Cum a fost? întrebă Finn interesat. N-am ajuns niciodată în India. Mi-am dorit mereu să merg.

— A fost fantastic, răspunse Hope, iar privirea i se lumină. Au fost cele mai interesante şi mai pline de satisfacție luni petrecute vreodată. Mi-au schimbat pentru totdeauna viața şi modul de a privi lucrurile, inclusiv pe mine. Iar acolo sunt câteva dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ. Tocmai am deschis o expoziție cu o parte dintre fotografiile făcute în India.

— Cred că am văzut câteva într-o revistă, spuse Finn în timp ce-şi termina omleta şi trecea la salată. Erau fotografii cu cerşetori şi cu copii, şi una incredibilă cu apusul la Táj Mahal.

— Am văzut şi nişte lacuri incredibile. Acolo găseşti cele mai romantice locuri la care poți visa, dar totodată şi cele mai triste. Am stat o lună la spitalul Maicii Tereza şi am locuit la o mănăstire din Tibet, într-un ashram din India, unde am reuşit să mă regăsesc. Cred că aş fi putut rămâne acolo toată viața.

Când el o privi în ochi, văzu ceva foarte profund şi liniştit, iar, dincolo de asta, şi mai în adânc, două lacuri nesfârşite de durere. Îşi putea da seama că Hope era o femeie care suferise. Se întrebă dacă numai din cauza divorțului şi a bolii soțului ei. Indiferent de motiv, înțelese că trecuse prin iad – şi, cu toate astea, era incredibil de echilibrată şi de împăcată, aşa cum stătea de cealaltă parte a mesei, cu un zâmbet blând pe chip.

— Mi-am dorit întotdeauna să fac ceva de genul ăsta, recunoscu el, dar n-am avut niciodată curajul. Cred că mi-era teamă să-mi confrunt propriul eu. Mai degrabă aş înfrunta o mie de demoni.

Era o dovadă de sinceritate din partea lui să admită acest lucru, şi ea încuviință din cap.

— A fost minunat de paşnic. Nu aveam voie să vorbim în incinta mănăstirii. Era uimitor de odihnitor şi de tămăduitor. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo cândva.

— Poate ar trebui să te mai şi distrezi puțin. Finn adoptă o expresie ştrengărească în timp ce rosti aceste cuvinte. Cât timp rămâi în Londra?

Se lăsă în scaun şi îi zâmbi. Ea avea un aer misterios, care te punea pe gânduri.

— Mă întorc mâine la New York, spuse ea zâmbindu-i.

— Nu poți să stai doar atât în Londra! Ce faci diseară, la cină?

— Probabil am să dorm, după ce comand un castron cu supă de la room-service, spuse ea rânjind.

— E ridicol, ripostă el cu o expresie neînduplecată de dezaprobare. Vrei să iei cina cu mine?

Ea şovăi, dar apoi încuviință. Nu avea altceva de făcut şi era interesant să stea de vorbă cu el.

— Nu mi-am luat haine decente la mine, spuse ea, cerându-şi parcă scuze.

— Nu ai nevoie. Poți să porți o pereche de pantaloni şi un

pulover. Eşti Hope Dunne, poți să faci ce vrei tu. Vrei să iei cina cu mine diseară la Barul lui Harry? După părerea mea, acolo se serveşte cea mai bună mâncare italiană din lume.

Ştia şi ea asta, dar nu mergea prea des acolo. Era unul dintre cele mai elegante locuri din Londra şi toată lumea importantă avea să fie acolo. Femeile aveau să poarte rochii elegante de cocktail, iar bărbații – costume negre. Şi el avea dreptate, mâncarea era excelentă.

— Mi-ar face plăcere. Eşti sigur că nu te fac de ruşine fiindcă n-am adus nimic mai dichisit cu mine?

Se simțea vag stingherită, dar îi surâdea ideea de a lua cina cu el. Printre altele, era inteligent, interesant şi ager. Nu o plictisise prezența lui nici măcar un minut. Cunoştea o mulțime de subiecte, era citit, educat şi inteligent. Nu putea rata ocazia de a petrece câteva ore cu el şi de a-l cunoaşte mai bine. Venise la Londra tocmai pentru el. Iar Paul plecase în acea zi.

— Aş fi onorat să iau cina cu tine, Hope, spuse Finn şi păru sincer.

Nu mai cunoscuse de mult o femeie atât de interesantă ca ea.

— Poți să-mi mai povesteşti despre India, iar eu îți voi relata totul despre Irlanda, o tachină el. Şi cum e să renovezi o casă veche de trei sute de ani.

Conveniră că avea s-o ia de la hotel la opt jumătate şi, după câteva minute, ea şi Fiona plecară, după ce şoferul cărase tot echipamentul. Fiona stătuse liniştită în micul salonaş şi citise o carte, după ce servitoarea îi dusese un sendviş. Nu o deranja să o aştepte pe Hope şi îi făcuse plăcere să lucreze cu ea.

Fiona sortă întregul echipament când se întoarseră la hotel şi puse deoparte camerele. Plecă în jurul orei cinci, mulțumindu-i pentru o zi minunată. După aceea, Hope se întinse pe pat ca să tragă un pui de somn, gândindu-se la

conversația ei cu Finn şi la invitația pentru seara aceea. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult când făcea portrete. Munca în sine nu era atât de captivantă ca oamenii pe care-i cunoştea. El era un individ foarte talentat, ca majoritatea subiecților cărora le făcuse portrete. Îi plăcuse întotdeauna munca lui şi era fascinant să descoperi omul din spatele ei. Finn scria cărți sinistre, chiar înfricoşătoare. Intenționa să-l întrebe mai multe despre asta la cină. Iar el părea, la rându-i, interesat de munca ei.

Dormi două ore şi se trezi la timp ca să facă un duş şi să se îmbrace pentru cină. După cum îl avertizase, purta pantaloni negri, un pulover şi singura pereche de pantofi cu toc pe care o adusese cu ea. Era uşurată că luase şi o haină de blană. Cel puțin, nu se făcea complet de ruşine la Barul lui Harry în seara aceea. Nu putea concura cu femeile elegante de acolo, dar avea o înfățişare sobră şi simplă şi era îmbrăcată decent. Îşi strânse părul în coc, se fardă doar puțin şi îşi dădu pe buze un ruj roşu aprins, după care ieşi din apartament ca să-l întâmpine jos.

Hope aştepta în hol când Finn intră cu promptitudine, cinci minute mai târziu, într-un costum albastru-închis şi o haină neagră de caşmir minunat croită. Era o persoană frapantă, şi capetele tuturor se întoarseră când el o salută şi ieşiră împreună. Câțiva îl recunoscură în timp ce el o conducea la Jaguarul parcat lângă bordură. Nu aşa plănuise ea să-şi petreacă seara aceasta înainte să-l întâlnească, dar era amuzant să iasă cu el, şi zâmbi larg când maşina pomi.

— E grozav. Mulțumesc, Finn, spuse ea călduros, şi el îi întoarse zâmbetul.

Restaurantul era la doar câteva clădiri distanță.

— Şi eu abia aştept. Arăți minunat. Nu ştiu de ce-ți făceai griji. Eşti foarte şic.

De multă vreme nu mai ieşise la o cină elegantă. Nu mai

făcea aşa ceva. Rareori ieşea seara, cu excepția petrecerilor de la muzee sau a propriilor expoziții de la galerie. Cine precum cea de la Barul lui Harry făceau parte mai mult din vechea lume a lui Paul, care nu-i mai aparținea. Ea aparținea lumii artistice din New York, care se potrivea mai mult cu munca ei. Frecventau bistrouri mici din Chelsea şi Soho, niciodată restaurante la modă.

Ospătarul-şef îl întâmpină călduros pe Finn, şi se vedea că îl cunoştea bine. Îi conduse la o masă dintr-un colț liniştit, unde erau înconjurați de meseni bine îmbrăcați din diverse țări. Auzea vorbindu-se în italiană, arabă, spaniolă, rusă, germană şi franceză, dar şi în engleză. Finn comandă un martini imediat ce se aşezară la masă. Hope ceru un pahar cu şampanie şi privi în jur. Pe pereți erau aceleaşi caricaturi. Nu se schimbase nimic de când fusese aici ultima dată cu Paul. Trecuseră mulți ani.

— Spune-mi cum te-ai apucat de fotografie, o îndemnă Finn în timp ce le erau servite băuturile, şi Hope luă o înghițitură de şampanie.

Ea râse uşor.

— M-am îndrăgostit de aparatele foto când aveam nouă ani. Tata era profesor la Dartmouth, iar mama – artistă. Bunica mi-a dăruit o cameră de ziua mea şi a fost dragoste la prima vedere. Eram doar un copil, aşa că mă pricepeam să mă distrez singură. Iar viața era destul de liniştită în New Hampshire când eram mică. Câtă vreme aveam în mână aparatul, nu mă plictiseam. Dar tu? îl întrebă. Când te-ai apucat de scris?

— La fel ca tine. Când eram copil. Şi eu am fost singur la părinți, aşa că citeam tot timpul. Era evadarea mea.

— Din ce? întrebă ea cu interes.

Formele lor de artă erau diferite, dar talentele creative erau o parte de legătură.

— Dintr-o copilărie singuratică. Părinții mei erau foarte

apropiați, şi cred că mă simțeam lăsat pe dinafară. Nu era prea mult loc pentru un copil în viețile lor. Erau mai în vârstă. Tata era medic, iar mama fusese o frumusețe vestită în Irlanda. Era fascinată de munca lui şi mult mai puțin interesată de mine. Aşa că mi-am dezvoltat o viață imaginară bogată şi îmi petreceam tot timpul citind. Am ştiut dintotdeauna că vreau să scriu. Am scris prima carte când aveam optsprezece ani.

— A fost publicată? întrebă ea, impresionată, iar el râse şi scutură din cap.

— Nu. Am scris trei cărți care au rămas nepublicate. Abia a patra mi-a fost publicată. Tocmai absolvisem colegiul.

Ştia că el învățase la Columbia şi apoi la Oxford.

— Succesul a venit mult mai târziu.

— Şi ce ai făcut până când au început să-ți fie publicate cărțile?

— Am învățat, am citit, am continuat să scriu. Am băut mult. Râse. Am umblat după femei. M-am însurat destul de tânăr. Aveam douăzeci şi cinci de ani, imediat după apariția celei de-a doua cărți. Lucram ca chelner şi dulgher. Mama lui Michael era manechin în New York. Îi zâmbi ştrengăreşte lui Hope. Am avut întotdeauna o slăbiciune fatală pentru femeile frumoase. Era o fată extraordinar de frumoasă. Răsfățată, dificilă, narcisistă, dar una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut. Era tânără, şi relația noastră s-a deteriorat destul de rapid după ce s-a născut Michael. Nu cred că eram pregătiți să avem un copil. Ea s-a lăsat de modelling şi o țineam într-un chef continuu. Nu aveam mulți bani şi amândoi eram nefericiți.

— Cum a murit? întrebă Hope cu blândețe.

Părea să descrie mai degrabă un divorț în devenire decât o pierdere tragică, iar intuiția lui Hope nu era departe de adevăr.

— A fost lovită de un şofer beat, când se întorcea într-o

noapte târziu de la o petrecere în Hamptons. Ne despărțiserăm de mai multe ori şi, slavă Domnului, îl lăsa de fiecare dată pe Michael cu mine când pleca undeva. Avea douăzeci şi opt de ani, iar eu – treizeci şi trei. Probabil că, în cele din urmă, am fi divorțat. Dar tot m-am simțit îngrozitor când a murit. Şi, deodată, m-am trezit singur cu fiul meu. N-au fost vremuri uşoare. Dar, din fericire, e un puşti grozav şi pare să-mi fi iertat majoritatea greşelilor pe care le-am făcut – şi n-au fost puține. În acea vreme, îmi pierdusem şi părinții, aşa că n-avea cine să ne ajute, dar ne-am descurcat. Am avut singur grijă de el. Asta ne-a maturizat pe amândoi.

Zâmbi pe jumătate ca un băiețel, pe jumătate ca un prinț chipeş care topeşte inimile femeilor de ani buni. Era uşor să-ți dai seama de ce. Avea ceva sincer, deschis şi candid. Nu încerca să-şi ascundă defectele sau temerile.

— Nu te-ai recăsătorit?

Hope era fascinată de povestea vieții lui.

— Eram prea ocupat cu fiul meu. Iar acum simt că e prea târziu. Sunt prea egoist şi prea închistat într-ale mele. De când a plecat Michael, e prima dată când sunt pe cont propriu. Voiam să profit puțin. Oricum, nu-i prea amuzant să fii căsătorit cu un scriitor. Sunt legat de biroul meu cea mai mare parte din timp. Câteodată, nu ies din casă cu lunile. N-aş putea cere nimănui să se înhame la aşa ceva, şi asta e ceea ce-mi place să fac.

— Asta simt şi eu vizavi de munca mea, recunoscu ea. Te consumă cu totul uneori. Soțul meu a fost minunat în privința asta şi m-a sprijinit. Şi el era ocupat. Foarte ocupat, în plin avânt al carierei. Iar ca soție de medic te poți simți cam singură. Dar eu nu eram aşa. Ezită o clipă şi îşi feri privirea, apoi îi zâmbi melancolic lui Finn. Aveam alte lucruri de făcut.

El presupuse că se referea la munca ei, ceea ce i se părea

firesc. Realizase o mulțime de fotografii de-a lungul anilor.

— Ce a făcut după ce a fost nevoit să se retragă?

— A predat la Harvard. Lumea academică mi-era familiară, datorită tatei, deşi Harvardul era mai competitiv decât Dartmouth, mai select poate şi puțin mai dur. Paul nu s-a mulțumit doar cu predatul, aşa că a ajutat două companii care produceau echipament chirurgical să se pună pe picioare. S-a implicat mult în asta şi s-a descurcat foarte bine. Cred că asta l-a salvat în primii ani după ce şi-a întrerupt activitatea. A mai ameliorat durerea bolii, cel puțin o vreme, prin reuşita în alt domeniu. Apoi starea i s-a înrăutățit. Şi multe lucruri s-au schimbat. E greu să-l vezi atât de bolnav la vârsta lui. E încă un bărbat relativ tânăr.

Chipul i se întristă când spuse asta, amintindu-şi cum arăta cu o zi în urmă la prânz, cum mergea şi mânca sau bea cu dificultate, dar la fel de demn şi de puternic, chiar dacă era fragil.

— Acum cu ce se ocupă? Ți-e dor de el?

— Da. Însă nu m-a lăsat să am grijă de el. E foarte mândru. Şi totul s-a schimbat pentru noi, după ce s-a îmbolnăvit... şi s-au întâmplat mai multe. Uneori, în viață, eşti dus de val şi, chiar dacă iubeşti pe cineva, nu-ți mai poți regăsi drumul înapoi. A cumpărat acum trei ani o barcă cu vele şi locuieşte pe ea cea mai mare parte din timp. În rest, stă la Londra şi mai vine la Boston pentru tratament, apoi la New York pentru câteva zile. Îi e tot mai greu să se descurce singur. Pe barcă îi vine mai uşor. Echipajul are mare grijă de el. A plecat azi în Caraibe.

— Ce trist, spuse Finn gânditor.

Îi era greu să înțeleagă de ce Paul o lăsase pe Hope să-i scape. Şi, după cum vorbea ea despre el, Finn îşi dădea seama că încă îl mai iubşa pe fostul ei soț şi că îi păsa de ce se întâmpla cu el.

— Pentru un om sănătos, n-ar fi o viață tocmai rea. Dar,

când eşti bolnav, presupun că nimic nu-ți mai face prea mare plăcere.

— Aşa e, spuse Hope încet. S-a înscris la Harvard într-un program experimental de tratare a Parkinsonului. În ultima vreme s-a simțit destul de bine.

— Şi acum?

— Nu prea bine.

Nu-i oferi detalii, iar Finn dădu înțelegător din cap.

— Şi tu ce faci, când nu fugi în Tibet şi în India, ca să trăieşti în mănăstiri?

El zâmbi când puse întrebarea. Îşi terminaseră amândoi băuturile.

— Casa mea e în New York. Datorită muncii, călătoresc mult. Şi mă duc în Cape Cod când am timp, adică nu prea des. De cele mai multe ori, călătoresc pentru a face fotografii sau lucrez la expozițiile de la muzeu.

— De ce în Cape Cod?

— Părinții mi-au lăsat o casă acolo. Acolo ne petreceam verile când eram mică şi îmi place. E în Wellfleet, un orăşel adormit, fermecător. Nu vezi nimic extravagant sau la modă acolo. Casa e foarte simplă, dar e pe placul meu şi mă simt bine acolo. Are o vedere minunată la ocean. Mergeam acolo vara, pe vremea când eram căsătorită. Atunci locuiam în Boston. M-am mutat în New York acum doi ani. Am un apartament foarte cochet, în Soho.

— Şi pe nimeni cu care să-l împărți?

Ea zâmbi şi scutură din cap.

— Mă simt bine aşa. La fel ca în cazul tău, e dificil să fii căsătorit cu un fotograf care nu e niciodată acasă. Îmi permit acum să fac lucruri pe care nu le făceam niciodată când eram căsătorită. Merg peste tot în lume, cu o singură valiză. E opusul a ceea ce faci tu, închis într-o cameră, scriind, dar nu e foarte captivant pentru altcineva când călătoresc sau chiar când lucrez. Nu m-am gândit niciodată

că ar fi o chestie egoistă – aşa cum spusese el despre munca lui dar poate că e. Nu dau socoteală nimănui acum şi nu trebuie să fiu undeva anume.

El încuviința din cap în timp ce o asculta, apoi comandară cina. Aleseră amândoi paste şi hotărâră să sară peste primul fel. Amândoi erau interesați să afle despre viața celuilalt. El îi povesti mai multe despre casa lui din Irlanda. Îți dădeai cu uşurință seama cât de mult o iubea şi ce însemna pentru el. Făcea parte din istoria şi din tapiseria vieții lui, țesută în propria ființă şi dragă inimii sale.

— Trebuie să vii odată să o vezi, o invită el.

Chiar era curioasă să o vadă.

— Ce specialitate avea tatăl tău? îl întrebă ea în timp ce mâncau paste, care erau la fel de delicioase pe cât promisese el şi pe cât îşi amintea ea.

Mâncarea de acolo era mai bună ca niciodată.

— Era medic generalist. Bunicul meu a fost moşier în Irlanda şi altceva nu prea a făcut. Dar tata era mai muncitor şi a studiat în State. S-a întors ca să se însoare cu mama şi a luat-o cu el, dar ea nu s-a adaptat niciodată la traiul departe de Irlanda. A murit când era destul de tânără, şi el a urmat-o la scurt timp. Pe atunci eram la facultate, şi dintotdeauna m-a fascinat Irlanda datorită lor. Faptul că ei erau irlandezi m-a ajutat să obțin cetățenia când am dorit acest lucru. Şi cât priveşte impozitele, mi s-a părut logic să renunț în cele din urmă la cetățenia americană. Sunt cele mai bune legi de impozitare pentru scriitori. Odată ce cărțile mele au început să se vândă bine, mi s-a părut un aranjament destul de activ. Iar acum, că am recăpătat casa stră-străbunicilor mei, cred că voi rămâne definitiv acolo, cu toate că pe Michael nu voi reuşi niciodată să-l conving să se mute cu mine. Vrea o carieră în lumea hi-tech după ce vu termina MIT, şi în Dublin sunt destule oportunități, dur el e hotărât să trăiască în State şi să lucreze în Silicon Valley

sau în Boston. E un puşti sută la sută american. E rândul lui să-şi găsească drumul acum. Nu vreau să mă bag în viaţa lui, deşi mi-e cumplit de dor de el.

Îi zâmbi cu tristeţe în timp ce rostea ultimele cuvinte, şi ea încuviinţă din cap, cu o mină gânditoare.

— Poate o să-şi schimbe părerea şi-o să se mute mai târziu în Irlanda, cum am făcut eu. E în sângele lui. Mi-ar plăcea foarte mult, dar deocamdată nu-l interesează să trăiască într-un asemenea loc.

Se întreba de ce ea nu avea copii, dar nu îndrăzni să o întrebe. Poate că soţul ei fusese prea implicat în cariera medicală de la Harvard ca să-şi dorească, iar ea fusese prea ocupată să-l sprijine. Era atât de blândă şi de protectoare, încât părea genul de femeie care ar face asta, deşi acum era foarte implicată în propria carieră. Spusese că fuseseră căsătoriţi douăzeci şi unu de ani.

Seara trecu foarte iute cu poveştile despre propriile vieţi şi cu discuţiile despre preocupările lor artistice, aşa că amândoi părăsiră cu regret restaurantul după o cină previzibil de delicioasă. După masă, Hope se răsfăţase cu bomboanele şi ciocolatele pentru care Barul lui Harry era vestit. Finn îi mărturisise că înainte, când fumatul era permis, fusese teribil de tentat să fure de pe mese scrumierele veneţiene viu colorate. Ea râse închipuindu-şi cum ar fi fost să strecoare una în buzunarul costumului său albastru-închis bine croit. Nu şi-l putea imagina, deşi, trebuia să recunoască, ar fi fost tentant. Şi ei îi plăcuseră scrumierele. Acum erau considerate obiecte de colecţie.

El pomi maşina pentru a o conduce înapoi la Claridge după cină, dar ezită când ajunseră.

— Te pot convinge să mai bem ceva? Nu poţi pleca din Londra fără să mergi la Annabel's, şi mai e puţin până la Crăciun. Va fi multă lume acolo, sublinie el, cu speranţa pe chip.

Ea era gata să refuze, dar nu voia să-i rănească sentimentele. Era obosită, dar dispusă să mai bea un pahar de şampanie. Discuția cu el era o desfătare, nu mai petrecuse o asemenea seară de mulți ani şi se îndoia că avea să se repete prea curând. Viața ei în New York era liniştită şi solitară şi nu includea cluburi de noapte şi cine elegante sau invitații din partea unor bărbați chipeşi precum Finn.

— Bine, numai un pahar, încuviință ea.

La Annabel's era plin ochi când intrară. Era aglomerat şi festiv, aşa cum anticipase el. Se aşezară la bar, băură fiecare câte două pahare cu şampanie şi dansară înainte să plece, apoi o conduse înapoi la Claridge. Fusese o seară extraordinară pentru amândoi. Lui îi plăcea să stea de vorbă cu ea şi ei îi făcea plăcere compania lui.

— După o seară ca asta, mă întreb ce-i în capul meu de trăiesc în singurătate, în afara Dublinului. Mă faci să-mi doresc să mă mut din nou aici, spuse Finn când se întorceau la hotelul ei. Opri motorul şi se întoarse să o privească. În seara asta, cred că mi-am dat seama că mi-e dor de Londra. Nu petrec suficient timp aici. Dar, dacă aş face-o, tu nu ai fi aici, aşa că oricum n-ar fi amuzant.

Ea râse la cuvintele lui. Avea o latură copilăroasă care o atrăgea şi una sofisticată care o uluia puțin. Era o combinație amețitoare. El simțea acelaşi lucru în legătură cu ea. Îi plăceau la ea blândețea, inteligența şi simțul umorului subtil, dar totodată energic. Se simțise minunat, cum nu o mai făcuse de mulți ani, sau cel puțin aşa îi mărturisi. Era fermecător, iar ea nu ştia dacă spunea adevărul, dar nici nu conta. Era limpede că amândoi se simțiseră bine.

— M-am simțit minunat, Finn. Mulțumesc. Nu trebuia să faci asta, spuse ea îndatoritoare.

— Şi pentru a mine a fost minunat. Aş vrea să nu pleci mâine, spuse el trist.

— Şi eu, mărturisi ea. Mereu uit cât de mult îmi place Londra.

Viața de noapte londoneză fusese întotdeauna minunată, şi ei îi plăceau muzeele, pe care nu avusese deloc timp să le viziteze de data aceasta.

— Nu te pot convinge să mai rămâi o zi? o întrebă el, cu speranța întipărită pe chip.

Ea ezită, dar scutură din cap.

— Nu pot. Trebuie să mă întorc şi să editez fotografiile. Au un termen-limită destul de strâns.

— Datoria te cheamă. Urăsc asta, spuse el, părând dezamăgit. Te sun data viitoare când vin în New York, promise el. Nu ştiu când, dar te sun, mai devreme sau mai târziu.

— N-am să-ți pot oferi o seară la fel de frumoasă ca asta.

— Şi în New York sunt câteva localuri bune. Am locurile mele preferate pe care le frecventez.

Ea era sigură de asta. Şi în Dublin la fel. Şi probabil oriunde mergea. Finn nu părea genul de bărbat care să stea seara acasă, decât atunci când scria.

— Mulțumesc că ai luat cina cu mine în seara asta, Hope, zise el politicos când coborâră din maşină.

Era ger de crăpau pietrele. O conduse până la intrare, şi ea îşi strânse haina în jurul ei, ferindu-se de vântul rece.

— Păstrăm legătura, promise el, iar ea îi mulțumi din nou. Drum bun la întoarcere!

— Sărbători fericite împreună cu Michael, spuse ea călduros, zâmbindu-i.

— O să stea aici doar câteva zile, după care pleacă la schi cu prietenii lui. Apuc să petrec doar cinci minute cu el zilele astea. E din cauza vârstei. Iar eu sunt de-a dreptul depăşit.

— Atunci bucură-te de timpul în care veți fi împreună, spuse ea cu înțelepciune, iar el o sărută pe obraz.

— Ai grijă de tine, Hope. Am avut o zi minunată.

— Mulțumesc, Finn. Şi eu. Am să-ți trimit spre aprobare fotografiile cât de curând posibil.

El îi mulțumi şi îi făcu semn cu mâna în timp ce ea intră în hol singură, cu capul plecat, cufundată în gândyri. Se simțise foarte bine, mult mai bine decât se aşteptase, în timp ce păşi în lift şi urcă în camera ei, îi părea sincer rău că pleca a doua zi. După Londra, Cape avea să pară un loc foarte plictisitor pentru petrecerea de Crăciun.

Capitolul 4

Ningea din nou când Hope se întoarse în New York. A doua zi dimineață, văzu pe fereastră un strat de cincisprezece centimetri acoperind ca o pătură Prince Street şi se decise să nu meargă la Cape Cod. Călătoria la Londra îi amintise cât de distractiv putea fi în oraş, şi, în acea după-amiază, când restul lumii îşi făcea cumpărăturile din Ajunul Crăciunului, Hope merse la Muzeul Metropolitan să vadă o expoziție medievală nouă, apoi se întoarse în Soho prin ninsoarea ce cădea în continuare, dar care se transformase între timp într-o furtună de zăpadă.

Oraşul era aproape complet blocat. Pe străzi nu era trafic, era imposibil să găseşti vreun taxi şi numai câteva suflete curajoase, asemenea ei, se îndreptau spre casă, înaintând cu greu prin zăpadă. Firmele se închiseseră devreme, iar şcolile erau deja în vacanță. Avea obrajii roşii şi ochii îi lăcrimau, iar mâinile o înțepau din cauza frigului. Când ajunse în apartament, puse la fiert apă într-un ceainic. Fusese o plimbare revigorantă şi o după-amiază încântătoare. Tocmai se aşezase, ținând în mâini o cană cu ceai fierbinte, când Mark Webber o sună de acasă. Biroul lui era închis până după Anul Nou. Era puțin probabil să apară vreo ofertă în acest interval.

— Deci cum a fost? întrebă el, curios în legătură cu O'Neill.

— A fost minunat. Interesant, inteligent, uşor de lucrat cu el, foarte chipeş. A fost exact cum te-ai aştepta să fie şi deloc asemenea cărților lui, atât de complicate şi de întunecate. Încă nu m-am apucat să editez fotografiile, dar avem câteva grozave.

— A încercat să te violeze? întrebă Mark, doar pe jumătate în glumă.

— Nu. M-a scos la o cină foarte civilizată la Harry's Bar şi

apoi la Annabel's, pentru ceva de băut. M-a tratat ca pe un demnitar sau ca pe-o mătuşă venită în vizită.

— Ba, bine că nu! Nu prea te duci la cel mai la modă restaurant şi club de noapte din Londra cu o mătuşă.

— A fost foarte cuviincios, îl asigură Hope, şi mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu el. E un bărbat cu o mulțime de pasiuni. Aproape că-mi doresc să-l fi fotografiat în Dublin – pare să fie mai în elementul lui acolo – dar sunt destul de sigură că am obținut fotografiile pe care le-a cerut editorul. Poate chiar mai mult de-atât. E cooperant şi e o adevărată plăcere să lucrezi cu el. Nu adăugă faptul că arăta ca o vedetă de cinema, ceea ce era adevărat. Casa lui din Londra e cât un timbru poştal şi a fost cam greu cu echipamentul, dar ne-am descurcat. Cea din afara Dublinului pare să semene cu Palatul Buckingham. Mi-ar fi plăcut s-o văd.

— Ei bine, mersi c-ai acceptat oferta, deşi a fost din scurt. Editorul lui e al naibii de norocos. Ce faci de sărbători, Hope? Te mai duci în Cape?

Părea improbabil pe furtuna asta şi total necugetat. El spera că nu.

Ea zâmbi când se uită pe fereastră, la vârtejurile continue de zăpadă. Stratul de omăt era acum de aproape şaptezeci de centimetri şi continua să ningă, iar vântul viscolea zăpada în troiene impunătoare. Se anunțase că stratul avea să atingă un metru până dimineață.

— Nu pe vremea asta, spuse ea zâmbind. Nici eu nu-s chiar *atât* de nebună, deşi, dacă aş reuşi să ajung acolo, ar fi frumos.

Majoritatea drumurilor fuseseră închise după-amiază, şi drumul ar fi fost un coşmar.

— Rămân aici.

Finn îi dăduse să citească ultima lui carte, plus că trebuia să aleagă nişte fotografii pentru o galerie din San Francisco

unde urma să aibă o expoziție şi nici nu mai putea amâna editarea fotografiilor cu Finn.

— Sună-mă dacă te simți singură, spuse el cu amabilitate, dar ştia că nu avea să o facă.

Hope era foarte independentă şi de câțiva ani ducea o viață singuratică şi liniştită. Dar voia să ştie că exista cineva care ținea la ea. Îşi făcea griji pentru ea uneori, cu roate că ştia că îşi găsea mereu ceva de făcut. Era foarte probabil ca Ajunul Crăciunului să o prindă pe străzile din Harlem, făcând fotografii, sau într-o cafenea pentru camionagii de pe Tenth Avenue, la patru dimineața. Asta făcea ea şi îi plăcea enorm să-şi petreacă astfel timpul. Mark o admira pentru asta, iar lucrările rezultate îi aduseseră celebritatea.

— Am să fiu în regulă, îl reasigură ea, şi mai că îți venea să o crezi.

După ce închise telefonul, aprinse lumânările, stinse lumina şi rămase privind fulgii de zăpadă care căzeau pe ferestrele ei mari, fără perdele. Îi plăcea lumina şi nu se obosise niciodată să instaleze transperante. Felinarele stradale iluminau camera împreună cu lumânările, şi ea stătea întinsă pe canapea, observând scena de poveste, când telefonul sună din nou. Nu-şi imagina cine putea fi, chiar în seara dinaintea Ajunului Crăciunului. Telefonul ei suna numai în timpul orelor de program şi întotdeauna era ceva legat de muncă. Ridică receptorul, însă glasul nu-i sună familiar.

— Hope?

— Da.

Aşteptă ca interlocutorul să se prezinte.

— Sunt Finn. Am sunat să mă asigur că ai ajuns cu bine. Am auzit că e furtună de zăpadă în New York.

Vocea lui era caldă şi prietenoasă, şi apelul era o surpriză plăcută.

— Aşa e, confirmă ea. Am venit pe jos de la Muzeul

Metropolitan până în Soho. Mi-a plăcut la nebunie.

— Eşti curajoasă, spuse el râzând. Glasul lui suna profund şi insinuant. Te-ai simți ca la tine acasă pe dealurile unde stau eu, la marginea Dublinului. Poți să mergi pe jos kilometri în şir, din sat în sat. Adesea fac şi eu plimbări din astea, dar nu pe furtună, în New York. Am încercat să-mi sun editorul azi, dar nu era nimeni la birou.

— Toate firmele s-au închis deja pentru sărbători, nu numai din cauza furtunii.

— Şi ce faci de Crăciun, Hope?

Era evident că nu se mai ducea la Cape, din cauza furtunii de zăpadă din New York.

— Probabil am să ies să fac fotografii. Am câteva idei. Şi vreau să mă apuc să lucrez la fotografiile tale.

— N-ai pe nimeni cu care să vrei să-ți petreci Crăciunul?

Părea să îi pară rău pentru ea.

— Nu. Îmi place să-l petrec de una singură.

Nu era pe deplin adevărat, dar asta era situația. Învățase să o accepte de la călugării din Tibet şi din ashram.

— E doar o altă zi. Ce face fiul tău? întrebă ea, schimbând subiectul.

— Bine. A ieşit la cină cu un prieten.

Când se uită la ceas, îşi dădu seama că la Londra era unsprezece noaptea, şi asta o făcu să se gândească la seara plăcută pe care o petrecuseră împreună.

— Pleacă în Elveția peste două zile. Scapă rapid de mine de data asta. Asta înseamnă să ai douăzeci de ani. Nu-l condamn. Asta făceam şi eu la vârsta lui. Nici să mă fi plătit şi nu mi-aş fi petrecut timpul cu părinții pe atunci. El e mult mai cumsecade decât eram eu. Prietena lui vine mâine, şi măcar voi petrece Crăciunul cu ei, înainte să plece.

— Şi după aia ce faci? întrebă ea, curioasă în legătură cu el.

Într-un fel, părea la fel de singur ca ea, deşi avea o viață

socială mult mai bogată şi un fiu. Dar viața din Dublin pe care o descrisese el se asemăna cu cea pe care o ducea ea în apartamentul din Soho sau în Cape. În ciuda diferențelor de stil, descoperiseră că aveau multe în comun.

— Mă gândeam să mă întorc în Dublin în seara de Crăciun. Am o carte de terminat şi lucrez la o schiță pentru următoarea. Toată lumea abandonează Londra de parcă ar fi o corabie ce se scufundă, în favoarea caselor de la țară. Aş prefera să fiu în Russborough.

Era un orăşel de la marginea Dublinului, cel mai apropiat de reşedința lui Finn. Îi povestise totul despre el la cină. Casa lui somptuoasă era la nord de Russborough, unde se afla un alt conac palladian istoric, asemănător cu al lui, dar într-o stare mult mai bună, susținea el. Ea era sigură că şi al lui era frumos, în ciuda nevoii de restaurare.

— Şi după ce se opreşte furtuna de zăpadă te duci la Cape?

— Probabil peste câteva zile. Deşi o să fie foarte frig dacă furtuna se mută înspre ocean, după cum se spune. Pot să aştept măcar până se deszăpezesc drumurile. Dar, după ce ajung acolo, mă voi simți tare bine.

— Atunci, Crăciunfericit, Hope, spuse el cu amabilitate, şi în glasul lui se simți o undă de melancolie.

Îi făcuse plăcere să o cunoască şi nu avea niciun motiv real să o sune din nou înainte de-a vedea fotografiile. Abia aştepta să le primească şi să vorbească din nou cu ea. Simțea o legătură stranie între ei şi nu ştia de ce. Era o femeie drăguță şi avusese sentimentul că se putea pierde în ochii ei. Voia să afle mai multe despre ea, şi Hope îi povestise multe despre viața ei cu Paul şi despre divorț, dar simțea că ea ridicase cu multă vreme în urmă nişte ziduri şi nu mai permitea nimănui să treacă dincolo de ele. Era foarte precaută, dar, în acelaşi timp, caldă şi plină de compasiune. Era o femeie misterioasă, aşa cum unele părți din el se

dovediseră un mister şi pentru ea. Iar întrebările rămase fără răspuns îi intrigau pe amândoi. Erau amândoi obişnuiţi să privească în inimile şi în sufletele altora, dar se feriseră unul de celălalt.

— Crăciun fericit şi ţie, alături de fiul tău, spuse ea încet.

O clipă mai târziu, Hope închise telefonul şi rămase cu privirea ţintită asupra lui, oarecum surprinsă de apel. Fusese inutil, prietenos şi plăcut şi îi amintise de seara frumoasă pe care o petrecuse împreună cu el. Parcă trecuseră deja secole de când se întorsese în New York. Londra părea la un milion de kilometri depărtare, pe o altă planetă.

Fu şi mai surprinsă când primi un e-mail de la el mai târziu. Mi-a *făcut plăcere să vorbesc cu tine mai devreme. Sunt bântuit de ochii tăi şi de nenumăratele mistere pe care* ■ *le-am citit în ei. Sper că ne vom reîntâlni curând. Ai grijă de tine. Crăciun fericit! Finn.* Habar nu avea cum să perceapă acest mesaj. O făcea să se simtă vag stânjenită şi îi aminti de avertismentele agentului ei cu privire la faptul că Finn era un afemeiat. Încerca să o seducă? O altă cucerire? Totuşi, fusese chiar circumspect cu ea în Londra. Şi la ce mistere se referea? Ce văzuse? Sau se juca pur şi simplu cu ea? Dar ceva din tonul mesajului şi din conversaţia din acea seară o făcu să creadă că era sincer. Poate că umbla după femei, dar nu avea impresia că umbla şi după ea. Şi fu izbită de cuvântul „bântuit". Nu-i răspunse decât a doua zi. Nu voia să pară nerăbdătoare, fiindcă nici nu era. Spera că ar putea fi prieteni. I se întâmpla câteodată cu subiecţii ei. Se împrietenise cu mulţi de-a lungul anilor, chiar dacă nu se vedeau des şi primea veşti de la ei doar din când în când.

Răspunse la e-mailul lui Finn în dimineaţa Ajunului Crăciunului, când se aşeză la birou cu o cană de ceai la îndemână. Lumea era tăcută şi albă afară, acoperită cu o pătură de omăt virgin, iar în Londra era după-amiază.

Mulțumesc pentru e-mail. Și mie mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Astăzi e frumos aici, un ținut minunat de iarnă cu zăpadă perfectă peste tot. Am să mă duc în Central Park să fotografiez copiii dându-se cu săniuța, chestii foarte mundane, dar atractive. Nu există mistere, ci doar întrebări fără răspuns *şi amintirea oamenilor care intră şi ies din viața noastră, pentru o perioadă scurtă sau lungă, şi rămân doar cât le este dat. Nu putem să schimbăm căile vieții, doar să le observăm şi să ne înclinăm în fața lor cu grație. Îți doresc un Crăciun cald şi fericit. Hope.*

Spre surprinderea ei, Finn îi răspunse după o oră, tocmai când ieşea din casă îmbrăcată de iarnă, cu aparatul foto pe braț. Auzi computerul anunțând-o: „Aveți un mesaj nou". Se întoarse să verifice şi-şi scoase mănuşile ca să folosească tastatura. E-mailul era de la Finn.

Eşti cea mai fermecătoare femeie pe care am cunoscut-o *vreodată.* Aş vrea *să fiu cu tine astăzi. Vreau să merg în Central Park, să mă dau cu sania cu copiii, la-mă cu tine. Finn.* Ea zâmbi citindu-i răspunsul: latura sa copilăroasă ieşea din nou la suprafață. Nu-i răspunse, îşi puse mănuşile la loc şi ieşi din casă. Nu ştia ce să-i spună şi ezita să se înhame la o corespondență serioasă cu el. Nu voia să se joace cu el şi să-l inducă în eroare.

Găsi un taxi în fața hotelului Mercer, la mai puțin de un cvartal distanță, şi dură o jumătate de oră să ajungă în Central Park. Unele străzi erau deszăpezite, însă prea puține, aşa că se înainta cu greu. Şoferul o lăsă în capătul sudic al parcului, şi ea intră pe lângă grădina zoologică. În cele din urmă, găsi derdeluşurile pe care se dădeau copiii cu sania; unii aveau sănii de modă veche, alții foloseau colace din plastic, iar majoritatea aveau saci menajeri legați în juntl lor de către părinți. Mamele lor îi supravegheau, încercând să se încălzească, iar tații îi împingeau la vale, ridicându-i când căzeau. Copiii țipau, râdeau şi se distrau,

iar ea îi fotografia discret, dând zoom pe chipurile lor pline de entuziasm şi de mirare. Deodată, luând-o complet prin surprindere, scena o proiectă înapoi în timp, şi o suliță îi străpunse inima, incapabilă să alunge senzația chiar dacă ar fi plecat de acolo. Simți cum lacrimile îi înțepau ochii, de data aceasta nu din cauza frigului, şi fotografie membrele de gheață ale copacilor în modele abstracte, ca să-şi abată gândurile – dar era inutil. Durerea care o copleşea îi tăie respirația şi, într-un final, cu lacrimile arzându-i ochii, puse aparatul pe umăr, se întoarse şi se îndepărtă de derdeluş. Părăsi parcul în fugă, încercând să lase în urmă fantomele pe care le văzuse acolo, şi se opri din alergat abia când ajunse pe Fifth Avenue, de unde se îndreptă înapoi spre centru. Nu mai pățise aşa ceva de ani buni. Când ajunse acasă, era încă zdruncinată.

Îşi scoase haina şi rămase vreme îndelungată privind în gol pe fereastră şi, când se întoarse, observă e-mailul lui Finn din acea dimineață pe ecranul computerului şi îl reciti. Nu avea dispoziția sau energia de a-i răspunde. Era secată din cauza emoțiilor simțite în parc în acea după-amiază. În timp ce se îndepărta de computer, îşi dădu seama cu inima strânsă că era Ajunul Crăciunului, ceea ce înrăutăți situația. Făcea mereu tot ce-i stătea în putință ca să evite situațiile sentimentale de Crăciun, cu atât mai mult de când divorțase. Iar acum, după ce-i urmărise pe copii dându-se cu sania în parc, toate de câte se ferea de obicei o loviră în plin, lăsând-o fără suflare. Deschise televizorul ca să-şi distragă atenția şi fu imediat asaltată de colinde de Crăciun cântate de un cor de copii. Râse cu tristețe de ea însăşi când închise televizorul şi se aşeză în fața computerului, sperând să îşi abată gândurile răspunzând la e-mailul lui Finn. Nu ştia ce să mai facă. Noaptea se anunța lungă şi tristă, ca un lanț muntos greu de urcat.

Bună. E Ajunul Crăciunului şi sunt într-o *stare deplorabilă,*

tastă ea rapid. *Urăsc Crăciunul. M-a vizitat astăzi o fantomă a Crăciunurilor trecute. Aproape m-a ucis. Sper că tu şi Michael vă simțiți bine. Crăciun fericit! Hope.* Apăsă tasta de trimitere, însă regretă imediat ce reciti mesajul. Până şi ei i se părea patetic. Dar nu mai putea face nimic.

În Londra era miezul nopții şi nu se aştepta să primească vreo veste de la el până a doua zi, în caz că avea să-i scrie. Aşa că tresări când auzi computerul anunțând-o că avea un mesaj nou. Era un răspuns prompt din partea lui Finn.

Spune fantomei Crăciunurilor trecute să se care şi încuie uşa. Viața înseamnă viitor, nu trecut. Nici eu nu prea mă omor după Crăciun. Vreau să te revăd. Curând. Finn. Era scurt, la obiect şi puțin înfricoşător. De ce voia să o vadă? De ce-şi tot trimiteau mesaje? Şi, mai important, de ce intrase ea în jocul lui? Habar n-avea care era răspunsul sau ce anume sperase să primească de la el.

Ea locuia în New York, iar el – în Dublin. Aveau vieți şi interese diferite, iar el fusese subiectul unei şedințe foto şi nimic mai mult pentru ea. Dar se tot gândea la lucrurile pe care i le spusese el la cină şi la privirea lui când se uita la ea. Începea să se simtă bântuită de el, exact cuvântul folosit de el în e-mail. Se simțea puțin speriată, dar îi răspunse totuşi, străduindu-se să păstreze un ton oficial şi jovial. Nu voia să stârnească vreo idilă studențească prin e-mail cu el doar fiindcă era singură de Crăciun. Era perfect conştientă de faptul că ar fi o greşeală imensă. Şi el nu era deloc de nasul ei, ducea o viață internațională de nabab, iar femeile mai că i se aruncau la picioare. Nu voia să fie una dintre ele şi nu avea niciun chef să concureze cu acestea.

Mulțumesc. Îmi cer scuze pentru e-mailul sentimental. Mă simt bine. Doar puțină nostalgie de sărbători. Nimic ce n-ar *putea fi vindecat cu o baie fierbinte şi un somn liniştit. Toate cele bune, Hope.* Îi sună mai bine când îl trimise, şi răspunsul lui sosi rapid, aparent deranjat.

Nostalgia de sărbători nu e ceva neobişnuit după vârsta de doisprezece ani. Şi ce-i cu „Toate cele bune”? Nu fi atât de laşă! N-am de gând să te mănânc şi nu sunt fantoma Crăciunurilor trecute. Bea un pahar de şampanie. Nu dă greş niciodată. Cu dragoste, Finn.

— La naiba! exclamă ea un minut mai târziu, după ce citi mesajul. „Cu dragoste”! Vezi ce-ai făcut acum? îşi spuse cu glas tare, simțindu-se şi mai agitată.

Hotărî să nu-i răspundă, dar îi urmă sfatul şi-şi turnă un pahar cu vin. E-mailul lui rămase pe monitor toată noaptea, şi ea îl ignoră, dar îl reciti înainte să se culce şi îşi spuse că nu însemna nimic. Cu toate acestea, se gândi că ar fi mai bine să nu-i răspundă şi, când urcă scara către locul ei de dormit, îşi promise să se simtă mai bine dimineață. În timp ce se răsuci pentru a închide lumina, văzu pe perete fotografiile înfățişând-o pe tânăra balerină. Rămase cu privirea ațintită asupra lor o clipă îndelungată, apoi se băgă în pat, stinse lumina şi-şi îngropă fața în perne.

Capitolul 5

După cum sperase, Hope se simțea mai bine când se trezi dimineață. Era Crăciunul, dar ăsta nu era un motiv să se poarte diferit în acea zi. Îl sună pe Paul pe iaht, singura concesie făcută sărbătorii. Paul părea să se simtă bine, deşi răcise în timpul zborului din Londra, iar o răceală era periculoasă pentru el. Îşi urară reciproc „Crăciun fericit", evitară subiectele sensibile şi încheiară convorbirea după câteva minute. După asta, Hope scoase o cutie cu fotografii de editat pentru următoarea ei expoziție şi cercetă cu atenție imaginile timp de câteva ore. Era două după-amiaza când se opri din lucru şi hotărî să iasă la plimbare. Aruncă încă o privire asupra e-mailului de la Finn şi închise computerul. Nu dorea să-l încurajeze sau să înceapă ceva ce nu avea să continue.

Se îmbrăcă şi ieşi. Aerul era înviorător. Trecu pe lângă oameni care mergeau în vizite şi pe lângă alții care ieşeau de la hotelul Mercer, unde luaseră prânzul. Se plimbă prin Soho şi până în Village. Era o după-amiază însorită, iar zăpada depusă în ajun începea să se înmoaie. Se simțea mai bine când se întoarse în apartament şi mai lucră puțin. La ora opt, îşi dădu seama că nu avea nimic de mâncare acasă. Se gândi să sară peste cină, dar îi era foame şi, într-un final, se hotărî să meargă la cel mai apropiat fast-food, să-şi ia un sendviş şi nişte supă. Ziua se dovedise mult mai suportabilă decât cea dinainte, şi a doua zi plănuia să meargă la galeria din Upper East Side ca să vorbească despre expoziția ei. Era uşurată când îşi îmbrăcă haina, la gândul că mai trecuse cu bine un an. Se temea de Crăciun, dar, cu excepția acelui moment neplăcut din Central Park din ajun, anul acesta nu fusese atât de rău. Şi se amuză văzând şirul de curcani umpluți şi gătiți, aliniați în fast-food, pregătiți pentru oricine avea nevoie de o cină instant de Crăciun.

Comandă un sendviş de curcan cu o porție de sos de merişoare şi un recipient cu supă de pui. Bărbatul de la fast-food o cunoştea şi o întrebă cum petrecuse Crăciunul.

— A fost bine, spuse ea zâmbindu-i, în timp ce el o privea în ochii ei violeți.

Îşi dădea seama după comenzile pe care le făcea că trăia singură. Şi, din câte vedea, nu mânca prea mult. Era micuță şi uneori părea foarte fragilă.

— Ce ziceți de o felie de plăcintă?

Ea se uită la el de parcă avea nevoie să fie pusă la îngrăşat.

— De măr? Cu came tocată? De dovleac?

Ea scutură din cap, dar luă o cutie cu înghețată din lapte de pasăre, care-i plăcuse întotdeauna. Plăti, îi mulțumi şi-i ură „Crăciun fericit", apoi plecă, ducându-şi proviziile într-o pungă de hârtie maro. Spera să nu verse supa şi că înghețata, atât de aproape de recipientul călduț, nu se va topi totuşi. Se concentra să nu verse nimic în timp ce urca treptele de la blocul ei şi văzu în pragul uşii un bărbat stând cu spatele la ea, căutând cu atenție un nume la interfon. Se aplecase pentru a vedea mai bine numele în lumina slabă, şi ea stătea în spatele lui, aşteptând să deschidă uşa cu cheia, când el se întoarse, şi ea rămase cu privirea fixată asupra lui, cu gura căscată. Era Finn, care purta un fes negru împletit, jeanşi şi o haină greoaie de lână, neagră, şi care zâmbi când o văzu, iar fața i se lumină toată.

— Ei bine, asta îmi uşurează cu mult situația. Începeam să orbesc încercând să citesc numele. Mi-am pierdut ochelarii în avion.

— Ce faci aici? întrebă ea surprinsă.

Era încremenită.

— Nu mi-ai răspuns la ultimul e-mail, aşa că m-am gin dit să vin încoace, să aflu de ce.

Părea relaxat şi în largul lui în vreme ce stăteau de vorbă

pe treptele din fața uşii, şi pe Hope o apucă tremuratul când el îi luă punga din braţe. Nu ştia de ce venise, dar o băga în sperieți. Părea un gest prea îndrăzneț, care o neliniştea.

— Ai grijă să nu verşi supa, spuse ea, neştiind ce să mai adauge. Vrei să urci?

Altă variantă nu mai avea. Nu putea să treacă pe lângă el şi să se ducă acasă, lăsându-l în pragul uşii.

— Mi-ar face plăcere, răspunse el zâmbind, dar Hope nu-i întoarse zâmbetul.

Se simțea panicată stând de vorbă cu el pe treptele din fața clădirii în care locuia. Intrase în lumea ei fără vreo invitație, permisiune sau avertisment. Apoi el o privi cu blândețe. Îşi dădea seama că era supărată.

— Eşti supărată pe mine că am venit? întrebă îngrijorat, în timp ce vântul îi flutura părul.

— Nu. Pur şi simplu, nu înțeleg de ce.

Părea înfricoşată.

— Oricum trebuie să mă întâlnesc cu agentul meu şi să vorbesc cu editorul. Şi, ca să fiu sincer, voiam să te văd. De când ai plecat, mă gândesc întruna la tine. Nu ştiu de ce, dar nu mi te pot scoate din minte.

Ea zâmbi şi descuie uşa din față, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă la fast-food să mai ai ceva de mâncare. Nu era sigură dacă ar fi cazul să se simtă flatată sau supărată pe el fiindcă îi invadase intimitatea, fără a o întreba mai întâi. Era impulsiv şi plin de farmec, cum fusese şi când se întâlniseră. Îi venea greu să rămână supărată pe el, şi reacția ei inițială de frică începu să se risipească în timp ce urcară scările.

Fără să mai adauge ceva, îl conduse în apartamentul ei şi descuie uşa. Merse în bucătărie, să lase mâncarea şi să salveze înghețata înainte să se topească, apoi se întoarse să-l privească. El se uita la fotografiile de pe pereți.

— E cea mai frumoasă balerină pe care am văzut-o

vreodată, spuse el, studiind îndeaproape fiecare fotografie şi apoi uitându-se la ea cu o încruntătură intrigată. Seamănă cu tine. Eşti tu când erai mică?

Ea scutură din cap şi îl pofti să ia loc. Îi oferi un pahar cu vin, dar el refuză. Aruncă o privire în jur, la decorul sobru, dar îmbietor, în timp ce ea aprinse lumânările şi se aşeză pe o canapea vizavi de el, cu o expresie gravă pe chip.

— Sper că nu te-ai simţit obligat să vii din cauza celor scrise de mine, spuse ea încet, simţindu-se încă incomod să-l vadă în apartamentul ei.

Se învinovăţea că-l indusese în eroare sau îl încurajase, deşi nu credea că făcuse asta.

— Păreai tristă. Şi mi-era dor de tine, deşi nu ştiu de ce, spuse el cu sinceritate. Oricum trebuia să vin în New York la un moment dat, aşa că am hotărât că e un moment la fel de bun ca oricare altul, înainte să termin cartea şi să o încep pe următoarea. Altfel, n-aş mai fi reuşit decât peste multe luni. Şi eu eram trist fiindcă Michael a plecat în dimineaţa asta, mai devreme decât era planificat. Nu te supăra. Nu am venit să te forţez să faci nimic din ce nu vrei.

Ea ştia că o mulţime de femei ar fi fost disponibile pentru el dacă le-ar fi vrut. Pur şi simplu, nu înţelegea ce voia de la ea. Se oferi să împartă sendvişul cu el, dar el zâmbi şi scutură din cap. Fusese un gest incredibil de impulsiv să vină aşa pe nepusă-masă, şi Hope nu se putea hotărî dacă să se simtă flatată sau înfricoşată. Cel mai probabil, ambele variante.

— Nu mi-e foame. Am primit o masă generoasă în avion, dar îţi ţin companie cât mănânci.

Se simţea stupid să mănânce un sendviţ în faţa lui dacă el nu mânca nimic, aşa că îl lăsă deoparte, iar el împărţi cu ea supa şi îngheţata. Până să ajungă la îngheţata din lapte de pasăre, râdea deja de poveştile pe care i le spunea şi începuse să se relaxeze, în ciuda vizitei neaşteptate din

partea unui bărbat pe care abia îl cunoştea. Era ciudat să-l vadă acolo, întins pe canapea şi simțindu-se în largul lui în apartamentul ei.

Tocmai terminau înghețata, când o întrebă din nou despre balerină.

— De ce am impresia că eşti tu?

Era ciudat, mai ales fiindcă balerina din fotografii era blondă, iar părul lui Hope era foarte închis la culoare. Dar exista o asemănare între ea şi tânăra dansatoare, ceva familiar. Ea inspiră adânc şi îi împărtăşi ceva ce nu plănuise:

— E fiica mea, Camille.

Ca răspuns la cuvintele ei, el rămase încremenit.

— M-ai mințit, zise el, părând jignit. Ai spus că nu ai copii.

— Nu am, replică Hope încet. A murit acum trei ani. Avea nouăsprezece ani.

El păstră tăcerea un timp îndelungat, la fel ca Hope.

— Îmi pare nespus de rău, spuse el, părând zdruncinat.

Se întinse ca să-i atingă mâna, şi ea îl privi adânc în ochi.

— Nu-i nimic.

Îşi repetă în tăcere: „Asta a fost atunci, asta e acum”, aşa cum o învățaseră călugării în Tibet.

— Te obişnuieşti după o vreme.

— Era o fată frumoasă, spuse el, uitându-se din nou la fotografii şi apoi la Hope. Ce s-a întâmplat?

— Era la facultate, la Dartmouth, unde a predat tatăl meu când eram mică. El nu mai trăia atunci. M-a sunat într-o dimineață. Era răcită şi părea foarte bolnavă. Colega ei de cameră a dus-o la infirmerie, de unde m-au sunat o oră mai târziu. Avea meningită. Am vorbit cu ea şi părea să se simtă groaznic. M-am urcat în maşină să merg la ea. Eram în Boston, şi Paul a mers cu mine. A murit cu o jumătate de oră înainte să ajungem noi. N-au putut să facă nimic pentru

a o salva. Pur şi simplu, aşa a fost să fie.

Lacrimile îi curgeau încet pe obraji în timp ce rosti ultimele cuvinte şi, când Finn o privi, pe chip avea o expresie de resemnare. El părea devastat de cele auzite.

— Dansa vara cu Baletul din New York. Se gândise să renunțe la facultate şi să se dedice dansului, dar a reuşit să le facă pe amândouă. Voiau să o angajeze imediat ce ar fi absolvit, sau chiar înainte, dacă ar fi vrut ea. Dansa minunat. Apoi, ca un gând întârziat, adăugă: îi spuneam Mimi. Glasul lui Hope era aproape o şoaptă. Mi-e cumplit de dor de ea. Moartea ei l-a distrus pe tatăl său. A fost ultima picătură pentru el. Era deja bolnav de câțiva ani şi bea mult pe ascuns. A fost beat trei luni după ce a murit. Unul dintre vechii lui colegi de la Harvard a pus la cale o intervenție şi l-a internat într-un spital, unde s-a lăsat de Lăut. Dar apoi a hotărât că nu mai poate rămâne însurat cu mine. Poate că-i aminteam prea mult de Mimi şi de pierderea suferită. Şi-a vândut afacerea, a cumpărat o barcă şi m-a părăsit. A spus că nu voia să aştept ca el să moară, că meritam mai mult de atât. Dar adevărul e că amândoi am fost atât de devastați de moartea lui Mimi, încât căsnicia noastră s-a destrămat. Am rămas buni prieteni, dar, de fiecare dată când ne vedem, ne gândim la ea. El a înaintat actele de divorț, şi eu am plecat în India, încă ne iubim, dar cred că pe ea o iubeam mai mult. După asta, n-a mai rămas mare lucru din căsnicia noastră. Când Mimi a murit, cred că, într-un fel, am murit şi noi. Paul nu mai e persoana care era şi poate că nici eu nu mai sunt. E greu să scapi întreg din aşa ceva. Deci asta e, spuse ea cu tristețe. Nu am vrut să-ți zic în Londra. De obicei, nu povestesc oamenilor despre ea. E prea trist. Viața mea e foarte diferită fără ea, ca să nu spun mai mult. Numai munca mi-a mai rămas. Altceva nu mai este. Şi îmi place ceea ce fac, aşa că mă ajută.

— Dumnezeule! exclamă Finn, cu ochii în lacrimi.

Hope îşi dădu seama că se gândise la propriul copil când ea îi spusese povestea fiicei sale.

— Nici nu-mi pot închipui cum a fost. Cred că aş fi murit.

— Aproape că s-a întâmplat şi asta, spuse Hope.

El se aşeză lângă ea pe canapea şi o cuprinse pe după umeri. Hope nu se împotrivi. O ajuta să-l simtă aproape. Nu-i plăcea să vorbească despre asta şi rareori o făcea, deşi privea fotografiile de pe pereți în fiecare seară şi încă se gândea la ea tot timpul.

— M-a ajutat timpul petrecut în India. Iar în Tibet am găsit o mănăstire minunată, Ganden, unde am avut un profesor extraordinar. Cred că m-a ajutat să accept moartea ei. Nu prea ai de ales.

— Şi fostul tău soț? Cum se descurcă acum? S-a reapucat de băut?

— Nu, nu mai bea. A îmbătrânit enorm în ultimii trei ani şi e mult mai bolnav, aşa că e greu să-ți dai seama dacă e din cauza lui Mimi sau a bolii. E cât se poate de fericit pe barca lui. Când m-am întors din India, am cumpărat apartamentul acesta, dar călătoresc mult, aşa că, în cea mai mare parte a timpului, sunt plecată. Nu-mi trebuie multe. Nimic nu mai are sens fără Mimi. Era centrul vieții mele, şi, după ce a murit, amândoi ne-am simțit pierduți.

Experiența dureroasă se vedea în lucrările ei. Simțea o legătură profundă cu suferința umană, care devenea limpede în fotografiile pe care le făcea.

— Eşti destul de tânără ca să te recăsătoreşti şi să faci alt copil, spuse Finn cu blândețe, neştiind cum să o aline. Cum consolezi o femeie care şi-a pierdut singurul copil? Ceea ce-i spusese era atât de covârşitor, încât habar nu avea cum să o ajute. Era şocat de povestea auzită. Hope îşi şterse ochii şi zâmbi.

— Teoretic, sunt încă tânără, dar e puțin probabil şi nu prea văd rostul. Nu mă văd recăsătorită şi nu am mai ieşit la

o întâlnire de când am divorțat. Nu am cunoscut pe nimeni cu care să vreau să ies şi nici nu eram pregătită. Suntem divorțați de doar doi ani, şi ea a murit de trei. Am pierdut prea multe deodată. Şi, până voi găsi pe cineva, dacă găsesc, voi fi prea bătrână. Acum am patruzeci şi patru de ani. Cred că a cam trecut vremea mea de făcut copii sau, oricum, va trece în curând. Oricum, n-ar fi acelaşi lucru.

— Nu, bineînțeles că nu, dar mai ai o viață lungă înaintea ta. Nu o poți trăi singură, de fapt, n-ar trebui. Eşti o femeie frumoasă, Hope, şi plină de viață. Nu poți închide uşa de pe acum.

— Ca să fiu sinceră, nici nu prea mă gândesc la asta. Încerc să n-o fac. Mă trezesc în fiecare dimineață şi înfrunt ziua. Pentru asta e nevoie de mult efort. Şi îmi folosesc toată energia în munca mea.

Se vedea. Apoi, fără niciun cuvânt, el o îmbrățişă. Voia să o protejeze de toată suferința din viața ei. Se simțea surprinzător de confortabil în îmbrățişarea lui liniştită. Nu mai făcuse nimeni asta de ani de zile. Nici nu-şi amintea de ultima dată când fusese îmbrățişată. Deodată, se simți bucuroasă că venise. Abia îl cunoştea, dar prezența lui aici părea un dar.

Finn o ținu în brațe vreme îndelungată. La un moment dat, Hope ridică privirea spre el şi îi zâmbi. Era plăcut să stea aşa cu el, fără să vorbească. Apoi, el îi dădu uşor drumul, şi ea se duse să-şi pregătească un ceai şi să-i toarne un pahar cu vin. El o urmă în bucătărie şi mai mâncă nişte înghețată. Îi oferi şi ei, dar ea scutură din cap, apoi se întrebă dacă lui îi era foame. Era târziu pentru el. De fapt, în Londra era miezul nopții.

— Vrei nişte ouă? Numai asta am.

— Ştiu că sună ciudat, spuse el cu sfială. Dar aş vrea nişte mâncare chinezească. Sunt lihnit. Există vreun local chinezesc prin apropiere?

Era seara de Crăciun şi majoritatea restaurantelor se închiseseră, dar unul chinezesc din apropiere rămânea deschis până târziu. Se oferi să sune. Era deschis, dar nu făceau livrări.

— Vrei să mergem acolo? întrebă ea, iar el încuviință din cap.

— Eşti de acord? Dacă te simți obosită, pot să mă duc singur, deşi mi-ar plăcea să vii cu mine.

Ea îi zâmbi, şi el o cuprinse din nou cu brațul pe după umeri. Amândoi aveau senzația că se petrecuse ceva important între ei în seara aceea.

Se îmbrăcară după câteva minute şi ieşiră. Era deja aproape unsprezece seara şi afară se lăsase gerul. Se grăbiră de-a lungul străzii pe care se găsea restaurantul chinezesc. Era încă deschis şi înăuntru erau surprinzător de mulți clienți. Locul era luminat şi foarte animat şi mirosea a mâncare chinezească. În bucătărie se auzeau oameni strigând, şi Finn rânji când se aşezară.

— Exact asta îmi doream.

Părea fericit şi relaxat, la fel ca ea.

Cum Hope cunoştea meniul, comandă pentru amândoi. Mâncarea sosi rapid şi se puseră pe înfulecat. Descoperi cu surprindere că era la fel de înfometată ca el. Erau lihniți, fiindcă mâncară aproape tot din farfurii şi vorbiră despre lucruri mai superficiale decât până atunci. Niciunul dintre ei nu mai pomeni de Mimi, deşi amândoi se gândeau la ea. Sporovăiră în timp ce luară cina, şi toată lumea din jurul lor părea veselă. Pentru unii, era sfârşitul perfect al unei zile de Crăciun.

— E mai amuzant decât să mănânci curcan, chicoti Hope când luă ultima bucățică de carne de porc, în timp ce Finn dădea gata creveții, zâmbind.

— Da, aşa e. Mulțumesc că ai venit cu mine.

Se uită la ea cu blândețe. Era profund mişcat de

experiența prin care trecuse ea. Îi părea mai vulnerabilă acum şi foarte singură.

— Apropo, unde ai să stai? întrebă ea dezinteresată.

— De obicei, stau la Pietre, zise el, lăsându-se pe spate în scaun.

Era sătul şi fericit când îi zâmbi.

— Dar de data asta am închiriat o cameră la Mercer, fiindcă e aproape de tine.

Chiar venise la New York ca să o vadă. Simțea mai multă presiune decât şi-ar fi dorit, dar în clipa aceea nu-i păsa. Se simțea minunat cu el. Şi, cumva, faptul că el era acolo i se părea firesc. Abia se cunoscuseră, dar se simțea profund legată de el, acum că ştia totul despre Mimi.

— E un hotel drăguț, spuse ea, încercând să pară relaxată în privința faptului că urma să stea atât de aproape de ea.

Era în continuare puțin uimită de prezența lui acolo.

— Puțin îmi pasă de cameră, zise el uşor mâhnit. Voiam doar să te văd. Mulțumesc că nu te-ai supărat că am apărut pe neaşteptate.

— Trebuie să recunosc, e un gest destul de radical. Îşi aminti cât de uimită fusese când îl văzuse în fața blocului. Dar şi drăguț, în acelaşi timp. Nu cred că a bătut vreodată cineva atâta drum ca să mă vadă.

Îi întoarse zâmbetul în timp ce chelnerul le aduse plăcințele cu răvaş şi nota. Râse când îşi citi răvaşul şi i-l înmână.

— „Să te aştepți la vizita unui prieten."

El râse zgomotos, apoi i-l citi pe al lui:

— „Vei primi în curând veşti bune." îmi plac. De obicei, nimeresc ceva de genul: „Un dascăl e un om înțelept". Sau: „Ar fi de preferat să-ți iei mâine hainele de la spălătorie"

— Da, şi eu, zise ea şi râse din nou.

Se întoarseră agale până la blocul ei, iar el o conduse până la uşă. Îşi lăsase geanta la hotel înainte să vină să o

vadă. Era deja aproape unu dimineața, şase în Londra, şi începea să simtă oboseala.

— Mulțumesc mult că ai venit, Finn, spuse ea blând, şi el îi zâmbi şi o sărută pe obraz.

— Mă bucur că am venit. Şi mi-a plăcut cina noastră de Crăciun. Va trebui să facem o tradiție din a mânca mâncare chinezească în loc de curcan. Te sun dimineață, promise el.

Hope descuie uşa şi intră în clădire, îi făcu semn cu mâna şi îl urmări cum se îndrepta spre hotel. Se mai gândea la el în vreme ce urca scările. Fusese o seară încântătoare şi un cadou complet neaşteptat. Cu siguranță, era ceva neobişnuit pentru ea.

Se dezbrăca în momentul când auzi computerul anunțând-o că avea un mesaj. Merse să-l citească – era de la Finn.

Mulțumesc pentru o seară minunată. Cel mai frumos Crăciun al meu şi primul împreună. Vise plăcute.

De data asta, se aşeză în fața computerului şi răspunse. Se simțea puțin copleşită şi nu ştia ce să creadă. *Şi eu* m-am simțit minunat. Mulțumesc că ai venit. Ne *vedem mâine.*

În timp ce se ridica de la computer, aruncă o privire fotografiilor cu Mimi. Era bucuroasă că-i povestise lui Finn despre ea. Într-un fel ciudat, cel puțin pentru câteva minute, parcă o simțise alături de ea. Ar fi avut douăzeci şi doi de ani acum şi încă îi venea greu să creadă că nu mai era. E straniu cum oamenii intră în viața ta şi pleacă, apoi vin alții când te aştepți mai puțin. Deocamdată, Finn era o binecuvântare neaşteptată. Indiferent ce avea să se întâmple, era recunoscătoare că petrecuse seara de Crăciun cu el. Era încă uimită că venise. Se hotărî să nu-şi mai facă griji în privința asta, ci doar să se bucure de timpul petrecut împreună.

Capitolul 6

Finn o sună a doua zi dimineață şi o invită să ia micul dejun la Mercer. Nu avea nimic important de făcut şi fu încântată să-l revadă. O aştepta în hol şi arăta la fel de chipeş ca în Londra. Purta un pulover negru cu guler pe gât şi jeanşi, iar părul negru îi era proaspăt pieptănat. Părea treaz de-a binelea şi recunoscu că se trezise de câteva ore şi se plimbase prin cartier în zorii zilei. Încă funcționa după ora londoneză.

Hope comandă ouă Benedict, iar Finn – goffe. Spuse că le simțise lipsa în Europa, unde nu se făceau la fel. Aluatul era diferit, şi în Franța se serveau cu zahăr pe deasupra. Turnă sirop de arțar peste ele, iar Hope râse de el. Le înecase în sirop, dar păru extaziat când muşcă dintr-una.

— Ce planuri ai pentru azi? o întrebă în vreme ce îşi beau cafeaua.

— Voiam să mă duc până la galeria unde am expuse câteva dintre fotografiile făcute în India. Vrei să mergi cu mine?

— Mi-ar face plăcere. Vreau să văd expoziția.

După micul dejun luară un taxi până în suburbii şi el rămase extrem de impresionat când văzu fotografiile. Erau firumos expuse într-o galerie mare, prestigioasă. După aceea se plimbară pe Madison Avenue şi în Central Park, prin zăpada încă albă. În restul oraşului, începuse să se topească, dar în parc încă era imaculată.

El o întrebă despre India, apoi vorbiră despre călătoriile ei în Tibet şi în Nepal. Se opriră la taraba unui anticar în drum spre parc şi găsiră una dintre primele lui cărți. Hope voia să o cumpere, dar el nu o lăsă, spunându-i că nu era una dintre preferatele sale. Apoi vorbiră despre munca lui, despre agenții şi despre carierele lor. El era impresionat de numărul ei de expoziții de la muzee, iar ea – de premiul

literar pe care-l câştigase el. Se admirau mult unul pe celălalt şi păreau să aibă multe în comun. Când ieşiră din parc, el o luă la o plimbare cu trăsura trasă de cal. Amândurora li se păru caraghios şi amuzant când se înveliră cu pătura şi chicotiră ca doi copii.

Când plimbarea luă sfârşit, era vremea prânzului, şi el o duse la restaurantul La Grenouille, un local foarte şic, unde mâncarea era delicioasă. Lui Finn îi plăcea să mănânce bine, dar Hope sărea adesea peste mese. După aceea, se întoarseră agale în centru, pe Fifth Avenue, şi, aşa cum făcea Hope adesea, merseră pe jos până în Soho. Erau amândoi obosiți, dar petrecuseră împreună o zi minunată. Finn o conduse până în fața blocului, şi ea îl invită sus, dar el preferă să se întoarcă la hotel şi să tragă un pui de somn.

— Vrei să luăm cina împreună sau ai altceva de făcut? Nu vreau să-ți acaparez tot timpul, spuse el prevenitor, deşi venise în New York tocmai pentru asta.

— Mi-ar plăcea, dacă nu te-ai săturat de mine, răspunse ea zâmbind firav. Îți place mâncarea thailandeză?

El încuviință din cap entuziasmat, şi ea sugeră un local care-i plăcea, din East Village.

— Vin să te iau la opt, promise el şi o sărută pe creştet.

Hope se întoarse în apartament, iar Finn – la hotel. Şi, deşi încercă să se abțină, se gândi la el în următoarele ore. Era o companie nespus de plăcută, un interlocutor interesant şi, deodată, o prezență copleşitoare. Nu ştia ce să înțeleagă din asta sau dacă ar trebui să încerce să clarifice situația.

Ea purta pantaloni gri şi un pulover roz când veni să o ia. Băură un pahar de vin înainte să iasă. El nu mai făcu nicio observație cu privire la fotografiile în care apărea Mimi, dar admiră alte lucrări de-ale lui Hope. Voia să meargă a doua zi la Muzeul de Artă Modernă ca să-i vadă lucrările mai vechi.

— Eşti singurul fotograf pe care-l cunosc şi ale cărui

lucrări sunt expuse în muzee, spuse el cu admirație fățișă.

— Şi tu eşti singurul autor pe care-l cunosc care a câştigat Național Book Award şi a fost înnobilat, spuse ea cu aceeaşi mândrie. Apropo, nu-ți spun niciodată „Sir Finn”. Ar trebui?

— Doar dacă vrei să-ți râd în față. Încă mă simt ciudat când mă prezint astfel. Deşi a fost destul de interesant să o cunosc pe regină.

— Pun pariu.

Ea zâmbi larg şi scoase o cutie cu fotografii făcute în Tibet, pe care-i promisese să i le arate. Fotografiile erau uimitoare, şi Hope i-i indică pe câțiva dintre preaiubiții ei călugări.

— Nu ştiu cum de-ai reuşit să nu vorbeşti o lună. Eu n-aş putea, recunoscu el. Probabil nici măcar o zi.

— A fost fantastic. De fapt, mi-a venit chiar greu să vorbesc din nou după ce am plecat de acolo. Orice începeam să spun, mi se părea lipsit de importanță şi prea mult. Chiar te face să cumpăneşti bine ceea ce ai de zis. S-au purtat minunat cu mine acolo. Mi-ar plăcea să mă întorc într-o zi. Le-am promis că voi reveni.

— Mi-ar plăcea să vizitez mănăstirea, dar nu şi dacă trebuie să mă abțin să vorbesc. Cred că aş putea să scriu în loc.

— Am ținut un jurnal cât am stat acolo. Când nu vorbeşti, ai timp să meditezi cu adevărat.

— Presupun, spuse el simplu.

Ea îl întrebă unde a locuit în New York când era mic.

— În Upper East Side, răspunse el. Clădirea nu mai există. Au demolat-o cu mulți ani în urmă. Iar apartamentul în care am locuit cu Michael se afla pe East 79th. Era destul de mic. Asta înainte să am succes cu cărțile. Ne-a mers greu o vreme, spuse fără să se jeneze. Când au murit părinții mei, cheltuiseră aproape toți banii familiei. Erau cam

răsfățați. Mai ales mama. Casa din Irlanda aparținea familiei ei şi, cum nu au existat moştenitori de sex masculin, au vândut-o. Mă bucur că am recuperat-o. Ar fi frumos să-i revină lui Michael într-o zi, deşi mă îndoiesc că ar vrea să trăiască în Irlanda, doar dacă nu cumva se face scriitor.

Finn rânji la acest gând, şi Hope zâmbi. Irlanda era vestită pentru politica ei de nonimpozitare a scriitorilor. Cunoştea mai mulți scriitori care se mutaseră acolo. Oferta era irezistibilă.

Plecară apoi la restaurantul thailandez, şi masa fu excelentă. În timp ce mâncau, Finn o întrebă ce planuri avea pentru Anul Nou.

— Aceleaşi ca în fiecare an, replică ea rânjind. Mă culc la zece seara. Nu-mi place să ies de Anul Nou. Toată lumea e nebună şi beată. E o noapte numai bună să stai acasă.

— Anul ăsta trebuie să găsim ceva mai bun, insistă Finn. Nici eu nu mă dau în vânt după asta, dar trebuie măcar să încerci. Ce-ar fi să facem ceva absolut ridicol, cum ar fi să mergem în Times Square şi să urmărim cum cade mingea luminoasă de cristal? Am văzut doar la televizor, deşi îmi închipui că e cumplit de aglomerat.

— Ar putea fi amuzant de fotografiat, spuse ea, adâncită în gânduri.

— Atunci să mergem! Dacă nu ne place, ne întoarcem acasă.

Ea râse, chibzuind un pic, apoi consimți.

— Atunci aşa rămâne, confirmă el, părând mulțumit.

— Cât timp rămâi în New York? întrebă ea, după ce terminară de mâncat.

— Nu m-am hotărât încă. Aş putea să rezolv câte ceva cu editorul meu înainte să mă întorc. Apoi o privi cu atenție. Restul depinde de tine.

Ea simți un fior de teamă şira spinării. Nu ştia ce să-l răspundă când spunea astfel de lucruri, şi nu se întâmpla

pentru prima dată. Faptul că ştia că venise la New York ca să o vadă era o responsabilitate copleşitoare şi totodată un dar. Tocmai termina desertul, când el o privi de pe partea cealaltă a mesei şi făcând-o să i se taie respirația când îi spuse:

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Hope.

Şi-ar fi dorit ca el să nu fi rostit acele cuvinte şi nu avea nici cea mai mică idee cum să-i răspundă. „Dă-mi de ştire când eşti sigur?" „Nu te prosti?" „Şi eu?" Nu ştia încă ce simțea pentru el, însă îl plăcea mult. De asta era sigură. Dar ca prieten sau ca bărbat? Era prea devreme să-şi dea seama.

— Nu trebuie să spui nimic, o linişti el, citindu-i gândurile. Voiam doar să ştii ce simt.

— Cum îți poți da seama atât de repede? întrebă ea, părând îngrijorată.

Totul părea se mişte prea repede. Se întrebă dacă iubirea mai apărea astfel la vârsta lor.

— Pur şi simplu ştiu, răspunse el simplu. N-am mai simțit niciodată aşa ceva. Şi ştiu că e prea repede. Dar poate că uneori se întâmplă aşa, când e pe bune. Cred că, la vârsta noastră, ştii ce vrei, cine eşti şi ce simți. Ştii când ai găsit persoana potrivită pentru tine. Nu e obligatoriu să dureze mult. Suntem adulți, am făcut greşeli. Nu suntem inocenți.

Hope nu voia să-i spună că avea mult mai multă experiență decât ea, dar el oricum ştia asta. Îşi dădea seama. Fusese căsătorită aproape jumătate din viața ei şi era singură de numai doi ani.

— Nu trebuie să te simți presată din cauza sentimentelor mele, Hope, continuă el. Avem tot restul vieții să ne lămurim cu asta – sau cât timp vrei tu.

Trebuia să recunoască, era cuceritor. Era ceva cu totul diferit față de relația ei cu Paul. Finn era mai nebunatic, mai

creativ, întreaga lui existență era lipsită de constrângeri. Paul fusese extrem de disciplinat în toate privințele şi foarte implicat în munca lui. Finn părea mai angajat în viață şi în lume. Iar lumea lui era mai largă, lucru care o atrăgea nespus. Şi lumea ei se lărgise mult în ultimii ani. Privea cu mai multă deschidere oamenii noi, locurile noi, ideile noi, precum mănăstirea din Tibet şi ashramul din India, unde nu s-ar fi gândit niciodată să se ducă înainte să-i piardă pe Mimi şi pe Paul.

După cină, se întoarseră pe jos acasă la ea, şi de data aceasta el urcă să bea ceva. Era stresată că avea să încerce să o sărute – lucru pentru care nu era încă pregătită – dar nu o făcu. Era relaxat, dar rămânea un gentleman şi îi respecta limitele. Şi el îşi dădea seama că nu era pregătită să accepte mai multe decât făceau deja: se plimbau, discutau, ieşeau să mănânce în oraş, începeau să se cunoască. De aceea venise să o vadă şi exact asta voia. Iar ea simțea că nimeni nu-i mai fusese atât de devotat la scurt timp după ce se cunoscuseră. Paul nu fusese aşa la începutul relației lor, era prea ocupat şi cu şaisprezece ani mai în vârstă, ceva cu totul diferit. Ea şi Finn aveau aproape aceeaşi vârstă, erau din aceeaşi generație şi aveau multe interese comune. Dacă ar fi făcut o listă cu ceea ce îşi dorea de la un bărbat, Finn le avea pe toate. Dar nu-şi dorise pe nimeni de la Paul încoace. Iar acum Finn era aici, o prezență copleşitoare. Şi îl cunoştea de numai o săptămână. Până acum, fusese o săptămână foarte intensă şi petreceau mult timp împreună.

A doua zi merseră la Moma, iar într-a treia, la Muzeul Whitney. Luară masa la toate restaurantele preferate ale ei şi ale lui. Finn se întâlni cu agentul lui ca să vorbească despre contractul pentru o nouă carte. Spre uimirea ei, îi fu dor de el cât lipsi. În rest, era cu ea în fiecare minut, cu excepția nopților, când o lăsa în apartamentul ei. Încă nu o

sărutase, dar repetase faptul că se îndrăgostea de ea. Ea doar îl privise cu o expresie de nelinişte. Dacă se juca cu ea? Dar şi mai înfricoşător era gândul că era posibil să nu glumească. Dacă totul era adevărat? Ce s-ar întâmpla? El trăia în Irlanda, şi ea – în New York. Dar nu-şi permitea încă să se gândească la asta. Era prea curând. Pur şi simplu, nu avea logică. Numai că până şi Hope ştia că nu era aşa. Era chiar foarte logic, pentru amândoi. Ea se putea muta oriunde şi amândoi ştiau asta. La fel şi el. Era o situație ideală. Păreau perechea perfectă.

Hope nu-i spuse agentului ei, Mark Webber, ce se întâmpla când acesta o sună. Şi nu avea pe nimeni altcineva căruia să-i împărtăşească vestea. Mark era cel mai apropiat prieten al ei şi o plăcea şi pe soția lui. O invitară la ei la cină, dar ea refuză. Nu voia să-i spună că Finn venise în oraş ca să o vadă. Ştia că Mark ar fi şocat sau cel puțin surprins şi probabil exagerat de protector şi de suspicios. Voia să-şi petreacă seara cu Finn. Aşa că susținu că era prea ocupată cu nişte lucrări noi, şi Mark promise să o sune din nou săptămâna viitoare, sfătuind-o să nu muncească prea mult.

De Anul Nou, aşa cum stabiliseră cu câteva zile în urmă, Hope şi Finn merseră în Times Square. Îşi luă cu ea vechiul aparat, pentru fotografii alb-negru. Ajunseră acolo în jur de unsprezece şi îşi croiră drum cu iscusință prin mulțimea care aştepta de ore în şir. Personajele din jurul lor erau extraordinare, şi Finn se delecta urmărind totul prin ochii ei. Se distrau de minune.

La miezul nopții, mingea căzu din vârful unui stâlp, cu luminile scânteind înăuntru, şi toată lumea țipă şi ovaționa. Vedeai prostituate şi traficanți de droguri, turişti şi studenți din alte oraşe, umanitatea în diversele ei forme, peste tot în jurul lor. Era atât de preocupată să îi fotografieze la miezul nopții, încât tresări când Finn îi dădu uşor camera la o parte

şi o strânse în braţe. Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, o sărută şi uitară de tot. Singurul lucru de care era conştientă – şi de care îşi aminti ulterior – era că Finn o săruta şi se simţea absolut în siguranţă şi protejată în braţele lui, dorindu-şi ca sărutul să nu se sfârşească niciodată. Când îl privi apoi în ochi, uimită, ştiu că şi ea se îndrăgostea de el. Era începutul perfect al unui nou an. Şi poate al unei noi vieţi.

Capitolul 7

Finn rămase la hotelul Mercer următoarele două săptămâni. Se întâlni cu agentul şi cu editorul lui, înregistră două interviuri şi petrecu cât mai mult timp cu Hope. Era mereu prezent, mereu dispus să-şi modifice programul pentru ea şi voia să petreacă fiecare clipă împreună. Hope era speriată de ritmul rapid în care se dezvolta relaţia lor, deşi nu făcuseră încă dragoste. Însă îi plăcea compania lui. Se simţea sfâşiată între conştientizarea faptului că pentru el era posibil să fie doar o chestie trecătoare şi dorinţa de a crede că era ceva real şi de a-şi permite să fie vulnerabilă în faţa lui. El era atât de deschis, de bun, de iubitor şi de atent şi se simţeau atât de bine împreună, încât era imposibil să-i rezişti. Făcea orice pentru ea şi încerca prin orice mijloace imaginabile să o mulţumească, cu o miriadă de gesturi atente. Îi cumpăra flori, ciocolată, cărţi. Se lăsa din ce în ce mai mult purtată de valul de emoţii cu care o învăluise el. Într-o după-amiază, când se întorceau în centru după o plimbare lungă şi mergeau prin Washington Square Park, după trei săptămâni în care fuseseră mereu împreună, Finn rosti ceva care o făcu să se oprească brusc.

— Ştii ce e asta, nu? întrebă el pe un ton serios, în timp ce ea îşi ţinea mâna sub braţul lui.

Vorbiseră despre arta Renaşterii şi frumuseţea Galeriei Uffizi din Florenţa, despre care aflaseră că le plăceau amândurora, iar Finn era un adevărat cunoscător. Avea multe interese şi numeroase talente, la fel ca Hope. Păreau perechea perfectă din multe puncte de vedere. Iar el era, de departe, imul dintre cei mai interesanţi bărbaţi pe care-i cunoscuse şi cel mai atent. Era cu adevărat prinţul chipeş şi totodată iubitor la care visa orice femeie. O întreba despre toate lucrurile care contau pentru ea şi pe care le voia şi erau mereu surprinşi să descopere că le plăceau

amândurora multe dintre ele. Era, într-un fel, imaginea reflectată a sufletului ei.

— Ce e? întrebă ea zâmbindu-i, cu o privire tandră.

Nu mai existau dubii, se îndrăgostea de el, deşi îl cunoştea de doar câteva săptămâni. Nu i se mai întâmplase niciodată. Nici măcar cu Paul. Relația ei cu Einn evolua cu viteza sunetului. „Orice ar fi, e minunat. Nu caut calul de dar la dinți." Avea impresia că, dacă ar vorbi cu cineva despre relația care se înfiripa între ei, nimeni nu ar înțelege-o şi i-ar spune să se gândească bine înainte de a se implica. Nu se grăbea, dar, în acelaşi timp, avea senzația că era vorba despre un bărbat şi o situație în care putea avea încredere. Nu se îndoia. Nu avea niciun motiv. Ştia cine era, şi latura lui sensibilă ascunsă o emoționa nespus.

— E o fuziune, spuse el încet. Când doi oameni devin unul.

Ea îl privi cu o expresie întrebătoare, speriată de cuvânt, şi îl rugă să explice.

— Câteodată, când oamenii se îndrăgostesc, explică el, sunt atât de apropiați şi atât de potriviți unul pentru altul, încât se armonizează şi nu-ți mai dat seama care e unul şi care celălalt. Fuzionează şi nu pot trăi unul fără celălalt.

Suna cam înfricoşător pentru ea şi nu se gândise la asta. Ea şi Paul avuseseră o căsnicie bună până când el se îmbolnăvise şi Mimi murise, dar nu „fuzionaseră" niciodată şi nu deveniseră o singură persoană. Erau doi oameni foarte distincți, cu personalități, nevoi şi gânduri diferite. Şi asta funcționase foarte bine în cazul lor.

— Nu cred că sunt de acord cu tine, spuse ea încet. Cred că poți fi îndrăgostit şi ca o persoană distinctă, unul lângă altul, fiecare un întreg şi adăugând câte ceva celuilalt sau completându-l pe cel de lângă tine, fără a „fuziona" sau a deveni unul. Asta nu-mi sună sănătos, spuse ea cu sinceritate. Nu e tocmai ce-mi doresc, adăugă ferm. Vreau

să fiu o persoană întreagă, individuală şi să iubesc persoana întreagă care eşti tu, Finn. Nu trebuie să fim unul. Altfel, am pierde o parte importantă din noi înşine, care ne face ceea ce suntem.

Finn păru dezamăgit de cele spuse de ea. Era prima dată când nu erau de acord.

— Eu vreau să fiu o parte din tine, zise el cu tristeţe. Am nevoie de tine, Hope. A trecut doar puţin timp, dar deja simt că eşti o parte din mine.

Tot nu suna bine pentru ea, deşi era flatant şi însemna că o iubea. Îi dădea o senzaţie de claustrofobie şi îi suna mult prea extrem, mai ales fiindcă se întâmpla aşa de rapid. Abia de se cunoşteau. Cum puteau să fuzioneze într-o singură persoană? Şi de ce şi-ar dori asta? Amândoi munciseră din greu ca să ajungă cine erau. Nu voia să piardă asta acum. Se îndrăgostea de cel care era el, nu voia să se îndrăgostească de sine. Nu i se părea sănătos.

— Poate nu mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu, spuse el, părând îngrijorat şi jignit.

— Mă îndrăgostesc de tine, răspunse ea, uitându-se în sus la el, cu ochii ei violeţi. Avem multe de învăţat unul despre altul. Vreau să savurez aceste momente. Eşti o persoană foarte specială, spuse ea cu blândeţe.

— Şi tu la fel. Şi noi la fel, insistă el. Cele două părţi ale noastre fac un întreg mai mare şi mai bun.

— E posibil, cedă ea, dar nu vreau ca vreunul dintre noi să se piardă pe sine pe parcurs. Am muncit amândoi prea mult ca să obţinem ceea ce avem pentru a pierde totul acum. Vreau să stau alături de tine, Finn, nu să fiu tu. Şi de ce ai vrea să fii eu?

— Fiindcă te iubesc, spuse el, trăgând-o aproape de el şi oprindu-se ca să o sărute pasional. Te iubesc mai mult decât îţi dai seama.

Modul în care rosti aceste cuvinte era emoţionant, nu

înfricoşător, dar era prea mult într-un timp atât de scurt.

— Poate că mereu te voi iubi mai mult, spuse el gânditor, când porniră din nou. Cred că întotdeauna există o persoană în cuplu care-l iubeşte mai mult pe celălalt. Sunt dispus să fiu acea persoană, spuse el cu generozitate, şi asta o făcu să se simtă uşor vinovată.

Credea că-l iubea, dar îl iubise pe Paul atâția ani, încât îi trebuia timp să se acomodeze cu Finn şi să-i găsească un culcuş stabil în inima ei. Trebuia să-l cunoască mai bine, şi ocazii erau destule. Erau mereu împreună, cu excepția nopților, când ea se întorcea în apartamentul ei. El schimbă subiectul, şi Hope se simți uşurată. Nu numai că trebuia să se obişnuiască să-l iubească, dar această noțiune de fuziune o făcea să nu se simtă în largul ei, şi nu asta îşi dorea într-o relație.

— Ce facem weekendul ăsta?

Ea stătu un moment pe gânduri înainte să răspundă:

— Mă gândeam că ar fi drăguț să mergem în Cape. Aş vrea să vezi casa. E foarte simplă, dar e o relicvă a copilăriei mele. Casa aceea înseamnă enorm pentru mine.

Finn zâmbi imediat ce auzi aceste cuvinte.

— Speram să mă inviți acolo, spuse el şi o cuprinse cu brațul după umeri. De ce nu petrecem mai mult de un weekend acolo, dacă ai timp liber? Ar putea să ne prindă bine amândurora.

Nu se grăbea să se întoarcă în Irlanda. Amândoi erau stăpânit propriului destin şi îşi gestionau timpul după bunul-plac, iar lui îi făcea plăcere compania ei, faptul că începea să o cunoască tot mai bine. Şi nu se grăbea nici să se reapuce de scris. Ea era mai importantă pentru el.

— Cred că am putea sta patru sau cinci zile, poate chiar o săptămână. Iama poate fi foarte mohorât şi frig. Să vedem cum e vremea când ajungem acolo.

El aprobă din cap.

— Când vrei să plecăm? întrebă entuziasmat.

Ea nu avea în prezent nimic presant de făcut. Avea programul liber, şi el la fel – exceptând revizia pe care trebuia să o termine. În acea seară mergeau la o petrecere la Moma, şi el trebuia să participe la un eveniment de PR săptămâna viitoare. Amândurora le făcea plăcere să descopere lumea celuilalt şi, de fiecare dată, lăsau pe alții în lumina reflectoarelor, mulțumindu-se să rămână în umbră. Părea un echilibru perfect între doi oameni creativi, de succes, bine-cunoscuți, ale căror lumi se completau reciproc. Era tocmai ce spusese ea mai devreme: stăteau unul lângă altul, fără a simți nevoia să fuzioneze într-o singură persoană. Totul în legătură cu acea idee i se părea greşit.

— Ce-ar fi să plecăm mâine la Cape? sugeră Hope. Ia-ți multe haine călduroase cu tine. Apoi păru uşor stânjenită să abordeze un subiect delicat, dar voia să lămurească acest aspect. Nu sunt pregătită să mă culc cu tine, Finn. Te deranjează dacă dormi în camera de oaspeți?

Trecuse multă vreme de când se despărțise de Paul şi voia să fie sigură de ceea ce făcea. După soțul său, nu mai existase nimeni semnificativ în viața ei, fapt ce sporea importanța acestui lucru. Indiferent ce era, fie că va dura, fie că nu, trebuia să-şi dea seama ce simțea în privința asta înainte să facă pasul.

— E în regulă, spuse el şi-i aruncă o privire înțelegătoare.

Părea să aibă o capacitate nelimitată de a o face să se simtă confortabil şi fericită. O lăsa pe ea să stabilească ritmul, să fie cât de apropiată sau de distantă simțea, în orice moment. Era cel mai drăguț şi mai iubitor bărbat pe care-l cunoscuse. Era cu adevărat un vis devenit realitate. Iar dacă s-ar fi rugat ca un bărbat să intre în viața ei, ceea ce nu făcuse, el ar fi fost răspunsul la acele rugăciuni. Nu era nimic la el care să nu-i placă sau care să o neliniştească,

poate doar ideile lui caraghioase despre fuziune, dar era sigură că era doar un mod de a-şi exprima nesiguranța şi dorința de a fi iubit. Şi ea începea să-l iubească pentru cine era, nu fiindcă făcea parte din ea. Hope era o persoană foarte independentă, care nu ajunsese unde era fiind parte din altcineva – şi nu voia să fie nici de-acum înainte. Ştia că niciunul dintre călugării din Tibet nu ar aproba această idee.

Petrecerea de la muzeu la care merseră în seara aceea era animată şi aglomerată. Era un eveniment important – deschiderea unei expoziții majore. Principalul curator al muzeului veni să stea de vorbă cu ea, şi Hope îi făcu cunoştință cu Finn. Discutară câteva minute şi câțiva fotografi îi surprinseră într-un instantaneu pentru presă. Alcătuiau o pereche izbitoare. Aici Hope părea să fie vedeta şi Finn mai puțin cunoscut – până când îi auziră numele. Dar pe el nu părea să-l deranjeze deloc faptul că era pe planul secund. Era cordial, prietenos, fermecător şi modest, deşi era celebrul Sir Finn O'Neill. Nimeni dintre cei prezenți nu ar fi putut spune că îşi dădeau seama sau că era arogant. Era mai mult decât bucuros să o lase pe Hope să fie vedeta evenimentului de la muzeu. Părea să-i facă plăcere să stea de vorbă cu mulți oameni şi să admire arta. Era într-o dispoziție bună când luară un taxi până la hotel. Dimineața urmau să plece la Cape Cod.

— Mi-e dor de tine când suntem în mijlocul unei asemenea mulțimi, mărturisi el când ea se cuibări în brațele lui în taxi.

Se simțise bine şi fusese mândră să îl aibă lângă ea. Era un sentiment plăcut să faci din nou parte dintr-un cuplu. Nu avea nevoie de asta ca să se simtă întreagă, dar era frumos să îl aibă acolo şi să discute cu el despre petrecere. Îi lipsise acest lucru de când divorțase. Petrecerile erau întotdeauna mai amuzante când puteai bârfi ulterior pe

marginea lor cu un partener.

— Eşti frumoasă, o complimentă el, şi nu pentru prima dată în acea seară. Am fost foarte mândru să fiu cu tine. Mi-a plăcut cu adevărat seara, dar, trebuie să recunosc, îmi place să te am numai pentru mine. Va fi minunat să petrecem un timp singuri la Cape Cod.

— E plăcut să ai pe cineva în viața ta, comentă Hope liniştită, cu capul pe umărul lui. E palpitant să ieşi în oraş şi să mai cunoşti oameni noi, apoi să petreci timp singură cu acel cineva.

— Nu-mi place să te împart cu publicul adorator, o tachină el. Cel mai mult îmi place când suntem singuri. Totul e atât de proaspăt şi de nou acum, încât pare o intruziune când mai e altcineva în preajmă.

O flata modul în care îi făcuse această mărturisire, dar în mod cert erau anumite momente când se bucura de compania colegilor de breaslă şi, din când în când, chiar de admirație. Era parte din viața ei de când se reapucase de lucru, deşi beneficiase mult şi de pe urma momentelor de singurătate. Dar o emoționa faptul că Finn era atât de nerăbdător să fie singur cu ea şi să nu risipească nicio clipă din cele pe care le puteau petrece împreună. Însă pentru asta aveau suficient timp la Cape.

— Şi tu ai un public care te adoră, îi aminti ea, şi el îşi plecă stânjenit capul, într-un acces de umilință rareori văzut şi pe care nimeni nu l-ar fi aşteptat din partea lui.

O surprindea uneori faptul că, pentru un bărbat atât de renumit în domeniul lui şi atât de uimitor de chipeş, nu părea deloc narcisist. Nu era egoist sau egocentric şi nu simțea nevoia să fie în centrul atenției. Indiferent ce defecte avea, pe care ea nu le descoperise încă, un ego exagerat nu se număra printre ele. Era o adevărată comoară.

Plecară spre Cape Cod a doua zi la ora nouă dimineața, cu un autoturism combi închiriat de Finn pentru o

săptămână, fiindcă Hope nu avea maşină. Când avea nevoie de una, închiria. Cum locuia în oraş, era mai firesc aşa, de vreme ce nu mai mergea atât de des la Cape Cod. Nu mai fusese acolo din septembrie, adică în urmă cu patru luni. Era încântată că mergea cu Finn şi avea ocazia de a împărtăşi cu el această bucurie. Pentru cineva căruia îi plăceau natura, solitudinea şi voia să petreacă timp numai cu ea era locul perfect.

Era hotărâtă să nu se culce cu el în acest weekend şi deja ştia în ce cameră de oaspeți avea să îl instaleze. Era, de fapt, camera în care îşi petrecuse verile când era mică, alături de vechiul dormitor al părinților ei, în care stătea ea acum.

Ea şi Paul îşi petrecuseră verile acolo aproape în fiecare an cât fuseseră căsătoriți. La acea vreme, simplitatea aceasta le convenise amândurora, dar acum, cu profitul obținut din vânzarea companiei, viața lui Paul era mai grandioasă. Viața lui Hope devenise mult mai aşezată de-a lungul anilor. Nu avea nevoie de lux, de un confort deosebit sau de vreun fel de exces. Era o persoană foarte modestă, directă şi îi plăcea viața simplă. Iar Finn susținea că şi el era la fel.

Se opriră să ia prânzul la Griswold Inn, în Essex, Connecticut, în drum spre Cape, şi, când trecură de Boston, Finn aminti faptul că fiul lui era la MIT.

— Ce-ar fi să-i facem o vizită? întrebă Hope cu un zâmbet luminos.

După câte auzise despre el, voia să-l cunoască. Finn râse.

— Probabil ar rămâne cu gura căscată dacă aş trece să-l văd. De fapt, încă nu s-au întors din vacanța de iarnă. Spunea că din stațiunea de schi din Elveția pleacă la Paris cu prietenii lui sau se întoarce la apartamentul din Londra. Poate trecem să-l vizităm altă dată. Aş vrea să-l cunoşti.

— Şi eu, spuse Hope cu căldură.

Trecură de Providence şi îşi continuară drumul spre

Wellfleet. Ajunseră la casa din Cape Cod la patni după-amiază, când lumina începea să pălească. Drumul fusese liber, dar părea că stătea să ningă şi era groaznic de frig, cu un vânt aspru. Îl îndrumă pe Finn să intre pe aleea năpădită de buruieni. Casa se remarca între celelalte. Era înconjurată de plante de dună înalte. Părea mohorâtă în acea perioadă a anului, şi Finn spuse că arăta ca un tablou de Wyeth pe care-l văzuseră la muzeu, ceea ce-i smulse un zâmbet lui Hope. Nu se gândise niciodată la casă în acest fel, dar avea dreptate, semăna. Avea structura unui vechi hambar din New England, zugrăvit în gri, cu obloane albe. Vara, în faţă erau flori, dar acum era pustiu. Grădinarul pe care-l angajase să vină o dată pe lună tăia totul iama şi nu se mai sinchisea să vină până primăvara. Nu avea ce să facă acolo. Casa părea tristă şi părăsită cu obloanele trase. Dar priveliştea oceanului de pe duna pe care se afla era spectaculoasă şi plaja se întindea pe mulţi kilometri. Hope zâmbi în timp ce admira priveliştea alături de el. Întotdeauna se simţea liniştită acolo. Îi înconjură mijlocul cu un braţ, şi el se aplecă să o sărute, apoi ea scoase cheile din geantă, descuie uşa, opri alarma şi intră. Finn o urma îndeaproape. Obloanele erau închise din pricina vântului, aşa că aprinse lumina. Amurgul se lăsa cu repeziciune.

El văzu o frumoasă încăpere lambrisată în lemn când ea aprinse lămpile. Lambriurile şi podeaua erau înălbite, iar mobila simplă se reliefa pe fundalul acesta. Retapiţase canapelele cu câţiva ani în urmă, fiindcă erau foarte uzate. Ţesătura era de un albastru pal, aidoma cerului de vară, iar perdelele erau din muselină simplă. Mai vedeai carpete agăţate, mobilă simplă în stil New England, un şemineu din piatră şi fotografiile ei atârnate pe toţi pereţii. Casa avea o simplitate izbitoare şi o lipsă de pretenţiozitate care te făceau să te simţi în largul tău, mai ales vara, când briza venea dinspre ocean, era nisip pe podea şi toată lumea

mergea desculță. Era casa de pe plajă perfectă, şi Finn reacționă neîntârziat cu un zâmbet cald. Era genul de casă în care orice copil ar trebui să-şi petreacă vara, şi Hope făcuse asta, la fel ca fiica ei. Avea o bucătărie de vară mare, cu o masă antică rotundă şi faianță albă şi albastră pe pereți, la fel de veche precum casa. Locuința părea locuită şi, mai important, foarte iubită.

— Ce loc minunat, spuse Finn, în timp ce o îmbrățişa şi o săruta.

— Mă bucur că-ți place, replică Hope. M-ar fi întristat dacă nu ți-ar fi plăcut.

Ieşiră împreună să deschidă obloanele şi, când se întoarseră, priveliştea golfului la apus era spectaculoasă. El voia să facă o plimbare pe plajă, dar era prea târziu şi prea frig.

Aduseseră cu ei alimente cumpărate din Wellfleet, şi le despachetară împreună. Parcă se jucau de-a gospodăria, şi ea părea fericită. Nu mai făcuse asta de mulți ani şi, alături de Finn, îi făcea plăcere. Apoi el ieşi ca să aducă geamantanele, iar ea îi arătă unde să le pună. Urcă la etaj, unde erau dormitoarele, le lăsă jos şi privi în jur. Fotografiile lui Hope erau atârnate în fiecare cameră şi văzu multe poze vechi cu ea şi părinții, cu ea, Mimi şi Paul. Era o adevărată casă de vacanță de familie, care adăpostise generații întregi şi încălzise inimile.

— Aş fi vrut să am o casă ca asta când eram mic, spuse Finn când se întoarse în bucătărie, cu părul încă zburlit din cauza vântului, fapt ce-l făcea să arate şi mai chipeş. Părinții mei aveau o locuință foarte sufocantă şi plictisitoare în Southampton, care nu mi-a plăcut niciodată. Era plină de antichități şi de lucruri pe care n-aveam voie să le ating. Nu era ca aici, pe plajă. Aici e grozav.

— Da, este, recunoscu ea şi îi zâmbi. Şi mie îmi place. De asta am şi păstrat-o. Nu mai vin suficient de des aici, dar,

când o fac, mă simt bine.

Erau prea multe amintiri şi fantome prietenoase aici ca să renunțe la casă.

— Nu e ceva modem, dar tocmai asta îmi place. Vara e fantastic. Când eram mică, stăteam tot timpul pe plajă. Şi Mimi la fel. Şi acum mai stau.

Prepara o salată în timp ce vorbea cu el şi aveau de gând să facă friptură la grill. Ustensilele din bucătărie erau modeme şi funcționale, căci făceau adesea grătar vara, dar acum era prea frig. Finn aşternu masa şi aprinse focul. Puțin mai târziu, preparară carnea, şi ea încălzi nişte supă şi baghete de pâine pe care le cumpăraseră de la magazin. Pregătiră un platou cu brânzeturi franțuzeşti şi, când se aşezară la masa din bucătărie, mâncară cu poftă. Finn deschise o sticlă de vin roşu cumpărată de el şi băură câte un pahar. Era o cină perfectă într-o casă confortabilă. Apoi se instalară în fața şemineului, spunându-şi unul altuia poveşti din copilărie.

Copilăria ei fusese simplă şi inocentă şi şi-o petrecuse în New Hampshire, aproape de campusul din Dartmouth, unde tatăl ei preda literatura engleză. Mama ei fusese o artistă talentată. Avusese o copilărie fericită, deşi era singură la părinți. Nu o deranjase niciodată că nu avea frați sau surori. Se simțea minunat cu părinții şi cu prietenii lor şi era inclusă în tot ceea ce făceau. O mare parte din timp stătea în biroul tatălui ei din campus. El fusese devastat când ea se hotărâse să urmeze facultatea la Brown, la şaptesprezece ani, dar acolo exista o secție de fotografie mai bună. Acolo îl întâlnise pe Paul. Se cunoscuseră când ea împlinise nouăsprezece ani şi se căsătoriseră când ea avea douăzeci şi unu, iar el – treizeci şi şapte. Părinții ei muriseră amândoi la scurt timp după aceea. Fusese o pierdere uriaşă pentru ea. Tatăl ei făcuse atac de cord, iar mama ei a murit de cancer, în mai puțin de un an. Nu putuse trăi fără el.

— Acum înțelegi? comentă Finn. Asta voiam să spun prin fuziune. Aşa ar trebui să fie o relație adevărată, dar uneori poate fi periculos dacă lucrurile nu merg sau unul dintre parteneri moare. Asemenea gemenilor siamezi, unul nu poate supraviețui fără celălalt.

Lui Hope tot nu i se părea ceva bun, mai ales când dăduse drept exemplu moartea prematură a mamei sale. Hope n-avea nici cea mai mică dorință să fie geamănul siamez al cuiva, dar nu spuse nimic. Ştia că lui îi plăcea teoria, chiar dacă pe ea nu o atrăgea. Pentru ea fusese o lovitură cruntă să-şi piardă ambii părinți la un interval atât de scurt. Moştenise casa din Cape Cod şi o vânduse pe cea în stil victorian, veche, de lângă Dartmouth. Picturile mamei ei mai erau încă în depozit. Erau bune, dar nu prea pe gustul ei, deşi era limpede că avusese talent. Ocazional, mai predase câte un curs la Dartmouth, dar nu era interesată să profeseze, spre deosebire de tatăl lui Hope, care era un bun pedagog, foarte iubit şi profund respectat la şcoală pentru întreaga lui carieră de profesor.

Prin comparație, tinerețea lui Finn fusese mult mai exotică. Deja îi menționase că tatăl lui fusese medic, şi mama lui – o femeie extrem de frumoasă.

— Cred că mama a fost întotdeauna de părere că s-a măritat cu cineva sub nivelul ei. Fusese logodită cu un duce din Irlanda, dar acesta a murit într-un accident de călărie şi mama s-a căsătorit cu tata la scurt timp după aceea. S-a mutat la New York cu el, unde avea un cabinet foarte profitabil, dar familia ei era mult mai sofisticată decât a lui, şi ea l-a privit întotdeauna de sus. Cred că-şi dorea să dețină un titlu. Tatăl ei fusese conte, şi ea ar fi ajuns ducesă dacă logodnicul ei n-ar fi murit. Când eram mic, avea o sănătate precară, aşa că nu o vedeam prea mult. Mereu avea grijă de mine câte vreo fătucă adusă din Irlanda. Mama era labilă emoțional, mergea la petreceri şi se plângea de

tata. Casa în care locuiesc în Irlanda a aparținut la origine străbunicului ei şi cred că ar fi fericită să ştie că a revenit în familie. De asta înseamnă mult pentru mine. Tata a fost întotdeauna dezamăgit că nu am vrut să mă fac medic, asemenea lui, dar nu era de mine. Câştiga bani frumoşi, şi i-a oferit mamei un trai îndestulător, dar pentru ea n-a fost niciodată suficient. Nu avea niciun titlu, şi ei nu-i plăcea să locuiască în New York. Nu ştiu dacă au fost vreodată fericiți, deşi au fost discreți în privința asta. Nu i-am văzut niciodată certându-se, dar se simțea o răceală clară în apartamentul nostru din Park Avenue, pe care mama îl ura, fiindcă nu era în Irlanda, deşi casa noastră era frumoasă şi plină de antichități. Pur şi simplu, n-a fost o femeie fericită. Iar acum, că trăiesc acolo, îmi dau seama de ce. Irlandezii sunt o specie aparte, îşi iubesc țara, dealurile ei, casele şi istoria lor, chiar şi puburile lor. Nu ştiu dacă un irlandez strămutat în altă parte ar putea fi fericit. Tânjesc după țara lor şi probabil e o chestie de gene, fiindcă, în clipa când am intrat în casa stră-străbunicului meu, am ştiut că sunt acasă. De parcă m-ar fi aşteptat toată viața. Am ştiut din clipa în care am văzut-o. Părinții mei au murit destul de tineri, împreună, într-un accident de maşină. Dacă mama ar fi supraviețuit, cred că s-ar fi întors în Irlanda. Toți anii cât au fost căsătoriți şi au stat în New York, numai asta aştepta. Cred că l-a iubit pe tata, în felul ei, dar voia să meargă acasă. Aşa că am făcut asta pentru ea. Zâmbi trist. Sper c-ai să vii în vizită acolo, Hope. E cel mai frumos loc de pe pământ. Poți să te plimbi ore în şir pe dealuri, în mijlocul florilor de câmp, fără să vezi un suflet de om. Irlandezii sunt o combinație ciudată de sufletism, solitudine şi o sociabilitate teribilă în puburi. Cred că aşa sunt şi eu. Uneori simt nevoia să fiu singur, iar alteori îmi place să fiu înconjurat de oameni, să mă distrez. Acasă, fie stau închis, scriind, fie trag o porție bună de râs în pubul local.

— Pare o viață frumoasă, spuse Hope, cuibărită lângă el pe canapea.

Focul mocnea cu ultimele puteri în şemineu. Fusese o seară încântătoare şi se simțea minunat alături de el, de parcă s-ar fi cunoscut de mulți ani. Îi plăcea să audă poveşti despre copilăria şi despre părinții lui, deşi, într-un fel, fusese singuratică. Mama lui nu părea să fi fost o persoană fericită şi tatăl lui fusese ocupat mereu cu pacienții, niciunul dintre ei neavând prea mult timp pentru el. De aceea se apucase de scris şi fusese un cititor avid în copilărie şi în adolescență. Citind şi, mai apoi, scriind, reuşea să evadeze dintr-o copilărie singuratică, în ciuda vieții lor foarte confortabile din Park Avenue. Viața ei mult mai simplă fusese mai fericită, alături de părinții ei, în New Hampshire şi Cape Cod.

Finn şi Hope se căsătoriseră amândoi de tineri, deci mai aveau ceva în comun. Lucrau amândoi în domenii artistice. Erau amândoi singuri la părinți, şi copiii lor se născuseră la câțiva ani diferență – prin urmare, deveniseră părinți cam în aceeaşi perioadă. Din diferite motive, căsniciile lor eşuaseră. A ei, din motive complicate, iar a lui, din motive oficiale, odată cu moartea soției lui, dar el recunoştea imediat că mariajul lui cu mama lui Michael nu funcționase, de fapt, niciodată şi probabil s-ar fi terminat printr-un divorț dacă ea nu ar fi murit, întâmplare traumatizantă atât pentru el, cât şi pentru copilul lor. După spusele lui Finn, fusese narcisistă, frumoasă şi răsfățată şi avea un comportament reprobabil. Îl înşelase de câteva ori. El se îndrăgost ise în tinerețe de frumusețea ei, dar ceea ce urmase îl copleşise. Finn şi Hope găsiseră un limbaj comun, deşi căsnii iile lor fuseseră diferite, iar fiul lui trăia. Cu toate acestea, îşi descoperiseră multe în comun şi aveau aproape aceeaşi vârstă, diferența dint re ei fiind de numai doi ani.

Când focul se stinse într-un final, ea aprinse lumina şi

urcară la etaj. El îşi găsise deja dormitorul când dusese sus bagajele şi îl văzuse şi pe al ei. Ea dormea într-un pat dublu micuț dintr-o cameră confortabilă, care fusese dormitorul părinților ei, însă patul i se părea şi-aşa prea mare fără Paul. Cel din camera unde stătea Finn era atât de mic, încât Hope se arătă stânjenită şi se oferi să facă schimb, deşi nici al ei nu părea suficient de mare pentru el.

— Mă descurc eu, o asigură el şi o sărută cu tandrețe de noapte bună.

Apoi fiecare dispăru în dormitorul său. După cinci minute, ea era în pat, într-o cămaşă de noapte groasă din caşmir, cu şosete în picioare, şi râse când Finn strigă un ultim noapte bună în casa cea mică.

— Vise plăcute, strigă la rândul ei şi se întoarse pe partea cealaltă în întuneric, gândindu-se la el.

Se cunoşteau de foarte puțin timp, dar nu se simțise niciodată atât de apropiată de cineva. Preț de o clipă, se întrebă dacă teoria fuziunii era corectă, dar nu-şi dorea să fie. Voia să creadă că se puteau iubi păstrându-şi totodată intacte viețile, personalitățile şi talentele. Aşa i se părea firesc. Rămase trează multă vreme, gândindu-se la el. Îşi amintea de lucrurile pe care i le povestise despre copilăria lui şi de cât de singuratică i se păruse. Se întrebă dacă acesta era motivul pentru care se arăta atât de dornic să facă parte din cineva. Nu considera că avusese o mamă adevărată. Şi era interesant faptul că, deşi mama lui fusese frumoasă şi nemulțumită de viața ei, el se însurase tot cu o femeie frumoasă şi egoistă, şi care nu fusese o mamă bună pentru fiul ei. E ciudat cum, în unele cazuri, istoria se repetă şi oamenii fac aceleaşi greşeli care i au chinuit în copilărie. Se întrebă dacă el încercase să scrie un sfârşit diferit la aceeaşi poveste, însă fără succes.

În timp ce era cufundată în gânduri, auzi o bufnitură, ca şi cum Finn căzuse din pat, punctată de un zgomotos „La

dracu'!", care o făcu să râdă. Se duse să se asigure că era în regulă, mergând tiptil pe hol în cămaşa de noapte şi şosetele de caşmir.

— Eşti bine? şopti ea în întuneric şi îl auzi râzând.

— M-a atacat scrinul cu sertare când am fost la baie.

— Te-ai lovit?

Îşi făcea griji pentru el şi se simți vinovată că-i dăduse o cameră atât de mică.

— Sângerez ca un porc înjunghiat, spuse el pe un ton suferind. Am nevoie de o asistentă medicală.

— Să chem salvarea? glumi ea.

— Nu, dacă-mi face vreun paramedic păros respirație gură la gură şi-o să fiu nevoit să-i dau un genunchi între picioare? Ce zici de un sărut?

Ea intră în cameră şi se aşează pe patul îngust care fusese al ei odinioară. El o luă în brațe şi o sărută.

— Mi-e dor de tine, şopti el.

— Şi mie mi-e dor, şopti şi ea. Apoi, şovăind, zise: Vrei să dorm aici?

El râse zgomotos.

— În patul ăsta? Mi-ar plăcea să văd cum te contorsionezi ca la circ. Însă nu la asta mă gândeam eu.

Urmă o tăcere lungă, iar el nu insistă. Îi promisese că vor dormi în camere separate şi că nu vor face sex şi era hotărât să se țină de cuvânt, deşi ar fi preferat altceva, iar ea se simți prost că sugerase asta.

— E cam stupid, nu? Suntem îndrăgostiți unul de celălalt şi presupun că nu stă nimeni cu ochii pe noi.

— Cam aşa ceva, răspunse el cu blândețe, dar depinde numai de tine, iubirea mea. Sunt bucuros să dorm aici, dacă asta vrei. Atât timp cât mă duci mâine la un chiropractician, să-mi repare spatele.

Ea râse din nou şi trase pătura de pe el, în timp ce el se ridica în capul oaselor.

— Hai să ne purtăm ca niște adulți!

Întinse o mână spre el şi îl conduse în camera ei, iar el nu obiectă. Lăsase alegerea în seama ei. Fără să mai spună nimic, se întinseră unul lângă celălalt în micul pat dublu, iar el o luă în brațe.

— Te iubesc, Hope, şopti el.

— Şi eu te iubesc, Finn, şopti şi ea.

Apoi, fără alte discuții, explicații sau mențiuni despre fuziuni, făcu dragoste cu ea, aşa cum nu mai făcuse nimeni, niciodată.

Capitolul 8

Zilele petrecute de Hope şi de Finn la Cape Cod erau magice. Se trezeau târziu dimineața şi făceau dragoste înainte să se ridice din pat. El îi gătea micul dejun, apoi se încotoşmănau şi făceau plimbări lungi pe plajă. Când se întorceau, Finn aprindea focul în camera de zi. Citeau ore la rând şi ea îl fotografia. Făceau din nou dragoste după-amiaza, găteau împreună, dormeau împreună, vorbeau ore în şir despre tot ce conta pentru ei. Nu mai petrecuse niciodată atâta timp cu cineva.

Găsi cutii cu fotografii vechi în care apăreau Mimi şi părinții ei şi se uitară împreună la ele. Merseră la restaurantul local şi mâncată homari. Untul li se prelingea pe bărbie şi râdeau unul de celălalt fiindcă purtau amândoi uriaşe bavete ridicole din hârtie. Ea îl fotografie şi în această ipostază, apoi rugă un chelner să le facă o fotografie împreună. Finn se enervă puțin şi o acuză în glumă că flirta cu chelnerul, ceea ce nu era adevărat.

Era aproape ca o lună de miere. Rămaseră o săptămână, dar, într-un final, fără prea mare tragere de inimă, încuiată casa. Finn închise cu zăvorul obloanele şi se înapoiară cu maşina în New York. De data aceasta, el nu mai merse la Mercer, ci se mută în apartamentul ei. Ei i se părea absolut firesc acum. Se simțea în largul ei cu el.

În seara în care se întoarseră, merseră la petrecerea dată de editorul lui şi, de data aceasta, el fu în centrul atenției, iar ea îi făcu discret fotografii de la distanță, zâmbind blând. Din când în când, privirile li se întâlneau de-a curmezişul încăperii. Îl privea cu mândrie, şi el era la fel de mândru că venise cu ea. Singura suferință care-i aştepta era apropiata lui plecare la Dublin.

Vorbiră despre asta când ajunseră acasă în acea seară. Finn părea nefericit, deşi avuseseră o seară încântătoare.

— Când poți veni să mă vezi? întrebă el, arătând ca un copil ce urmează să fie abandonat de mama lui sau trimis în tabără.

— Nu ştiu. În prima săptămână din februarie trebuie să fac o şedință foto cu un actor în L.A. După asta, sunt practic liberă.

— Mai sunt aproape două săptămâni, se plânse el, apoi se încruntă când îi adresă următoarea întrebare. Ce actor?

— Rod Beames, spuse ea dezinvoltă.

Îl mai fotografiase o dată. Era nominalizat la Premiile Academiei pentru cel mai bun actor.

— La naiba! exclamă Finn, uitându-se furios la ea. Ai ieşit vreodată cu el?

— Bineînțeles că nu. Era speriată de reacția şi de întrebarea lui. E un subiect, nu un iubit. Nu ies niciodată cu cei pe care-i fotografiez. Apoi râse, amintindu-şi ce se întâmplase cu el. Tu eşti primul, îl asigură ea. Şi ultimul, promise, în timp ce se aplecă spre el ca să-l sărute.

— De unde ştiu că e adevărat?

El părea supărat şi îngrijorat, lucru care o emoționă. Paul nu fusese niciodată gelos, spre deosebire de Finn. Comentase în legătură cu unul dintre chelnerii de la restaurantul din Cape şi o acuzase pe jumătate în glumă că flirtase cu el, ceea ce nu era adevărat. Ea răsese şi Finn îşi ceruse scuze. Faptul că îşi făcea astfel de griji o făcea să se simtă foarte tânără şi dorită, dar ea avea ochi numai pentru Finn.

— Fiindcă aşa spun eu, prostuțule, spuse ea, sărutându-l din nou. Cred că aş putea veni la Dublin după asta, cu un avion chiar din L.A. Există curse directe sau trebuie să schimb avionul în Londra?

Deja verifica datele în minte.

— Am să mă interesez. Cum rămâne cu tine şi cu Beames?

Revenise la subiect.

— E ca atunci când ai cunoscut-o pe regina Elisabeta. Eu nu-mi fac griji în privința ei. Nici tu nu trebuie să-ți faci griji în privința lui.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Îi zâmbi şi el se relaxă puțin.

— Şi dacă te invită în oraş de data asta?

— Îi spun că sunt îndrăgostită la nebunie de un bărbat fabulos din Irlanda şi că nu are nicio şansă.

Încă zâmbea, deşi Finn continua să se uite la ea cu nelinişte. Era adevărat. Odată ce se culcaseră împreună, renunțase la orice fel de rezervă, lăsase garda jos. Avea încredere totală în el, şi inima ei îi aparținea. Vorbiseră despre cât de rapid se întâmplase totul şi cât de îndrăgostiți erau amândoi. Era ceea ce francezii numeau *coup de foudre,* un trăsnet care îi lovise. El îi repeta frecvent că nu mai puteau da înapoi acum. Spunea că era ireversibil îndrăgostit de ea, şi ea era la fel de îndrăgostită de el.

Hope ajunsese la concluzia că, la vârsta lor, când se întâmpla aşa ceva, ştiau cine erau şi ce voiau, ce mersese prost în trecut, şi amândoi erau siguri că de data aceasta avea să fie pentru totdeauna, deşi ea simțea că era prea curând să spună cuiva. Erau îndrăgostiți de numai o lună şi ceva, şi Hope nu mai fusese niciodată atât de sigură de vreun lucru cum era de faptul că îl iubea, iar Finn simțea la fel. Amândoi ştiau că era ceva real şi fură de acord că era cel mai bun lucru care li se întâmplase vreodată.

Finn promise să verifice cursele de avion a doua zi şi, după cum se dovedi, exista un zbor spre Dublin din L.A. Mai rămase o săptămână în New York şi se simțiră minunat împreună. Ea se gândi să i-l prezinte lui Mark Webber, dar ajunse la concluzia că era prematur. Nimeni nu ar fi înțeles cât de siguri erau unul de celălalt în atfli dr puțin timp. Era

mai uşor să nu se vadă nevoită să se apere, ci doar să se bucure de iubirea lor în particular. De altfel, Finn voia să fie singur cu ea înainte să plece. Nu voia să le răpească nimeni din timpul împreună, care era infinit mal preţios pe măsură ce zilele treceau şi venea momentul în care trebuia să plece.

În dimineaţa când ea îl ajută să-şi facă valiza, părea trist. Era nefericit că trebuia să plece şi încă neliniştit în privinţa şedinţei foto cu Rod Beames. Tot aducea vorba despre asta, şi Hope începea să se simtă stupid asigurându-l iar şi iar. Dar fiindcă ei doi se cunoscuseră şi se îndrăgostiseră unul de celălalt după o şedinţă foto, el era îngrijorat acum în privinţa tuturor şedinţelor ei de portrete. Hope îi dădu din nou asigurări. Şi făcură dragoste înainte să plece la aeroport. Nu mai făcuse niciodată dragoste atât de des ca în ultimele săptămâni.

Discutaseră vag despre căsătorie, nu în termeni stricţi. Era prea devreme, dar amândoi fuseseră de acord că nu le displăcea conceptul. Lui Finn nu-i păsa cât va dura sau cum o vor face, voia doar să-şi petreacă restul vieţii cu ea. Şi ea începea să se gândească la acelaşi lucru, deşi nu era sigură că era necesară o căsătorie pentru asta. Deja trăia mai mult sau mai puţin cu el şi în Irlanda avea să facă la fel.

El o şocase aducând în discuţie copiii. Voia să aibă unul cu ea. Ea îi spusese cu blândeţe că proiectul ar necesita probabil multe intervenţii şi o asistenţă considerabilă şi că nu se simţea pregătită să se înhame la aşa ceva, cel puţin deocamdată. Voia să amâne discuţia pe mai târziu, după ce avea să petreacă mai mult timp împreună, dar undeva în adâncul ei, deşi părea nebunească, ideea o atrăgea într-un fel. Mai ales când se uita la fotografiile cu Mimi şi îşi amintea cât de adorabilă fusese în copilărie. Ideea de a avea un copil cu Finn era înspăimântătoare, dar cuceritoare. Numai gândul la asta o făcea să se simtă din nou tânără. El

insistă că mai puteau face copii la vârsta lor, nu erau singuri, printre alți părinți de-o seamă cu ei numărându-se şi câțiva prieteni de-ai lui. Insistă mult în privința asta, dar hotărâră să aştepte cel puțin câteva luni înainte să reia discuția.

El păstră tăcerea în drum spre aeroport şi o ținu în brațe în limuzină. Se sărutară şi-şi şoptiră vorbe dulci, iar el promise să o sune în clipa când ajungea. Mergea cu o cursă de noapte şi ar fi ajuns prea târziu ca să o mai sune, deşi în Irlanda avea să fie dimineață.

— Am să pregătesc casa pentru tine, promise el.

Spunea că erau multe de făcut şi că trebuia să-l cheme pe coşar, astfel încât să nu fie ger în partea de casă în care vor locui. O avertiză să-şi ia multe pulovere şi jachete călduroase, şi încălțăminte solidă pentru plimbările pe dealuri. Când urma să ajungă ea, avea să fie începutul lui februarie, deci ploaie şi frig. Ea îi promisese să rămână la el o lună şi abia aştepta. Finn trebuia să se apuce de scris în martie, iar ea avea de lucru în New York, aşa că nu putea să stea mai mult. Dar o lună era un început minunat, care-i permitea să se obişnuiască acolo. Tocmai petrecuseră împreună patru săptămâni în New York.

Despărțirea de la aeroport fu dureroasă pentru amândoi, de parcă şi-ar fi smuls un braț. Nu mai fusese niciodată atât de ataşată de cineva, şi cu siguranță nu atât de rapid, cu excepția lui Mimi. Nici măcar de Paul. Relația ei cu Paul, când îl cunoscuse, fusese mult mai temperată şi evoluase mai lent, mai ales că ea era studentă şi el era mult mai în vârstă. Fusese foarte precaut şi nu voise să grăbească lucrurile. Finn nu avea astfel de probleme şi se aruncase cu capul înainte. Dar, la vârsta lor, era mai firesc. Amândoi cunoşteau oameni care se îndrăgostiseră la peste patruzeci de ani, îşi dăduseră seama rapid că întâlniseră „persoana potrivită”, se căsătoriseră în câteva luni şi trăiseră fericiți de

atunci. Dar amândoi ştiau, de asemenea, că avea să fie greu să le explice altora. Se îndrăgostiseră nebuneşte şi hotărâseră să-şi petreacă viața împreună... toate într-o singură lună.

Hope era hotărâtă să nu-i spună deocamdată nimic lui Paul. Nu voia să-l supere şi habar nu avea cum ar reacționa. Fusese atâta vreme singură şi atât de la dispoziția lui oricând avea nevoie, deşi nu se întâmpla des, încât simțea într-un fel că ar putea fi deranjat de relația ei cu altcineva. Dar se gândi că, odată ce s-ar cunoaşte, el şi Finn ar putea fi prieteni buni. Finn nu se arătase încă gelos pe el, ceea ce părea promițător. Pe Hope ar fi deranjat-o dacă ar fi fost gelos. Paul era foarte important pentru ea şi îl iubise enorm, dar acum sentimentele față de el erau mai pure. Ştia că avea să-l iubească mereu, până la moartea lui, care spera să fie peste mult timp. Vorbise cu el o dată, în ianuarie, şi încă era pe barcă, naviga spre St. Bart. Nu-i pomenise despre Finn. Paul putea să o sune pe mobil oriunde în lume, chiar şi când va fi în Irlanda, aşa că nu era necesar să-i spună unde se afla, decât dacă hotăra ea s-o facă. Deocamdată voia să păstreze discreția.

Se sărutară o ultimă dată şi ea îi făcu semn cu mâna în timp ce el trecea de punctul de control. După ce dispăru din raza ei vizuală, se întoarse în oraş cu limuzina închiriată de el. Era prima dată după o lună când era singură şi se simțea ciudat. Faptul că nu se vor mai înghesui în patul ei îngust era o alinare prea mică. Era imposibil să încapă amândoi în el, dar Finn insistase să doarmă cu ea în fiecare noapte. Ea promisese să încerce să aducă un pat mai mare pe platformă înainte de întoarcerea lui, dar spațiul era limitat.

După plecarea lui, apartamentul i se păru gol, şi Hope se agită o vreme fără să-şi găsească locul, apoi răspunse la e-mailuri, îşi verifică iute corespondența, făcu nişte însemnări legate de editarea fotografiilor ce trebuiau retuşate şi, într-

un final, făcu o baie şi se urcă în pat cu o carte în mână. Îi era dor de el, dar trebui să admită că, pentru o perioadă scurtă, era plăcut să aibă timp doar pentru ea. Lui Finn îi plăcea să fie băgat în seamă, să poarte conversații interesante cu ea la orice oră şi să fie împreună tot timpul. Doar ca o schimbare, era aproape distractiv să fie din nou singură, deşi nu i-ar fi spus asta niciodată. L-ar fi zdrobit.

Telefonul mobil o trezi la trei dimineața. Era Finn. Tocmai ajunsese. O sunase să-i spună că o iubea şi că îi era un dor cumplit de ea. Ea îi mulțumi, îi spuse că îl iubea şi ea, îi trimise un sărut şi se culcă la loc. El o sună din nou la nouă. Îi povesti despre toate pregătirile pe care le făcea acasă pentru sosirea ei, şi ea zâmbi în timp ce îl asculta. Era ca un copil mic, şi îi plăcea asta la el. Avea o inocență şi un farmec irezistibile. Când erau împreună, uita cu uşurință cât de faimos era şi cât succes avea, aşa cum i se întâmpla şi lui. Nu era ceva important pentru ei.

O suna de trei ori pe zi şi ea îi telefona la fel de des, între proiecte şi întâlniri, vizite la galerie şi discuții cu curatorii. El părea în regulă, până în ziua când Hope plecă în L.A. Atunci îi pomeni din nou despre Rod Beames şi îi aminti să nu se îndrăgostească sau să iasă la cină cu el, ținând cont de ce se întâmplase cu ei doi. Ea îl asigură că nu avea să facă asta şi că îi aminti Beames era căsătorit cu o tipă de douăzeci şi cinci de ani, care era însărcinată, aşa că nu avea de ce să-şi facă griji că s-ar da la ea.

— Nu ştii niciodată, spuse Finn, la fel de neliniştit. Aş prefera să fiu cu tine decât cu una de douăzeci şi cinci de ani.

— De asta sunt îndrăgostită de tine, replică Hope, zâmbind.

Se grăbea spre aeroport şi trebuia să închidă telefonul.

Odată ajunsă în L.A., Finn o sună constant. În cele din urmă, fu nevoită să-şi închidă telefonul în timpul şedinței

foto, şi el se plânse amarnic când ea îl redeschise.

— Ce făceai cu el? întrebă Finn, părând furios.

— Îl fotografiam, prostuțule, spuse Hope, încercând să-l calmeze.

Era prima dată când avea de-a face cu o astfel de gelozie. Lui Paul – sau ei – nu li se întâmplase niciodată.

— Am terminat. M-am întors la hotel. Mâine-dimineață am o întâlnire la Muzeul Municipal L. A. Despre o expoziție care se va organiza la anul, apoi gata. Mâine vin. Aşa că nu-ți mai face griji. N-am să-l mai revăd pe Beames.

De fapt, el şi soția lui o invitaseră la cină, însă ea nu acceptase tocmai fiindcă Finn făcuse atâta caz, deşi îi părea rău că refuzase. Îi plăcea să ia cina cu subiecții ei înainte sau după o şedință foto. Era prima dată când ezitase, pentru că nu voia să-l supere pe Finn. Spera că, în curând, avea să scape de gelozia asta. Era cam obositor, dar flatant totodată, ca şi cum ar fi fost o fetişcană sexy pe care orice bărbat de pe planetă ar fi vrut s-o seducă, ipoteză a cărei absurditate i-o subliniase lui Finn. Dar el era în continuare gelos.

În loc să iasă în oraş, luă cina în camera ei, la hotelul Beverly Hills. Când Finn o sună înainte să se culce, fu bucuros să afle că mânca în cameră. Era afectuos şi iubitor cu ea şi abia aştepta să ajungă la el.

Hope zbură spre Dublin după întâlnirea de la Muzeul Municipal L.A., care se desfăşură bine. Zborul era lung, şi, când aterizară în Dublin, se simțea de parcă stătuse în avion zile la rând. Pe viitor, avea să fie mult mai uşor să ajungă în Irlanda de la New York.

Trecu rapid de vamă. Finn o aştepta de partea cealaltă şi o luă în brațe. Cine i-ar fi văzut ar fi crezut că nu se mai întâlniseră de ani buni. O întâmpină cu un buchet enorm de flori roşii, galbene şi roz – cele mai frumoase flori pe care le văzuse vreodată. Sporovăiră cu însuflețire în timp ce

merseră să ia bagajele, apoi ea îl urmă la maşină, îi plăcea să asculte dialectul irlandez în jurul ei, şi Finn îi imita perfect. Se aplecă mult ca să-i deschidă portiera Jaguarului, şi ea se urcă ținându-şi buchetul. Nu spuse nimic, dar se simțea ca o mireasă.

Drumul spre sud-vest din Dublin dură o oră şi ceva. Ajunseră în oraşul Blessington şi îl traversară. Finn urmă indicatoarele spre Russborough, pe drumuri de țară înguste, conducând cu iscusință pe partea stângă, apoi coti într-un final pe un drum cu pietriş. Dealurile despre care îi povestise o înconjurau din toate părțile: erau de fapt, munții Wicklow. Zărea pretutindeni păduri şi câmpuri care înfloriseră după ploile din februarie. Era frig, dar nu ca la Cape Cod. Era mai degrabă umezeală şi cenuşiu, şi pe drumul de la aeroport plouă intermitent. Imediat ce ajunseră pe drumul cu pietriş ce ducea la casa lui, opri maşina, o luă în brațe şi o sărută înfocat. O lăsă fără suflare.

— Doamne, femeie, aveam impresia că nu mai vii odată. Nu te mai scap din ochi de-acum. Sau vin cu tine data viitoare. Nu mi-a fost niciodată atât de dor de cineva.

Fuseseră despărțiți doar o săptămână.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea zâmbind, fericită să se afle acolo.

Abia aştepta să-i vadă casa.

El pomi din nou maşina. Era un Jaguar verde-închis, cu scaune din piele argăsită, foarte elegante şi masculine, care i se potriveau perfect. Îi spuse că putea lua maşina oricând, dar ea se temea să nu conducă pe partea greşită a drumului, aşa că el îi promise să o ducă oriunde va vrea, lucru care îi convenea. Oricum nu avea nevoie să meargă undeva fără el. Venise aici să-l vadă pe el.

Merseră de-a lungul drumului cu pietriş aproape o veşnicie. Pădurile se vedeau în depărtare, şi un şir de copaci

încadrau drumul. Maşina trecu în viteză de o curbă lină şi apoi, deodată, Hope văzu casa şi-şi ținu respirația. Preț de o clipă, rămase mută, iar el zâmbi. Aceeaşi impresie i-o făcea şi lui de fiecare dată, mai ales când era plecat o vreme.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Hope, întorcându-se spre el cu un zâmbet larg. Glumeşti? Asta nu-i o casă, e un palat! Arăta extraordinar.

Casa era enormă şi arăta ca în fotografia pe care o văzuse în Londra, dar în realitate era atât de mare, încât rămase încremenită.

— E drăguță, nu-i aşa? întrebă el umil, în timp ce oprea maşina ca să coboare.

Casa în sine era maiestuoasă, scara arăta ca o poartă spre rai, iar coloanele îi confereau grație.

— Bine ai venit la Blaxton House, iubirea mea.

Îi spusese deja că purta numele de fată al mamei lui. Finn o înconjură cu un braț şi o conduse pe treptele lungi de piatră. Un bătrân cu un şorț negru ieşi să-i întâmpine şi, o clipă mai târziu, apăru o servitoare din alte timpuri, îmbrăcată în uniformă şi un pulover negru, cu părul strâns în coc. Păreau mai bătrâni decât casa, dar zâmbeau şi se arătară prietenoşi când Finn le-o prezentă. Se numeau Winfred şi Katherine. Mai târziu îi spuse că veniseră la pachet cu moşia şi comentă chiar el că arătau aproape la fel de bătrâni.

Intrară într-un hol întunecat, cu tapiserii şi mobilă sumbră, mărginit de o galerie lungă, plină cu portrete de familie prăfuite. Lumina nu era corespunzătoare, şi Hope abia distinse portretele când trecu pe lângă ele. Winfred ieşise să-i aducă bagajele, şi Katherine dispăruse ca să le facă un ceai. De fiecare parte a galeriei erau saloane uriaşe, cu mobile antice răsfirate şi uzate. Hope remarcă mai multe carpete Aubusson frumoase, în culori şterse, având mare nevoie de restaurare. Dar feresi rele erau înalte şi late şi

lăsau să pătrundă lumină din plin. Perdelele erau frumoase şi vechi, cu ciucuri uriaşi, însă şi ele erau roase şi abia atârnau de un fir.

Sufrageria era de dimensiuni impresionante, iar la masă încăpeau patruzeci de oameni, după cum aflase de la Finn. Candelabrul de argint era enorm şi strălucea de atâta lustruit. Alături era o bibliotecă imensă ce părea să adăpostească un milion de cărți. Finn o conduse pe scara principală la un etaj cu şase dormitoare, vestiare micuțe şi salonaşe de zi. Şi aici mobila era veche, acoperită cu un strat de praf, iar draperiile erau trase. În final, după ce urcară o altă scară mai mică, ajunseră la etajul mai confortabil unde locuia Finn. Camerele erau mai mici, lumina mai puternică şi mobila şi covoarele într-o stare mai bună. Aici nu erau deloc draperii, şi în camere se revărsa lumina, deşi era o zi cenuşie. El pusese să fie aprins focul pentru ea şi vazele umplute cu flori de câmp în fiecare cameră. Era un dormitor confortabil, cu un pat cu baldachin uriaş, iar ea ştiu imediat că acolo dormea el. La fel ca în locuința din Londra, pretutindeni erau teancuri de cărți, mai ales în camera pe care o folosea drept birou.

Katherine îi găsi tocmai când Hope îşi dădea haina jos şi lăsă tava de argint într-un salonaş. Pe tavă erau un ceainic de argint, o farfurie cu biscuiți şi smântână groasă englezească. Făcu o reverență şi le zâmbi, apoi plecă.

— Deci ce părere ai? întrebă el, nerăbdător.

Toată dimineața se întrebase ce avea să facă dacă ei nu-i plăcea. Lui îi plăcea casa, dar era obişnuit cu starea ei de paragină confortabilă şi nici măcar n-o mai băga în seamă. Se temea că ei avea să i se pară mohorâtă sau deprimantă şi că urma refuze să stea aici. În schimb, ea îi zâmbi şi ridică brațele.

— E cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată, îl asigură ea, şi te iubesc mai mult decât îmi iubesc propria

viață.

Auzind acestea, el simți că iubirea şi susținerea ei îl purtau într-un pat cu puf şi iubire şi îi dădură lacrimile.

— Are nevoie de ceva reparații, spuse el sfios, iar Hope râse.

— Da, aşa e, dar nu-i nicio grabă. E foarte confortabil la etaj. Putem să o explorăm mai târziu? La început, e puțin copleşitor.

Era uimită de tot ce văzuse, dar voia să se acomodeze cu casa şi să facă orice putea pentru el.

— Ai să te obişnuieşti cu ea, promit.

Se aşeză şi îi turnă o ceaşcă de ceai, iar ea luă un biscuit. Unse unul cu smântână şi pentru el.

— Stai să vezi băile! Căzile sunt suficient de încăpătoare pentru amândoi. Şi vreau să mergem la plimbare după-amiază. În spate sunt nişte grajduri frumoase, dar n-am avut încă timp să mă gândesc ce să fac cu ele. Sunt prea multe de făcut. Tot investesc cecurile obținute în urma drepturilor de autor. Locul ăsta înghite bani şi nici măcar nu se vede vreun progres. Trebuie să cumpăr nişte mobilă decentă într-una din zile. Mai toate canapelele şi scaunele de aici sunt rupte. Tot ce vezi a venit odată cu casa.

Din câte îşi dădea seama Hope, era nevoie mai întâi de toate de curățenie şi de un strat sau mai multe de vopsea. Dar era evident că restaurarea unei case ca aceea ar costa o avere. Erau necesari ani buni ca să termine totul. Deodată, fu copleşită de dorința de a da o mână de ajutor. Ar fi un proiect palpitant pentru amândoi.

Dar, înainte să-şi termine biscuitul sau să bea ceaiul, el o trase pe uriaşul pat cu baldachin şi o asaltă cu tandrețe, încuiase uşa şi o dezbrăcă în mai puțin de un minut. Făcu dragoste cu ea până când Hope rămase fără suflare, şi el – epuizat. Aveau o viață sexuală demnă de doi adolescenți, şi ea nu contenea să fie impresionată.

— Uau! Îi zâmbi, întrebându-se cum reuşise să trăiască fără el o săptămână. Devenea în mod clar dependentă de el, şi pasiunea lor era ca un drog. Îi oferea plăceri la care nu visase niciodată.

— Nu te mai scap din ochi de-acum, spuse el, zâmbindu-i, în timp ce zăcea întins gol pe patul care devenise în mod oficial al lor. De fapt, s-ar putea să te leg de pat. Sunt sigur că unul dintre strămoşii mei a făcut ceva de genul ăsta la un moment dat. Pare o idee excelentă. Sau poate te leg de mine.

Ea râse.

Apoi îi arătă baia uriaşă şi cada gigantică. Dădu drumul la apă pentru ea, şi Hope fu foarte bucuroasă că reuşise să aţipească un pic în avion. Îşi dădea seama că nu avea să apuce să doarmă prea mult aici. Se strecură în apa călduţă, şi Finn apăru cu ceaiul ei, într-o cană aurie splendidă din porţelan Limoges. Îşi bău ceaiul în cadă, simţindu-se foarte răsfăţată. Era cale lungă de la simplele plăceri din Cape Cod sau din apartamentul ei din New York. Blaxton House era remarcabilă, şi Finn – chiar mai mult de atât.

Finn intră în cadă cu ea şi, puţin mai târziu, făcură din nou dragoste. Aşa cum i se întâmplase uneori în New York şi în Cape Cod, se întrebă dacă avea să iasă vreodată din casă. Finn insista că nimeni nu-l mai stârnise atât de mult în toată viaţa lui, lucru care ei i se părea greu de crezut, dar era plăcut să audă aşa ceva, mai ales după ultimii ei ani de viaţă monahală. Finn era o explozie de bucurie şi de apetit sexual, fapt care o luase prin surprindere.

În cele din urmă, o lăsă să-şi îmbrace jeanşii, un pulover şi pantofii ce aduceau cu nişte mocasini, apoi coborî împreună cu el. De data asta, făcură turul fiecărei încăperi cu mai multă atenţie. Ea ridică transperantele, care căzeau de cele mai multe ori când le atingea, şi trase draperiile, pentru a vedea mai bine camerele. Erau lambriuri frumoase

din lemn şi cofraje fermecătoare pe pereți. Dar mobila era într-o stare jalnică, covoarele vechi trebuiau restaurate şi niciuna dintre draperii nu mai putea fi salvată.

— Ce-ar fi dacă ai arunca tot ce e rupt şi prea stricat ca să mai fie salvat, ai face curățenie şi ai începe să văruieşti pe rând camerele? Ai putea s-o iei de la zero, deşi la început ar fi cam gol.

Încerca să găsească ceva cu care să-l ajute cât timp avea să stea acolo. Ar fi o provocare creativă să lucreze alături de el – sau pentru el, când el scria. Avea tot timpul din lume la dispoziție.

— Ar fi mai mult decât gol, zise Finn. Ar fi complet despuiat. Nu cred că sunt multe care merită salvate.

Mare parte din mobilă arăta îngrozitor, iar tapițeria părea descurajantă în lumina strălucitoare, unele scaune aveau doar trei picioare, mesele erau sprijinite de pereți, stofele erau murdare şi rupte, iar mirosul de praf se simțea peste tot. Winfred şi Katherine erau prea bătrâni ca să poată face curat peste tot. Aveau grijă de camerele de sus şi ignorau restul. Casa arăta de parcă nu mai fusese curățată de ani buni, şi Hope aduse cu delicatețe în discuție acest lucru.

— Nu te-am adus aici ca să faci curat în casă, spuse el pe un ton de scuză, vizibil stânjenit.

Hope nu voia să-i critice casa sau să-l facă să se simtă prost. Ştia că era comoara lui.

— Dar mi-ar plăcea să mă ocup de asta. Ar fi un proiect amuzant pentru mine. Am putea să selectăm totul cât sunt aici, cameră după cameră, şi să vedem ce vrei să salvezi.

— Probabil nimic. Arată ca în *Prăbuşirea* casei Usher[8], spuse el, privind în jur, ca şi cum vedea totul pentru prima dată, acum, prin ochii ei. Nu prea îmi permit să fac tot ce e

[8] Nuvelă scrisă de Edgár Allan Poe, publicată pentru prima dată în septembrie 1839 (n.red.).

necesar.

Părea că-şi cerea scuze. Voia ca ea să iubească această casă la fel de mult ca el.

— Ne dăm noi seama odată ce va fi curat. Ar putea fi un început. Am putea chiar să cumpărăm materiale de la o piață locală ca să îmbrăcăm câteva dintre canapele. Sunt destul de îndemânatică, spuse ea, şi el îi aruncă o privire lascivă care o făcu să roşească.

— Pot să confirm asta! consimți el şi ea râse.

După ce aruncară o privire prin casă, el o duse să vadă terenul din jur. Îi dădu o jachetă veche de-a lui, care-i era mult prea mare, şi merseră să viziteze grajdurile, grădinile, aşa-zisul parc, apoi se plimbară până la liziera pădurii celei mai apropiate de casă. Plutea o ceață deasă, aşa că el sugeră să nu meargă pe dealuri, deşi era nerăbdător să se plimbe cu ea pe acolo. În schimb, merseră cu maşina în sat şi îi arătă toate magazinele învechite. Se opriră la pub şi Hope bău o cană cu ceai, iar Finn – un pahar mare cu bere neagră caldă. Sporovăiră cu toată lumea din jur şi Hope fu amuzată să vadă bunici, copii, bătrâni, tineri şi fete intrând şi ieşind din pub. Era ca un club social local şi nu avea deloc atmosfera barurilor din State. Era mai mult ca o cafenea şi un bar într-unul singur. Toată lumea era extrem de prietenoasă. Singurul lucru care-l deranja pe Finn erau doi bărbați care o urmăreau din priviri, deşi ea nici nu-i remarcase. Era extrem de posesiv cu ea, dar Hope nu era genul de femeie care să-i alimenteze asemenea griji, de aceea nu o deranja. Nu flirtase deloc în tinerețe şi era foarte directă şi fidelă bărbatului ei. Finn nu avea de ce să se teamă.

Se întoarseră acasă şi, în cele din urmă, avură parte de ceea ce numeau localnicii „ceai”, care era, de fapt, o cină uşoară: sendvişuri, came, cartofi, brânzeturi şi o supă de came irlandeză cremoasă, care-i sătură pe amândoi. După

aceea, se aşezară lângă focul din micul lui salonaş de sus. Se băgară în pat devreme, şi ea se strecură sub cuvertură. De data aceasta, înainte ca Finn să apuce să mai facă dragoste cu ea, Hope adormi buştean.

Capitolul 9

A doua zi după sosirea ei la Blaxton House, Hope îi puse pe Winfred, pe Katherine şi pe Finn să tragă draperiile, să coboare transperantele şi să deschidă obloanele, ca să vadă mai bine în ce condiție se aflau camerele. Finn îi dăduse undă verde să facă tot ce voia şi, până la amiază, casa era inundată de lumină. Transperantele rupte fură aruncate, draperiile zdrențuite – date jos pentru a fi examinate îndeaproape şi acum zăceau pe podea. În salonul principal, toată mobila stricată fusese împinsă într-un colț al încăperii, şi Flope întocmise o listă lungă cu ceea ce trebuia făcut. Când vremea se mai îmbunătățea, voia să scoată covoarele vechi la aerisit, dar acum nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Ploua intermitent toată ziua. Casa era prăfuită şi, până termină turul la etajul principal, tuşea de-a binelea. Mai erau câteva mobile care arătau foarte bine: brațele şi picioarele trebuiau întărite, iar o mare parte din tapițerie era distrusă. Voia să aducă un restaurator de mobilă din sat şi, cum în zonă erau atâtea conace importante, era sigură că putea găsi unul. Deocamdată, trecuse pe listă şaisprezece piese de mobilier care aveau nevoie de restaurare şi numai şapte care nu mai puteau fi reparate. Pe la sfârşitul după-amiezii, îl rugă pe Finn să o ducă în sat ca să cumpere ceară – voia să încerce să repare singură o parte din tâmplărie şi din lambriuri. Urma să fie o muncă istovitoare. Winfred şi Katherine erau impresionați de inițiativa ei, iar Finn – de-a dreptul copleşit. A doua zi, repetă acțiunea la etajul al doilea. Făcu un tur al dormitoarelor şi găsi câteva piese frumoase de mobilier sub învelitorile de muselină. Flope se distra de minune. Finn se arătă şi el încântat… şi tot mai îndrăgostit.

— Dumnezeule, spuse el zâmbindu-i. Nu mă aşteptam să restaurezi casa de una singură.

Era mişcat de ceea ce făcea ea. Muncea din greu şi chiar se pricepea. Îl rugă să o ducă în Blessington, să găsească un restaurator. După ce îl găsi, stabili cu acesta să vină a doua zi. Bărbatul luă toate piesele care aveau nevoie de reparații, şi, în ziua următoare, Finn o duse în Dublin, de unde cumpără kilometri de stofe pentru tapițerie şi nişte satin pastelat pentru dormitoare. Se asigură că lui Finn îi plăceau culorile şi achită ea cumpărăturile, ca un dar pentru el.

În următoarele zile, munci cot la cot alături de Winfred şi de Katherine la făcut curățenie în camere şi scăpară de tot praful şi de plasele de păianjen. Lăsă câteva dintre draperiile zdrențuite şi le aruncă pe cele iremediabil pierdute. Ferestrele arătau mai bine descoperite decât cu rămăşițele vechilor draperii atârnând. Casa era deja mai curată şi mai veselă şi trase în lături draperiile din catifea verde-închis din galerie, ca să nu mai pară atât de întunecoasă celui care intra. Totul arăta mai bine pe zi ce trecea. Hope susținea că se distra de minune.

— Hai să evadăm de-aici, îi propuse Finn într-o după-amiază. Vreau să-ți arăt împrejurimile.

O duse să vadă celelalte case minunate, şi ea îl asigură că niciuna nu era mai frumoasă ca a lui. Blaxton House semăna cel mai mult cu Russborough House. Hope voia să-l ajute să-şi aducă reşedința la vechea formă. Era o sarcină prea greu de dus la îndeplinire de unul singur, şi ea simțea că el ajunsese la strâmtoare cu banii, aşa că încercă să facă totul cu cheltuieli puține şi să plătească ea oricând putea, fără să-l jignească. Finn îi era profund recunoscător pentru tot. Era conştient că ea făcea asta din iubire. Şi rezultatele începeau deja să se vadă.

Când el avea de lucru, ea îşi petrecea timpul ceruind şi lustruind, şi, cameră după cameră, tâmplăria începea să strălucească. Mobila stricată era la restaurator. Un tapițer local luase piesele de mobilier ca să le capitoneze, şi, la etaj,

Hope găsise adevărate comori sub învelitorile din olandă. Odată descoperit, dormitorul principal se dovedi o minune cu mobilă rafinată şi fresce frumoase pe pereți. După părerea ei, te trimitea cu gândul la Versailles.

— Eşti uimitoare, spuse Finn cu admirație.

Şi, când nu ceruia, lustruia sau muta mobila de acolo-colo, fotografia localnicii sau răscolea magazinele de antichități, căutând comori pentru casa lui. Chiar o ajută pe Katherine să lustruiască argintăria într-o după-amiază ploioasă, iar în acea seară luară cina în sufrageria formală, la un capăt al mesei uriaşe, în loc să mănânce pe tavă, la etaj. Ea purta jeanşi şi un pulover vechi de-al lui Finn, care o făcea să arate ca o fetiță. Casa nu era încă bine încălzită.

— Mă simt ca într-o caricatură din *The New Yorker,* spuse Finn râzând când Winfred le servi cina în încăperea uriaşă.

Bucătăria era la subsol şi nu mai rămăsese mare lucru din ea, dar totul funcționa, şi Hope îşi pusese la treabă magia şi acolo. După două săptămâni, casa lui arăta de parcă ar fi muncit la ea luni în şir. Era într-o stare mult mai bună.

După cină, fotografie frescele de pe tavanul din salonul principal. Când Finn intră şi o văzu acolo, zâmbi. De fiecare dată când se uita la ea, inima îi tresălta de bucurie.

— Cât de greu crezi că ar fi să văruim camerele noi înşine? întrebă ea, părând confuză.

El o îmbrățişă şi o sărută.

— Eşti nebună, dar te iubesc. Cum am supraviețuit oare înainte să te cunosc? Casa mea era murdară, viața mea era un dezastru şi nu ştiam ce-mi lipsea. Acum ştiu. Nu cred că te mai las să te întorci în State.

Părea serios şi ea râse. Le făcea amândurora plăcere să lucreze la casă şi totul arăta grozav. Hope îi înțelegea acum dragostea pentru casă şi îi plăcea să lustruiască totul pentru el.

— Ce-ar fi să chemăm câțiva vecini la cină odată? sugeră ea. Trebuie să locuiască oameni interesanți pe aici, în casele alea mari. Îi cunoşti pe mulți? întrebă ea, interesată.

Ar fi fost palpitant să adune în jurul mesei din salon oameni plini de viață şi ar fi vrut să-i cunoască pe localnici.

— Nu cunosc pe niciunul, spuse Finn. Mereu lucrez când stau aici. Nu-mi fac timp să ies. Partea de socializare e legată de Londra.

— Ar fi frumos să invităm oameni la noi, poate când vine mobila înapoi, spuse ea gânditoare.

— Aş prefera să stau numai cu tine, mărturisi el. Eşti aici doar pentru o perioadă scurtă şi nu vreau să te împart cu nimeni. E mai romantic să fim singuri, spuse el categoric.

Era limpede că o voia numai pentru el, dar Hope îşi dorea să cunoască oameni şi să se mândrească în fața tuturor cu casa.

— Putem să le facem pe amândouă, spuse ea în mod înțelept. Putem şi să cunoaştem oameni, şi să petrecem timp numai noi doi.

I se părea ciudat că el locuia acolo de doi ani şi nu cunoştea pe nimeni.

— Poate data viitoare, spuse el vag.

Imediat după ce zise asta, mobilul ei începu să sune, şi ea răspunse. Era Paul. Intră într-un mic alcov din salon şi se aşeză să vorbească. Nu vorbise cu el de săptămâni bune. Era încă pe mare şi se simțea bine. Ea îi spuse că era în vizită la un prieten în Irlanda, care locuia într-o casă veche fabuloasă. Observă că părea obosit, dar nu insistă pe tema asta şi, după câteva minute, închise telefonul, tocmai când Finn intra în cameră.

— Cine era? întrebă el, părând neliniştit.

Hope zâmbi când el se aşeză lângă ea.

— Era Paul. L-am spus despre casa ta.

— Drăguț. Încă te iubeşte?

Hope scutură din cap.

— E prea bolnav să se gândească la altcineva în afară de el. El a divorțat de mine, mai ții minte? Acum e doar un prieten foarte special. El e familia mea. Am fost căsătoriți multă vreme.

Finn încuviință din cap şi abandonă subiectul, aparent uşurat de cele auzite.

Apoi merseră la plimbare pe dealuri, şi Hope aduse înapoi două coşuri pline cu flori de câmp şi le puse în vaze. Finn o privea cu un zâmbet fericit şi în seara aceea îi vorbi din nou despre posibilitatea de a avea un copil, deşi îi promisese să nu mai abordeze o vreme subiectul. O iubea atât de mult, încât pur şi simplu nu se putea abține. Insistă că voia un copil cu ea, dar Hope îi aminti că era prea devreme. Nu-i menționă acest lucru, dar nu voia să aibă un copil fără să fie căsătoriți, iar căsătoria nu era încă o certitudine, deşi părea din ce în ce mai probabil.

— Vreau o fetiță care să semene cu tine, spuse Finn melancolic, când stăteau îmbrățişați după ce făcuseră dragoste. Vreau un copil cu tine, Hope, stărui el.

— Ştiu, spuse ea somnoroasă, şi eu... dar, oricum, la vârsta mea nu e ceva sigur.

— Vremurile s-au schimbat. Putem beneficia de ajutorul ultimei tehnologii. Britanicii sunt destul de buni la asta.

Insista să rămână însărcinată, dar deocamdată foloseau protecție, deci nu prea avea cum să se întâmple asta. Chiar i se părea prea curând. Era o decizie majoră, pe care nu era pregătită să o ia. Una era să-l ajute să-şi repare casa, alta era să aibă un copil cu el.

— Mai vedem, spuse ea şi se cuibări în brațele lui, făcându-şi loc lângă el, zâmbind fericită şi gândindu-se că acestea erau cele mai frumoase zile din viața ei sau, cu siguranță, după mult, mult timp.

Într-a treia săptămână de când era în Irlanda, Finn o luă

prin surprindere sugerându-i să meargă la Paris în weekend. Nu se gândise să călătorească prin Europa cât stătea aici, dar ideea îi surâse. El făcu rezervări la Ritz, hotelul ei preferat, şi în acel weekend zburară la Paris. Urmau să se oprească în Londra la întoarcere, ceea ce-i convenea de minune, fiindcă voia să-l întâlnească pe curatorul de fotografie de la Muzeul Tate Modem, pe care-l sună cu o zi înainte să plece, ca să facă o programare. Acesta era încântat de perspectiva de a o cunoaşte.

Vremea petrecută în Paris fu exact cum speraseră. Camera de la Ritz era mică, dar elegantă. Cutreierară tot Parisul, parcurgând kilometri buni, şi mâncară în minunate bistrouri vechi de pe malul stâng al Senei. Vizitară Notre-Dame şi Sacré Cœur şi îşi aruncară o privire prin anticariate, căutând lucruri pe care să le ducă la Blaxton House. Timpul petrecut împreună era magic, după cum fusese până atunci oriunde altundeva. Dar Parisul părea chiar mai romantic şi mai special. Oraşul era menit pentru asta.

— N-am fost în viața mea atât de răsfățată.

Uneori încerca să achite nota de plată de la restaurante, dar Finn nu o lăsa. Avea concepții de modă veche în privința asta, deşi o lăsase să plătească pentru câteva obiecte pentru casă. Ea ar fi vrut să-i permită să facă mai mult. Cărțile lui se vindeau bine, ştia asta, dar avea un fiu de întreținut, căruia trebuia să-i plătească şi taxa de şcolarizare. Îl ținea pe Michael la facultate, şi, chiar dacă în Irlanda nu existau impozite pe venit, întreținerea unei case ca Blaxton House constituia o adevărată provocare. Iar viața era scumpă oriunde. Ei îi rămăseseră mulți bani de la Paul şi se simțea vinovată să nu-l ajute mai mult pe Finn. Încercă să-i explice asta într-o zi, la masa de prânz.

— Ştiu că e jenant să contribui şi eu, spuse ea cu blândețe, dar am rămas cu o sumă uriaşă de bani după

divorțul de Paul. El tocmai îşi vânduse compania şi, fără Mimi, niciunul dintre noi nu avea ce să facă cu banii. Paul îşi petrece cea mai mare parte din timp pe barcă. Iar eu nu am cheltuieli majore. Sincer, aş vrea să mă laşi să mai plătesc şi eu din când în când.

— Nu e genul meu, spuse Finn categoric şi apoi o întrebă: Cum Mimi nu mai e, cui ai să-i laşi banii?

Era o întrebare ciudată, dar nu exista niciun subiect despre care ei doi să nu poată discuta. Vorbiseră despre orice, şi chiar se gândise la acest lucru. Nu avea rude în viață, în afară de Paul, care era cu şaisprezece ani mai mare decât ea şi foarte bolnav. Era improbabil să trăiască mai mult decât ea, şi acest gând o întrista enorm. Şi toți banii pe care-i primise de la el... La divorț, în ciuda protestelor ei, îi oferise un aranjament uluitor, iar tot ce rămânea după moartea lui îi revenea tot ei.

— Nu ştiu, spuse Hope cu sinceritate, gândindu-se la banii care ar rămâne după moartea ei. Poate îi voi dona la Dartmouth, în cinstea tatei şi a lui Mimi. Sau la Harvard. Nu am cui să-i las. E o situație cam ciudată. Donez o sumă frumuşică de bani în fiecare an pentru diferite cauze filantropice. Am înființat o bursă la Dartmouth în numele lui Mimi, fiindcă a urmat şcoala acolo, şi încă una la Baletul din New York.

— Poate ar trebui să finanțezi lucruri care-ți fac plăcere.

— Ştiu. Mi-au trebuit doi ani pentru a mă obişnui să am atâția bani. Nu am nevoie de ei. I-am spus lui Paul când am divorțat. Duc o viață simplă.

Şi părinții ei îi lăsaseră suficienți bani ca să aibă grijă de casa din Cape Cod.

— Câteodată, mă simt vinovată, spuse ea cu sinceritate. Mi se pare o risipă.

El dădu înțelegător din cap, râse şi spuse că şi-ar dori să aibă problema ei.

— Eu îmi tot propun să strâng mai mulți bani ca să restaurez casa, dar e greu când ai un băiat la facultate şi case peste tot. Sau măcar două. Într-o zi, tot am să refac această casă.

Ea ardea de dorința de a-l ajuta, dar era prea curând pentru aşa ceva. Erau împreună de două luni, o perioadă nu tocmai lungă în lumea reală. Poate peste câteva luni, dacă totul mergea bine, avea să o lase să-l sprijine financiar la restaurarea casei. Chiar îşi dorea acest lucru.

După aceea s-au plimbat prin Tuileries, au vizitat Luvrul şi s-au întors la Ritz pentru ultima lor noapte. Fusese un weekend de vis, la fel ca tot ce făceau împreună. Comandară mâncarea în cameră şi petrecură noaptea în pat, desfătându-se în luxul de la hotel. Dimineață, luară trenul spre Londra, şi la prânz erau deja în micuța lui casă. Hope se bucură să o vadă şi se gândi la şedința foto pe care o ținuseră acolo. Aşa cum bănuise atunci, obținuseră câteva fotografii minunate, iar Finn alesese una care urma să apară când cartea avea să fie gata de publicare. Pe unele le înrămase pentru el – şi pentru ea.

În acea după-amiază avea întâlnire la Muzeul Tate Modem, şi Hope fu uimită să descopere că pe Finn îl deranja acest lucru, fapt ce ei i se părea ilogic.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, în timp ce mâncau una dintre nemaipomenitele lui omlete. Te-a supărat ceva?

Era vizibil bosumflat.

— Nu, dar nu înțeleg de ce trebuie să te întâlneşti azi cu un curator.

— Fiindcă vor să-mi facă o expoziție retrospectivă anul viitor, îi explică ea calm. E ceva important, Finn.

— Pot să vin cu tine? întrebă el cu speranță în glas, dar ea scutură din cap, cerându-şi parcă iertare.

— N-aş părea serioasă dacă aş veni cu cineva.

— Spune-le că sunt asistentul tău, spuse el la fel de

bosumflat.

— Nu-ți iei asistenții când te întâlneşti cu un curator, ci numai la şedințele foto.

El ridică din umeri ca răspuns şi nu mai vorbi cu ea până în momentul când fu gata de plecare. Flope chemase un taxi.

— Când te întorci? întrebă el cu răceală.

— Cât mai repede. Promit. Poți să te plimbi prin muzeu cât vorbesc cu el. E minunat.

El nu spuse nimic, ci doar scutură din cap. După un minut, ea ieşi pe uşă simțindu-se vinovată că-l abandona, deşi ştia că era ridicol. Dar el încerca să o facă să se simtă astfel – şi reuşise. Drept urmare, încercă să termine cât mai repede întâlnirea, nu puse toate întrebările la care voia răspuns şi se întoarse după două ore. Finn stătea pe canapea, citind îmbufnat o carte. Când ea intră, ridică privirea cu o expresie ursuză.

— A fost destul de repede pentru tine?

Acum ea părea enervată, fiindcă grăbise discuțiile ca să se întoarcă la el. Finn ridică pur şi simplu din umeri.

— De ce te porți aşa? Doar nu ai patru ani. Câteodată mai am şi de lucru. La fel şi tu. Asta nu înseamnă că nu te iubesc.

— De ce nu m-ai luat cu tine? întrebă el cu o expresie rănită.

— Fiindcă suntem doi indivizi distincți, cu vieți şi cariere separate. Nici eu nu pot să fiu mereu parte dintr-a ta.

— Dar vreau să fii. Eşti mereu bine-venită cu mine.

— Şi, de cele mai multe ori, şi tu eşti. Dar nu-l cunoşteam pe acest curator şi nu voiam să mă creadă neserioasă fiindcă amestec afacerile cu dragostea. Nu ar fi o dovadă de seriozitate, Finn.

— Suntem împreună, nu? replică el cu o privire rănită, care o enervă şi mai mult.

Nu avea niciun motiv să se simtă vinovată şi îi displăcea atitudinea lui. Chiar reuşise să o facă să se simtă prost. Nu era cinstit. Îl iubea, dar el se purta ca un copil de doi ani.

— Da. Dar nu suntem gemeni siamezi.

Era, din nou, vorba despre teoria fuziunii, cu care nu fusese niciodată de acord. El voia să facă totul împreună, dar, uneori, ea pur şi simplu nu putea. Nu putea să-l ia nici la şedinţele foto. Şi nu putea să scrie o carte împreună cu el. Oricât de mult şi-ar fi dorit el ca lucrurile să fie altfel, nu erau o singură persoană, ci două. Ei îi era foarte clar asta. Lui nu.

— Asta nu înseamnă că nu te iubesc, spuse ea cu blândeţe, dar el o ignoră, întorcându-se la citit.

Nu-i răspunse vreme îndelungată, apoi o surprinse din nou. Ridică privirea spre ea şi închise cartea.

— Am făcut o programare pentru tine mâine. Pentru noi.

— Unde? întrebă ea confuză. Ce fel de programare?

— La un medic. Un medic specialist în fertilitate, care se ocupă de oameni de vârsta noastră care vor să aibă copii.

Amândoi ştiau că nu vârsta lui era o problemă, ci a ei. Era drăguţ felul în care se exprimase, dar Hope îl privi cu ochii măriţi de uimire.

— De ce n-ai vorbit cu mine înainte să faci programarea?

Era un gest necugetat şi insensibil, de vreme ce ea îi spusese că voia să aştepte, măcar pentru o vreme.

— Am făcut rost de nume şi m-am gândit c-ar fi o idee bună să ne întâlnim cu ea cât suntem în Londra. Măcar putem să ascultăm ce are de zis şi ce ne recomandă. Poate va trebui să începi să te pregăteşti de pe-acum, ca să facem asta peste câteva luni.

Grăbea lucrurile prea tare, la fel cum făcuse cu relaţia lor încă de la început. Dar acum era vorba despre un angajament şi despre o decizie mult mai importante. Un copil era pentru toată viaţa. Şi nu era sigură că ei aveau să

fie împreună toată viața.

— Finn, nici măcar nu ştim dacă vrem un copil încă. Suntem împreună de doar două luni. E o decizie importantă. O decizie uriaşă. Pe care trebuie să o luăm amândoi, nu numai tu.

— Nu vrei nici măcar s-auzi ce are de zis?

Părea gata să izbucnească în plâns, şi ea se simți ca un monstru, dar nu era pregătită, iar gândul de a vorbi cu un medic o făcu să intre în panică.

— O să vorbeşti cu ea?

O implora din priviri, şi ei nu-i plăcea deloc să-i rănească sentimentele şi să-l refuze.

Încet, Hope încuviință din cap, dar nu era deloc mulțumită.

— Bine. Dar nu vreau să fiu grăbită. Am nevoie de timp ca să iau decizia. Vreau să mă bucur de noi doi mai întâi.

El zâmbi şi se întinse să o sărute.

— Mulțumesc, înseamnă enorm pentru mine. N-aş vrea să ratăm ocazia de a face un copil.

Era emoționată de cuvintele lui, dar încă supărată că luase decizia de unul singur, fără ca măcar să îi ceară părerea. Se întrebă dacă aşa se răzbuna fiindcă nu-l luase cu ea la întâlnirea de la muzeu. Dar ştia că era mai degrabă disperat să aibă un copil cu ea. Din păcate, era prea curând pentru ea şi îi explicase limpede acest lucru de prima dată când deschisese discuția. El era foarte încăpățânat, odată ce-i intra o idee în cap. Nu părea deloc familiarizat cu cuvântul „nu”.

În acea seară luară din nou cina la Harry’s Bar, dar Hope rămase tăcută. Apoi se întoarseră acasă şi făcură dragoste. Dar, pentru prima dată, simți o distanță între ei. Nu voia ca el să ia decizii în numele ei, mai ales de o asemenea importanță. Paul nu-i făcuse asta niciodată înainte de divorț. Înainte, luau toate deciziile majore împreună, după

multe consultări. Asta aştepta şi de la Finn, dar el voia să-şi impună propriile idei. Erau foarte diferiți.

A doua zi, când merseră la medic, era şi mai supărată. Nu era o programare pentru o consultație, ci o examinare în toată regula pentru o probă de fertilitate, cu o serie de teste, dintre care unele chiar neplăcute, pentru care nu era pregătită. Se opuse când descoperi care era planul şi îi spuse medicului, care păru şi mai surprins că Hope nu ştia ce presupunea programarea.

— V-am trimis un fâşier cu informații despre asta, spuse ea, privindu-i cu o expresie confuză.

Era o femeie foarte drăguță şi, fără îndoială, competentă, dar Hope era evident nemulțumită de vestea despre ceea ce trebuia să facă în acea zi.

— Nu am primit fâşierul, spuse Hope simplu, privindu-l pe Finn.

El se ruşină pe loc. Era clar că primise informațiile când făcuse programarea, dar nu i le împărtăşise şi ei. Deocamdată, era doar proiectul lui, nu şi al ei.

— Am aflat despre programare abia aseară.

— Şi vreți să faceți analizele? o întrebă medicul direct, iar Hope se simți pusă cu spatele la zid.

Dacă nu le făcea, Finn se simțea jignit, dar, dacă le făcea, ar fi fost ea supărată. Şi testele oricum nu păreau deloc plăcute. Se gândi o clipă îndelungată şi, din iubire pentru el, hotărî să se sacrifice.

— Bine, le fac. Dar încă nu am hotărât să rămân însărcinată.

— Eu da, spuse Finn rapid, şi cele două femei râseră.

— Atunci fă tu copilul, replică Hope rapid.

— Ați fost vreodată însărcinată? o întrebă medicul, întinzându-i un vraf de formulare de completat şi două broşuri despre fertilizarea în vitro şi despre ovule de donator.

— Da, o dată, spuse Hope încet, gândindu-se la fiica ei. Acum douăzeci şi trei de ani. Aruncă o privire peste broşura din mâna ei. Va trebui să folosim ovule de donator?

Lui Hope nu-i surâdea ideea. În cazul ăsta, din punct de vedere genetic, copilul avea să fie doar al lui Finn, nu şi al ei. Asta nu-i convenea deloc.

— Să sperăm că nu, dar este o opțiune. Avem mai multe teste pe care trebuie să le faceți în primă fază şi trebuie să vă verificăm viabilitatea ovulelor. Un ovul mai tânăr are mai multe şanse, desigur. Dar alte dumneavoastră ar putea fi încă bune de folosit, cu puțin ajutor.

Ea zâmbi, şi Hope simți că-i vine rău. Nu era pregătită pentru acest proces şi nu era sigură că avea să fie vreodată. Finn voia atât de mult un copil, încât trecea peste dorințele şi părerile ei. Ştia că o făcea doar fiindcă o iubea. Dar pentru ea era ceva important.

— Îmi verificați ovulele astăzi?

Hope ştia că nu ar fi fost o procedură nesemnificativă.

— Nu, putem face asta data viitoare, dacă trebuie. Astăzi vă verificăm nivelul hormonului de stimulare foliculară şi apoi mai vedem.

Îi înmână lui Hope o listă cu procedurile pe care urma să le facă, printre acestea numărându-se o ecografie pelviană, o examinare pelvian şi o serie de analize de sânge care să-i verifice nivelurile de hormoni. Şi voiau o mostră de spermă de la Finn.

În următoarele două ore, trecură prin toate testele, şi el făcu în şoaptă diferite remarci indecente, sugerându-i lui Hope să-l ajute cu mostra de spermă, dar ea nu avea chef de aşa ceva. Îi spuse să se descurce singur, şi el se conformă, apărând mândru cu mostra în timp ce ea era la ecograf. Medicul anunță cu satisfacție că Hope era la ovulație şi că, deocamdată, la ecograf totul părea în regulă.

— Ați putea merge azi acasă şi să încercați pe cont

propriu, comentă ea, deşi aş prefera să fac o inseminare artificială cu sperma domnului O'Neill. V-aţi putea întoarce după-amiază, să ne lăsaţi să facem asta, dacă vreţi, se oferi ea, aruncându-i o privire îndatoritoare lui Hope.

— Nu vreau să fac asta, spuse Hope cu vocea sugrumată.

Deodată, avea impresia că alţi oameni îi conduceau viaţa, în frunte cu Finn. El părea dezamăgit de ceea ce spusese ea.

— Poate încercăm luna viitoare, spuse medicul afabil, în timp ce îndepărta braţul ecografului.

Şterse gelul de pe abdomenul lui Hope şi îi spuse că se putea ridica. Hope se simţea de parcă era într-un tren rapid pentru care nu cumpărase bilet şi în care nu voia să fie, mergând spre o destinaţie pe care nu o alesese ea. Abia citise broşurile turistice, şi Finn încerca deja să ia deciziile în numele ei, despre destinaţie şi despre momentul plecării.

După terminarea testelor, medicul le spuse că, deocamdată, totul părea în regulă. Încă nu aveau rezultatele nivelurilor de FSH şi estrogen, dar ovulele ei arătau bine la ecografie, numărul de spermatozoizi ai lui Finn era ridicat şi era de părere că, prin inseminare artificială, ar avea şanse bune. Dar dacă nu reuşeau în primele două luni, Hope avea să fie nevoită să ia Clomid, ca să producă mai multe ovule, iar asta ar putea duce, o avertiză medicul, la naşteri multiple. Dacă nici Clomidul nu dădea rezultate în patru luni, trebuiau să înceapă fertilizarea în vitro. În cele din urmă, dacă era necesar, vor apela la ovule de donator. Medicul îi înmână lui Hope un tub cu cremă pe bază de progesteron şi îi spuse cum să o utilizeze în fiecare lună de la ovulaţie la menstruaţie, pentru a stimula implantarea şi a descuraja avorturile spontane. Îi zise să-i ceară asistentei la plecare o trusă de predicţie a ovulaţiei. Când ieşiră din cabinet, Hope se simţea de parcă fusese lansată dintr-un tun sau înrolată la infanteria marină.

— N-a fost aşa rău, nu? întrebă Finn, zâmbindu-i cu

toată gura, mulțumit de sine, când ajunseră pe trotuar, iar Hope izbucni în plâns.

— Nu-ți pasă şi ce cred eu? ripostă ea printre hohote.

Nu ştia de ce, dar, din cauza lui, avea senzația că o trăda pe Mimi, înlocuind-o cu un alt copil, şi nu era pregătită nici pentru asta. Nu se putu opri din plâns când el o îmbrățişă. Încă mai plângea când luară un taxi, şi Finn îi dădu şoferului adresa lui.

— Îmi pare rău. Credeam că vei fi bucuroasă după discuția cu ea.

Părea zdrobit.

— Nici măcar nu ştiu dacă vreau un copil, Finn. Am pierdut unul pe care-l iubeam. Încă nu am trecut peste asta şi nu ştiu dacă voi trece vreodată. Şi e prea curând pentru noi.

— N-avem timp de pierdut, spuse el, privind-o cu insistență.

Nu voia să fie bădăran şi să spună că, la patruzeci şi patru de ani, Hope era, de fapt, cea care nu prea mai avea timp.

— Atunci poate ar trebui să ne mulțumim doar cu noi, replică ea, întristată. Nu sunt pregătită să iau această decizie după o iubire de numai două luni.

Nu voia să-i rănească sentimentele, dar trebuia să fie sigură. Una însemna o eventuală căsătorie, şi alta – un copil.

— Trebuie să mă asculți, Finn. E important.

— Şi pentru mine e important. Şi vreau să avem un copil, înainte să ratăm ocazia.

— Atunci îți trebuie o femeie de douăzeci şi cinci de ani, nu cineva de vârsta mea. N-am chef să mă joc de-a „timpul

s-a scurs”[9] când e vorba despre o decizie atât de importantă. Avem nevoie de timp.

— Eu nu am, spuse el cu încăpățânare.

— Ei bine, eu am, replică ea, tot mai disperată.

Era atât de insistent, încât se simțea încolțită şi încerca să-l facă să mai dea înapoi.

Ştia cât de mult o iubea şi îl iubea şi ea, dar nu voia să fie presată.

— Nu mi-am dorit niciodată un copil cu cineva. Chiar şi Michael a fost un accident. De asta m-am însurat cu mama lui. Dar vreau un copil cu tine, spuse el cu lacrimi în ochi, în timp ce stăteau pe bancheta din spate a taxiului.

— Atunci, lasă-mi timp să mă obişnuiesc cu ideea. Am simțit că am fost dusă pe sus în cabinetul ăla. Dacă am fi lăsat-o, m-ar fi făcut de azi să rămân însărcinată.

— Nu mi se pare deloc o idee rea, spuse el, în timp ce taxiul oprea în fața casei lui.

O clipă mai târziu, Hope îl urma înăuntru, nefericită şi zdruncinată. Era epuizată, de parcă fusese târâtă de un cal, de coada căruia se ținuse cu dinții. Fusese o experiență care o secătuise emoțional. Finn nu spuse nimic, ci îi turnă un pahar cu vin. Arăta ca şi cum avea nevoie. Inițial refuză, dar apoi se răzgândi. Îl goli în câteva minute, şi el i-l umplu din nou, bând şi el de data aceasta.

— Îmi pare rău, draga mea. N-ar fi trebuit să te forțez. Dar eram atât de entuziasmat de idee. Îmi pare rău, repetă el cu blândețe şi o sărută. Mă ierți?

— Poate, spuse ea, zâmbindu-i trist.

Fusese o experiență cel puțin neplăcută pentru ea. El îi turnă încă un pahar, şi ea îl bău şi pe acela. Era foarte supărată, dar începu să se calmeze după al treilea pahar,

---

[9] Beat the Clock, emisiune televizată în care concurenții trebuiau să rezolve anumite sarcini într-o perioadă limitată de timp (n.tr.).

apoi izbucni din nou în plâns, şi Finn o luă în braţe şi o duse sus. Îi pregăti o baie caldă, iar ea se strecură recunoscătoare în cadă şi închise ochii. Zăcu acolo o vreme, liniştindu-se, încercând să-şi alunge din minte vizita neplăcută la medic. Baia caldă o ajută, şi, când redeschise ochii, Finn îi înmână un pahar cu şampanie şi o căpşună uriaşă şi se strecură în cadă lângă ea. Hope începu să chicotească când el se întinse în cadă cât era de mare. Şi el avea un pahar cu şampanie.

— Ce sărbătorim?

Ea îi zâmbi. Era uşor cherchelită, dar nu beată. Avea nevoie de vin ca să treacă peste acea după-amiază, şi, după ce termină şampania din paharul înalt pe care i-l dăduse, Finn i-l luă din mână şi îl puse jos. Şi el îşi golise paharul. Apoi, cum se întâmpla de obicei când făceau baie împreună, începu preludiul la care nu puteau rezista. Se întâmplă înainte să-şi dea vreunul dintre ei seama şi fără să se gândească la asta. Făcură dragoste în cadă, apoi se întinseră pe covoraşul de pe podeaua băii şi terminară. Era un act senzual, pasional şi disperat, cu toată agonia şi chinurile prin care trecuse ea în acea după-amiază. Stând acolo, nu se putea gândi decât la cât de mult îl dorea, şi el o dorea la fel de mult. Nu se puteau sătura unul de celălalt. Făcură dragoste cu forţă, furie şi rapiditate şi, după ce el ajunse la orgasm, rămase puţin deasupra ei. Apoi se sculă cu blândeţe şi o luă în braţe ca pe o păpuşă. O şterse tandru cu un prosop şi o băgă în pat. Ea îi zâmbi şi se uită la el cu privirea uşor sticloasă a cuiva care a băut prea mult. Dar se citeau şi iubire, şi tandreţe în ochii ei.

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, îi şopti el.

— Şi eu te iubesc, Finn, spuse ea, apoi adormi în braţele lui.

Când se treziră dimineaţă, Hope încă mai era în braţele lui şi se uită chiorâş la el.

— Cred că m-am îmbătat aseară, spuse ea, uşor stânjenită.

Îşi amintea ce se întâmplase în cadă şi după aceea şi cât de minunat fusese. Aşa era întotdeauna cu el. Apoi, deodată, cu un şoc, se trezi de-a binelea. Îşi aminti ce spusese medicul despre o nouă programare în acea după-amiază. Era la ovulație şi nu se protejaseră. Se lăsă să alunece pe o pernă cu un geamăt, apoi se uită la Finn.

— Ai făcut-o înadins, nu-i aşa?

Era furioasă pe el, dar vina le aparținea deopotrivă, aşa că furia era îndreptată şi spre sine. Ce dovadă de prostie! Dar poate că nu avea să se întâmple nimic. La vârsta ei, ar putea dura un an sau doi să rămână însărcinată, nu era suficient un moment de pasiune pe podeaua băii, ca în adolescență.

— Ce? întrebă Finn cu nevinovăție.

— Ştii exact la ce mă refer, replică ea încercând să pară rece, dar nu-i reuşi.

Îl iubea prea mult şi, deodată, se întrebă dacă nu-şi dorise şi ea asta, dar nu voise să-şi asume responsabilitatea pentru decizie, aşa că se îmbătase şi-l lăsase pe el să hotărască. Nici ea nu era nevinovată. Era o femeie în toată firea şi ar fi trebuit să aibă grijă. Se simțea total confuză.

— Ieri eram la ovulație. Ne-a spus amândurora. Chiar s-a oferit să ne facă inseminare artificială dacă voiam.

— A fost mai distractiv aşa. Şi acum hotărârea e în mâinile Domnului, nu ale ei sau ale noastre. Probabil că n-o să fie nimic, spuse el blajin, iar ea speră să fie adevărat.

Se ridică în capul oaselor şi se uită la Finn.

— Şi dacă rămân însărcinată, Finn? Ce ne facem atunci? Suntem pregătiți pentru aşa ceva? La vârsta noastră? E un angajament copleşitor, indiferent de vârstă. Suntem pregătiți să ne înhămăm la aşa ceva?

— Aş fi cel mai fericit bărbat de pe pământ, spuse el cu mândrie. Dar tu?

— Aş fi cumplit de speriată. De pericole, de implicații, de presiunea la care vom fi supuşi, de riscurile genetice la vârsta noastră. Şi de...

Nu putea spune mai mult, dar era înspăimântată să nu piardă alt copil pe care-l iubea. Nu mai putea trece prin aşa ceva.

— Ne vom descurca dacă e să se întâmple, promit, o linişti el, sărutând-o şi ținând-o în brațe de parcă ar fi fost de sticlă. Cât de repede vom şti?

— În zilele noastre? Cred că în vreo două săptămâni. N-am mai fost însărcinată de mulți ani. E destul de simplu de aflat acum, cu un test de sarcină de la farmacie. Se gândi la asta preț de un minut. Voi fi în New York atunci. Te anunț eu.

La gândul acesta, îi îngheță sângele în vine; o părticică din ea voia să rămână însărcinată, fiindcă îl iubea, dar rațiunea ei refuza – numai inima voia. Nu avea nicio noimă. Era într-o confuzie totală.

— Poate n-ar trebui să te întorci, spuse el, părând îngrijorat. Poate nu-i bine să mergi cu avionul atât de curând.

— Trebuie. Am trei şedințe foto importante.

— Dacă eşti însărcinată, asta e mai important.

Se simți deodată nebună. Se purtau de parcă ea era însărcinată şi plănuiseră acest copil. Dar numai unul dintre ei o făcuse. Finn. Şi ea îl lăsase.

— Hai să nu o luăm razna încă. La vârsta mea, e la fel de probabil să fii lovit de o cometă. Ai auzit ce a spus medicul. Dacă ne hotărâm, probabil vom avea nevoie de ajutor.

— Sau poate că nu. Nu era sigură. Cred că depindea de FSH-ul tău.

— Să sperăm că nivelul e prea ridicat ori prea scăzut sau oricum n-ar trebui să fie.

Se ridică din pat. Se simțea de parcă fusese lovită de un

autobuz. Cu emoțiile din ziua precedentă şi cu mahmureala pe care o avea din cauza vinului şi a şampaniei, avea senzația că petrecuse două săptămâni călărind mustangi la rodeo.

— Mă simt ca naiba, spuse ea îndreptându-se spre baie, şi el îi zâmbi cu admirație.

— Poate eşti însărcinată, spuse el, cu speranță în glas.

— Of, mai taci, replică ea şi trânti uşa de la baie.

Niciunul dintre ei nu comentă nimic în timpul zborului spre Irlanda sau în următoarele zile. Ea se reapucă de ceruit şi de lustruit lambriurile din casă, şi el îi tot spunea să o lase mai moale, ceea ce o enerva şi mai mult. Nu voia să se gândească la asta. Se simțise minunat cu el în Paris, dar era supărată din cauza celor întâmplate la Londra – cu vizita la medic şi escapada lor pe podeaua băii. Cu o zi înainte să plece, sunase medicul.

— Veşti minunate! anunțase ea. Nivelul FSH-ului dumneavoastră e la fel de scăzut ca al unei femei de douăzeci de ani şi cel al estrogenului e perfect.

— Ce înseamnă asta? întrebase Hope, simțind că i se întorcea stomacul pe dos.

Avea sentimentul că urma ceva ce nu avea să-i placă să audă.

— Înseamnă că ați putea rămâne uşor însărcinată fără niciun ajutor.

Îi mulțumise medicului şi închisese telefonul, fără a-i spune nimic lui Finn. El îşi făcea şi-aşa prea multe speranțe. Iar dacă îi spunea că existau şanse mari să fi rămas însărcinată, nu avea s-o lase să se întoarcă la New York. Nu voia ca ea să plece. Deja se plângea că urma să rămână singur şi voia să ştie cât de repede avea să se întoarcă. Hope îi explicase că avea de lucru şi că trebuia să stea în New York trei săptămâni. Ca întotdeauna, era ca şi cum ar fi abandonat un copil de patru ani.

Petrecură împreună o ultimă noapte liniştită şi făcură dragoste de două ori înainte ca ea să plece. El părea bosumflat în drum spre aeroport şi ea îşi dădu seama că avea mari probleme cu teama de abandon. Nu suporta să o vadă plecând şi era deja deprimat.

O sărută de rămas-bun la aeroport şi o puse să promită că avea să-l sune imediat ce ajungea. Ea zâmbi când îl sărută. De fapt, era chiar drăguț, deşi uşor caraghios la vârsta lor, să se întristeze în halul ăsta pentru că aveau să fie despărțiți câteva săptămâni. El putea să-şi termine cartea, iar la întoarcere ea avea să-şi reia lucrul la casa lui. Îi aminti să-i sune pe restauratori, să afle când aveau să fie gata piesele de mobilier, şi el îi dărui o cutiuță ambalată ca un cadou înainte să plece. Ea fu mişcată de această surpriză.

— Deschide-o în avion, îi spuse şi o sărută pentru ultima dată, apoi îi făcu semn cu mâna în timp ce ea se îndrepta spre poartă.

Ea făcu întocmai şi deschise cutia chiar când avionul decolă spre New York. Apoi râse. Ținu obiectul în mână şi scutură din cap cu mâhnire. Era un test de sarcină. Spera să fie negativ. Dar ştia că mai avea de aşteptat încă o săptămână până să afle. Puse cutia deoparte şi încercă, pe cât posibil, să nu se mai gândească la ea.

Capitolul 10

Hope nu stătu locului aproape nicio clipă cât timp rămase în New York. Făcu o machetă pentru o copertă Vogwe şi o şedinţă foto pentru un portret al guvernatorului şi avu rolul de curator la propria expoziţie dintr-o galerie. Luă prânzul cu Mark Webber şi îi povesti despre idila ei cu Finn. El rămase uimit şi o avertiză că îi cam fugeau ochii după femei. În New York avea o reputaţie pe măsură, despre care ea ştia deja. Dar ea era convinsă de fidelitatea lui. Abia o scăpa din ochi. Îi menţionă acest lucru lui Mark, faptul că Finn vorbea constant despre „fuziunea" lor în cuplu şi că era gelos pe alţi bărbaţi. Chiar şi prânzul cu agentul ei îl deranja. Acestea erau singurele două lucruri care o îngrijorau în legătură cu el. Nu fusese niciodată cu un bărbat gelos, iar Finn era foarte posesiv. Hope avea nevoie de timp şi pentru sine. Îi prindea bine munca în New York. O revitaliza şi o făcea să-şi dorească sărl revadă. Nu voia să se simtă înăbuşită şi legată de el, cum şi-ar fi dorit Finn. După câteva săptămâni petrecute pe cont propriu, îşi recăpătă perspectiva şi independenţa, care contau mult pentru ea. El părea extrem de ameninţat de toţi cei cu care se întâlnea ea. Şi, de fiecare dată când o suna, voia să ştie când se întorcea. Asemenea unei mame care vorbeşte cu copilul ei, Hope îi tot amintea că mai lipsea două săptămâni.

— Ai grijă cu tipii geloşi, o avertiză Mark. Uneori sunt cam dezechilibraţi. Am avut o prietenă geloasă. M-a fugărit cu un cuţit când m-am despărţit de ea şi m-am dus cu altă fată la balul de absolvire. De atunci, gelozia mă sperie de moarte.

Hope râse imaginându-şi scena.

— Cred că Finn e destul de sănătos la cap. Dar are mare nevoie de afecţiune. Nu-i place să fie părăsit. Mă întorc acolo în două săptămâni.

Era deja de o săptămână în New York, şi Finn se plângea

zilnic de absența ei. Părea nefericit şi deprimat de fiecare dată când vorbeau.

— Crezi că e ceva serios pentru el? întrebă Mark, părând preocupat.

— Da, răspunse ea încet.

Foarte serios. Dar nu voia ca Mark să-şi facă griji în privința ei sau a muncii ei.

— Pot să fac naveta din Dublin oricând am de lucru aici, îl asigură ea. Sau pot să mă duc oriunde. Nu e departe. Locuieşte într-o casă fabuloasă. Aduce mai mult cu un castel, deşi trebuie restaurată.

Mark era încă uimit de ceea ce auzise, dar se bucura pentru ea.

— I-ai spus lui Paul?

— E prea devreme, zise ea cu un aer gânditor.

Plănuia să facă asta la un moment dat, dar nu chiar acum. Nu ştia cum ar reacționa sau dacă l-ar afecta. Vorbise cu el cu o zi în urmă. Era la Harvard pentru tratament şi nu părea să se simtă deloc bine, dar o asigurase că totul era în regulă. Asta o întristase. Îşi făcea griji pentru el. Părea tot mai fragil.

Hope rezolvă câteva treburi după ce se despărți de Mark, apoi se duse acasă. Ştia exact ce zi era, la fel ca Finn. Deja o întrebase de două ori. Aceasta era Ziua cea Mare. Era prima zi în care testul putea arăta dacă era însărcinată sau nu. Inspiră adânc şi intră în baie cu testul pe care i-l dăduse el. Era sigură că totul avea să fie în regulă, dar tot era speriată. Urmă instrucțiunile întocmai, apoi puse testul pe un dulap şi plecă. Trebuia să aştepte cinci minute întregi, care i se părură o eternitate. Merse la fereastră să privească afară, apoi se întoarse în baie, temându-se de ceea ce urma să descopere şi spunându-şi că nu era însărcinată. I se părea prea stupid să-şi facă griji în privința asta la vârsta ei. Nu mai fusese atât de speriată de ani buni. De când se apropia

de treizeci de ani şi era la fel de îngrozită de gândul să rămână însărcinată. Paul îşi dorise doar un singur copil, iar Mimi era de-ajuns şi pentru ea. Constatase însă că nu era însărcinată şi fusese surprinsă că se simțea mai mult dezamăgită decât uşurată. Şi experiența nu se repetase. Aveau întotdeauna grijă şi nu se abandonau pasiunii până la uitare de sine, cum făceau ea şi Finn. Ea şi Paul luaseră decizia – conştientă, chibzuită şi de comun acord – de a o avea pe Mimi, şi nu se întâmplase pe podeaua băii.

Se întoarse în baie şi se apropie de dulap ca de un şarpe. Instrucțiunile de folosire a testului fuseseră foarte clare în privința interpretării rezultatului. O linie însemna că nu era însărcinată, două linii reprezentau un răspuns pozitiv. Oricine şi-ar fi dat seama de asta. De la distanță, văzu o linie şi scoase un oftat de uşurare. Se apropie şi ridică testul doar ca să se asigure. Era pregătită să scoată un țipăt de încântare la vederea rezultatului negativ, când observă ceva. A doua linie. Două linii, deşi cea de-a doua era mai estompată decât prima – dar, conform instrucțiunilor, reprezenta tot un rezultat pozitiv. La naiba!

Rămase cu privirea ațintită asupra testului, îngrozită, se aşeză şi-l ridică din nou. Tot două linii. Urina ei îşi făcuse treaba sub suportul din plastic alb. Două linii. Ridică testul în lumină şi apoi stătu şi se holbă la el, într-o stare de neîncredere şocată. Două linii. Avea patruzeci şi patru de ani şi era însărcinată. Se aşeză tremurând pe marginea căzii, cu testul încă în mână, apoi îl aruncă. Se gândi să-l folosească şi pe cel de-al doilea, dar ştia că avea să obțină acelaşi rezultat. Sânii o dureau de două zile, dar ignorase acest lucru. Îşi spusese că era doar un semn că i se apropia menstruația. Dar nu era aşa. Acum trebuia să-l anunțe pe Finn. Câştigase. O îmbătase şi o păcălise, şi ea îl lăsase, iar acum se întreba dacă, în adâncul sufletului ei, nu voise şi ea acest copil. Îl iubea pe Finn şi, după nici trei luni de când

îl cunoscuse, era însărcinată cu copilul lui. O parte ascunsă şi depărtată din ea îşi dorea acelaşi lucru. Se simțea panicată şi confuză. Avea nevoie de timp să absoarbă ideea şi să-şi dea seama ce simțea în legătură cu asta.

Merse în sufragerie, se aşeză şi privi în gol, apoi, câteva minute mai târziu, el o sună. Se simțea vinovată, dar nu voia să-i dea încă vestea. Ştia deja ce reacție ar avea. De reacția ei nu era încă sigură. Era zece seara în Irlanda, şi ştia că el lucra la carte. Finn spuse că aşteptase toată ziua să o sune şi că voia să ştie dacă făcuse testul. Simțindu-se ca o trădătoare, ea îl minți şi-i spuse că nu, iar lacrimile îi izvorâră din ochi. O parte din ea îşi dorea copilul lui, dar o alta nu. Era speriată. Totul devenise mult prea real. Undeva în adâncul ei, o nouă viață începuse.

— De ce nu l-ai făcut încă?

Părea rănit, şi ei nu-i veni nicio scuză bună în minte.

— Nu-mi amintesc unde l-am pus. L-am pus deoparte când am ajuns aici, dar nu-l găsesc. L-o fi mutat menajera.

— Atunci cumpără altul, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, insistent şi nerăbdător.

Se simțea din nou încolțită, prinsă în capcană şi trădată de propriul corp la fel de mult cum era de el şi de propriile emoții care o zăpăceau.

— Haide, continuă Finn cu un ton stăruitor. Du-te şi ia alt test. Vreau să ştiu. Scumpa mea, tu nu vrei?

Dar ea ştia şi îşi dorea să nu fi ştiut. Îi promise că avea să cumpere alt test după-amiază şi să-l sune după aceea. El sugeră să aştepte împreună la telefon rezultatul şi ea fu bucuroasă că nu făcuse asta. Finn o sună din nou peste două ore, dar ea nu răspunse la telefon. Ştia. Că nu se putea ascunde la nesfârşit de el, însă avea nevoie măcar de câteva ore ca să-şi revină şi să-şi dea seama ce simțea. Deocamdată, simțea mai mult teamă amestecată cu ceva de care nu-şi dădea seama ce anume era, şi se întrebă dacă era

vorba despre speranță.

El o sună din nou la miezul nopții, adică la cinci dimineața după ora lui. Stătuse treaz toată noaptea, lucrând la carte şi făcându-şi griji pentru ea.

— Unde ai fost? Am înnebunit de îngrijorare.

— A trebuit să ies şi să cumpăr nişte film, spuse ea, amânând discuția inevitabilă pentru un minut.

Viețile lor urmau să se schimbe dramatic. Aveau să fie legați pe viață de acest copil. Îl iubea pe Finn, dar era un angajament enorm, atât față de copil, cât şi față de el.

— Ai făcut testul?

Începea să se enerveze şi răspunse cu un glas firav:

— Da.

R? i?

Îşi ținu respirația o clipă lungă, apoi răsuflă zgomotos. Nu mai putea evita.

— A fost pozitiv. Tocmai l-am făcut, minți ea din nou.

Ar fi fost furios dacă ar fi ştiut că ea aflase de câteva ore şi nu-l sunase.

— L-am făcut acum cinci minute, dar n-am vrut să te trezesc.

Avea fața tristă şi simțea un nod în stomac, dar încercă să vorbească normal, chiar pe un ton vesel.

— Dumnezeule! strigă el la celălalt capăt al firului. Dumnezeule! Vom avea un copil!

În ciuda propriilor trăiri, Hope zâmbi auzind bucuria lui limpede şi dezlănțuită.

— Te iubesc *atât* de mult, adăugă el rapid, şi părea a plânge.

Era atât de scump, încât reuşi să-i alunge groaza, atrăgând-o în vârtejul adânc al entuziasmului său. Se întrebă dacă nu cumva era mai bine că se întâmplase aşa. Spera că da. Văzu fotografiile cu Mimi în timp ce vorbea cu el şi se rugă ca ea să fie de acord. Deodată, Hope se panică

din nou. Dacă şi acest copil avea să moară? Ea n-ar mai putea trece prin aşa ceva.

— Când se va naşte? întrebă Finn entuziasmat.

— Cred că în preajma Zilei Recunoştinței. Vreau să nasc aici, spuse ea categoric, încercând să se împace cu situația în timp ce rostea cuvintele.

Deodată, totul devenea prea real pentru ea. Urma să aibă un copil şi trebuia să ia nişte decizii. O viață nouă creştea în ea. O persoană micuță, al cărei tată era Finn, un bărbat pe care-l iubea, dar pe care abia dacă îl cunoştea.

— Cum vrei tu. Te iubesc, Hope. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine. Cât de curând te întorci acasă?

Nu voia să-i spună că era acasă. Acum, casa ei era alături de el. Iar pentru el asta însemna Blaxton House.

— Mă întorc în două săptămâni, spuse ea cu blândețe, simțind cum iubirea lor începea să o liniştească.

Fusese într-o stare continuă de panică de când făcuse testul în acea după-amiază.

— N-ar trebui să consulți un medic?

— La un moment dat. Lasă-mă mai întâi să mă obişnuiesc cu ideea. Abia am aflat, acum cinci minute. E un pas mare, Finn. Un pas foarte, foarte mare.

— Nu-ți pare rău, nu? întrebă el, părând neliniştit şi puțin jignit.

— Încă nu ştiu ce simt. Speriată, impresionată, puțin uimită. Fericită.

Închise ochii când spuse asta şi fu surprinsă să constate că vorbise serios. Era fericită. Îşi dorea copilul lui. Pur şi simplu, nu-l dorise atât de curând. Voise să se asigure mai întâi. Dar acum nu mai avea ce face. El îşi împlinise dorința.

— Grăbeşte-te şi vino acasă, spuse el cu glasul sugrumat. Vă iubesc pe amândoi.

— Şi eu, zise ea, apoi închiseră.

Era în stare de şoc. Îi venea greu să creadă că rămăsese

însărcinată, dar poate că aşa îi fusese sortit. Destinul intervenise. Îl iubea şi îşi lua un angajament enorm. Ştia că aveau să se căsătorească la un moment dat, şi oricum ar fi făcut-o, deşi probabil că asta gtăbea lucrurile. Trebuia să-l anunțe pe Paul şi era sigură că şi el avea să fie şocat. Dar viața ei era alături de Finn acum. Aveau multe de discutat. Multe de planificat. Multe de făcut. Viața lor împreună începuse la modul cel mai serios. Încercă să doarmă în acea noapte, dar nu prea reuşi. Îi treceau atâtea gânduri prin cap, despre el şi despre copil. Toate temerile şi speranțele ei se amestecau. Se simțea pur şi simplu copleşită.

Când se trezi de dimineață, găsi la uşă un buchet mare de trandafiri roşii, iar pe felicitare Finn scrisese: „Te ador. Felicitări nouă. Vino repede acasă". Plânse când citi felicitarea. Emoțiile contradictorii o copleşeau. Îşi dorea copilul şi nu şi-l dorea, îl iubea pe Finn şi era speriată. Cine n-ar fi? Iar de Ziua Recunoştinței avea să-şi țină copilul în brațe. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri. Acum nu voia decât să se întoarcă în Irlanda şi să se afunde în brațele lui Finn. Dorința lui pentru amândoi se împlinise. Deodată, se gândi la fuziunea despre care vorbise el. Cu acest copil, legătura dintre ei era pe veci.

Capitolul 11

Hope luă avionul spre Irlanda, aşa cum promisese, la trei săptămâni după ce plecase. Finn o aştepta la aeroport şi o ridică în braţe. Vorbiră despre copil tot drumul până la Blaxton House. Imediat ce ajunseră, Hope se simţi acasă. Avea de gând să stea cel puţin o lună de data aceasta, poate mai mult. Nu avea de lucru în New York până în mai. Şi atunci urma să fie deja însărcinată în zece săptămâni, o perioadă delicată pentru călătorii. Finn voia ca ea să nu mai lucreze deocamdată, şi Hope consimţi în principiu. Fusese la ginecolog înainte să plece din New York, iar acesta o asigurase că totul era bine. Nivelul de gonadotropină corionică umană era bun şi totul se dezvolta în parametri normali. Era prea devreme pentru alte predictii şi îi sugeră lui Hope să vină la consult când se întorcea. Îi spuse să nu facă eforturi deosebite în primele trei luni. La vârsta ei, avortul spontan era obişnuit, aşa că medicul o avertiză să nu facă nimic ieşit din comun. Dar contactul sexual era în regulă. Ştia că Finn avea să fie uşurat să audă asta, deşi, dorindu-şi copilul atât de mult, ar fi renunţat şi la viaţa lor sexuală; ba chiar o întrebase dacă nu era necesar. Se bucurase aflând că sexul era permis. Era o parte importantă din viaţa lor. Voia să facă mereu dragoste cu ea, cel puţin o dată pe zi, adesea de mai multe ori. Ea nu avusese niciodată o viaţă sexuală atât de intensă.

Imediat ce intrară în Blaxton House, văzu flori peste tot. Casa era imaculată, şi Winfred şi Katherine erau încântaţi să o vadă. Începea să se simtă ca acasă. Sus, în biroul lui, văzu că Finn lucrase din greu la carte. Erau teancuri de hârtii şi notiţe de cercetare împrăştiate pe tot biroul. Când intră în cameră, el o ridică din nou în braţe şi o sărută. Hope intră în cada cu apă caldă, şi el se îmbăie împreună cu ea, cum făcea întotdeauna. Rareori o lăsa să facă baie

singură. Spunea că se bucura prea mult de compania ei – plus că arăta foarte sexy în cadă. Ca întotdeauna, ajunseră în pat şi făcură dragoste, iar el se purtă cu nespusă blândeţe. Era copleşit la gândul copilului pe care îl concepuseră şi al miracolului pe care urmau să-l împărtăşească. Era cel mai mare vis al lui.

Katherine le aduse prânzul pe tavă, apoi făcură o plimbare lungă prin munţii Wicklow. Seara avură parte de o cină liniştită, şi a doua zi ea se apucă de lucru la casă. Restauratorul trimisese mobila înapoi, şi arăta grozav. Veniseră şi toate piesele de mobilier tapiţate cu materialul cumpărat de ea din Dublin şi fuseseră amplasate în mai multe camere. Casa arăta deja mai strălucitoare, mai curată şi mai veselă. Lambriurile lustruite de ea înainte să plece străluceau. Avea mai multe idei în legătură cu casa şi i le menţionă lui Finn, dar el nu voia să vorbească decât despre copil. Spunea că avea să-i unească pe vecie, şi ochii lui luceau când pomenea despre asta. Era limpede că acesta era visul lui – şi, treptat, devenea şi al ei. Dar încă mai simţea nevoia să se obişnuiască cu ideea. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese însărcinată, şi asta îi aducea în memorie multe amintiri dragi ei. În secret, spera să fie fată, la fel cum îşi dorea şi Finn. El voia o fetiţă care să semene leit cu Hope. Schimbările prin care treceau amândoi şi prin care urma să treacă ea în curând trebuiau absorbite şi digerate pe îndelete. De fiecare dată când se uita la el, trebuia să-şi aducă aminte că tot ce se întâmpla era real.

La două zile după ce se întorsese în Irlanda, pe când verifica un birou vechi frumos din bibliotecă, încercând să se decidă dacă să-l trimită la restaurator sau doar să-l lustruiască ea, deschise un sertar şi, în fundul lui, găsi fotografia unei femei tinere izbitor de frumoase, care stătea alături de Finn. În fotografie, amândoi erau foarte tineri. El o cuprinsese cu braţul pe după umeri şi era atât de evident

îndrăgostit de ea, încât Hope se întrebă dacă era mama lui Michael. Nu văzuse nicio fotografie cu ea până atunci. Într-un alt sertar al biroului mai erau câteva. Nu era sigură dacă să-i spună sau nu lui Finn despre asta, dar era curioasă. Tocmai se uita la una dintre fotografii, când el intră.

— Ce pui la cale? întrebă el, zâmbindu-i, apoi se apropie şi văzu fotografia din mâna ei. Te-am căutat peste tot. Ce plan diabolic ai conceput?

O luă, se uită cu durere la ea şi privirea i se întristă imediat. Nu-l văzuse aşa când vorbea despre soția lui decedată şi fu surprinsă.

— Mama lui Michael? întrebă cu blândețe, şi Finn scutură din cap în timp ce puse fotografia jos şi se uită la Hope.

— Nu. E o fată de care am fost îndrăgostit acum multă vreme. Aveam douăzeci şi doi de ani atunci, iar ea – douăzeci şi unu.

Era greu de crezut, dar, judecând după fotografia ştearsă, fusese şi mai chipeş în tinerețe. Din poza de pe birou zâmbeau doi tineri frumoşi.

— E o fată frumoasă, spuse Hope cu sinceritate.

Spre deosebire de el, nu era geloasă, cu atât mai puțin pe o fată de care fusese îndrăgostit în urmă cu douăzeci şi patru de ani.

— A fost, spuse el, uitându-se din nou la imagine.

Avea părul blond drept şi lung.

— Audra. A murit la două săptămâni după ce a fost făcută poza.

Hope rămase şocată auzind aşa ceva. Părea atât de tânără şi de sănătoasă. În mod sigur se petrecuse un accident.

— Îngrozitor! Ce s-a întâmplat?

Îşi amintea iarăşi de Mimi. Era atât de nedrept când tinerii mureau înainte să apuce să trăiască cu adevărat. Nu se vor căsători niciodată, nu vor avea copii, nu vor

îmbătrâni, nu vor fi bunici şi nu vor experimenta toate lucrurile bune şi rele care li se întâmplă tuturor celorlalți.

— S-a sinucis, spuse Finn cu o expresie chinuitoare pe chip. A fost vina mea. Ne-am certat îngrozitor. A fost foarte stupid. Eram gelos. Am acuzat-o că se culca cu prietenul meu cel mai bun şi i-am spus că nu mai vreau s-o văd niciodată. A jurat că nu se întâmplase nimic, dar nu am crezut-o. După aceea, el a recunoscut că se întâlniseră ca s-o ajute să cumpere un cadou pentru ziua mea. Mi-a spus mai târziu că era îndrăgostită la nebunie de mine, şi eu eram la fel de nebun după ea. Dar am fost atât de furios crezând că mă înşelase, încât i-am spus că se terminase şi am plecat. Ea mă implorase să nu plec şi am aflat abia după aceea, de la sora ei, că era însărcinată. Era extrem de sensibilă. Avea de gând să-mi spună după ziua mea, dar se temea de reacția pe care aş fi avut-o. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur cum aş fi primit acea veste la momentul respectiv. Ea voia oricum să ne căsătorim, şi nu ştiu ce-aş fi făcut. În fine, ne-am certat teribil, am părăsit-o şi i-am spus că nu vreau s-o mai văd niciodată fiindcă eu credeam că mă înşelase. Patru ore mai târziu, m-am întors acasă la ea ca să-mi cer scuze. Părinții ei erau plecați din oraş, şi am sunat la uşă o veşnicie. Nu mi-a răspuns, aşa că m-am dus acasă. Sora ei m-a sunat a doua zi. Îşi tăiase venele, şi o găsiseră moartă. Lăsase o scrisoare pentru mine. Sora ei mi-a spus atunci despre copil. A fost cumplit. Cred că de aceea m-am însurat cu mama lui Michael când mi-a spus că e însărcinată, deşi nu o iubeam. Nu voiam să se mai întâmple aşa ceva. De atunci, trăiesc cu asta pe conştiință.

După ce-şi termină confesiunea, Hope întinse mâna şi îl atinse, apoi ridică din nou fotografia. Era greu de crezut că acea fată frumoasă murise după câteva zile. Era o poveste îngrozitoare – şi, e drept, Finn nu se purtase responsabil, dar era tânăr. Oamenii fac lucruri stupide la orice vârstă,

incapabili să înțeleagă disperarea altora sau cât de profunde sunt temerile şi emoțiile lor.

— Sora ei a spus că tatăl lor ar fi omorât-o dacă ar fi aflat că era însărcinată, mai ales dacă nu m-aş fi însurat cu ea, continuă Finn. Era o adevărată brută, alcoolic şi foarte abuziv cu ambele fete. Mama ei murise. Aşa că nu avea la cine să apeleze sau cineva pe care să se poată baza, cu excepția mea. Iar eu am dezamăgit-o. A crezut că ne despărțiserăm definitiv, fiindcă eu fusesem foarte categoric. Aşa că a preferat să moară.

Părea să regrete amarnic, şi era limpede că nu încetase niciodată să se căiască din acel moment.

— Îmi pare nespus de rău, zise Hope cu blândețe.

— Sora ei a murit într-un accident stupid cu barca, nu după mult timp. Am ieşit cu ea o vreme, fiindcă îmi amintea atât de mult de Audra. Dar amândoi ne-am simțit mai rău din cauza asta. A fost o perioadă foarte nefericită din viața mea, spuse el oftând, apoi puse fotografia deoparte.

Fusese dureros de sincer.

— E cumplit să ai aşa ceva pe conştiință. Nu ştiu de ce am fost atât de ticălos cu ea. Eram tânăr, bănuiesc, şi prost, şi plin de mine, dar asta nu-i o scuză. De fapt, nu intenționam să mă despart de ea, eram doar nervos şi voiam să-i dau o lecție fiindcă flirtase cu prietenul meu. În schimb, mi-a dat ea o lecție pe care n-am uitat-o niciodată.

În timp ce spunea acestea, Hope îşi aminti fără să vrea toate momentele când el fusese gelos de când se cunoşteau, punându-i întrebări despre subiecții şedințelor ei foto, gelos pe fostul ei soț, pe agentul ei, pe chelnerul de la restaurantul din Cape Cod şi pe cei doi bărbați din pubul din Blessington. Şi acum era gelos, dar se controla mai bine. De altfel, cu Hope nu avea niciun motiv. Dar se pare că nici Audra nu-i oferise vreunul. Povestea era îngrozitoare, şi lui Hope îi părea nespus de rău pentru el. Vedea în privirea lui

cât de vinovat se simțea încă, după atâția ani.

— Poate avea probleme emoționale despre care nu ştiai, spuse Hope, încercând să-l aline. Oamenii normali nu fac aşa ceva. Nu se sinucid, indiferent cât de disperați sunt.

Nu şi-o imagina pe Mimi făcând un asemenea gest sau pe sine, la vârsta aceea. Dar, indiferent de motiv, fata din fotografie era moartă.

— Câteodată, fetele se sinucid, spuse Finn, sau chiar şi femeile mai în vârstă. N-am fost niciodată pe deplin convins că mama lui Michael n-a făcut la fel. Era o bețivă, şi viața noastră era un dezastru. Ştia că n-o iubeam, şi cred că nici ea nu mă iubea. Era foarte nefericită. Eram prinşi într-o căsnicie lipsită de iubire şi ne uram reciproc. Nu voiam să divorțez de ea, de dragul lui Michael, dar ar fi trebuit. Uneori ai impresia că totul e o risipă... spuse el mohorât, apoi îi zâmbi.

Preț de o clipă absolut nebunească, Hope avu sentimentul ciudat că, în ciuda vinovăției pe care o simțea, el era flatat de ideea că aceste femei muriseră pentru el. Gândul o înfioră. Apoi, ca pentru a confirma acest lucru, el se uită straniu la ea şi îi puse o întrebare ciudată:

— Tu te-ai sinucide, Hope?

Încet, ea scutură din cap, dar îi răspunse cu sinceritate:

— M-am gândit la asta când a murit Mimi. Nu numai o dată. Şi când m-a părăsit Paul. Dar n-am putut. Indiferent cât de îngrozitor şi de lipsită de speranță mă simțeam, nu puteam concepe un asemenea gest. Am plecat în India şi am încercat să mă vindec. Mi se părea mai firesc. Dar ea era, în esență, o persoană sănătoasă, cu picioarele pe pământ, o femeie matură, trecută de patruzeci de ani la vremea respectivă. Ele fuseseră foarte tinere, fete aflate la o vârstă plină de dramatism, de gesturi extreme şi intense, deşi nu şi-o putea imagina nici pe Mimi făcând aşa ceva, din cauza unei iubiri destrămate sau din alt motiv. Fuseseră în mod

evident fete cu probleme, ajunse în situații disperate, una însărcinată fără a fi măritată, cu un tată alcoolic de înfruntat şi un iubit despre care credea că o părăsise, iar cealaltă prinsă într-o căsnicie lipsită de iubire, cu un copil pe care nu-l dorea şi un soț pe care aproape că-l ura. Era tulburător, dacă te gândeai. Finn părăsi tăcut încăperea şi urcă la etaj, în biroul lui, ca să lucreze la carte.

Hope puse fotografiile la loc în sertar şi hotărî să nu restaureze biroul. Făcu apoi o plimbare de una singură şi se gândi la Finn. Avusese parte de zbucium şi de suferință alături de femeile din viața lui şi purta pe conştiință moartea unei fete de mai bine de douăzeci de ani. Nu era uşor să trăieşti cu aşa ceva. Se gândi că întrebarea lui fusese ciudată. Poate că voia doar să se asigure că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu va trebui să mai treacă încă o dată prin aşa ceva. Dar cu Hope nu exista acest risc. Sinuciderea nu era o opțiune pentru ea. Dacă moartea fiicei sale nu o distrusese, ştia că nimic n-ar face-o. Se temea să nu-l piardă pe Paul, dar ştia că într-o zi avea să se întâmple. Spera, pentru binele lui şi al ei, să fie peste foarte multă vreme.

În timp ce se plimba singură, tristă fiindcă se gândea la moarte, nu la naştere, îşi aduse deodată aminte de copil, care pusese stăpânire pe ea. Copilul conceput de ea şi de Finn era o afirmare a vieții şi a speranței şi un antidot la toate tragediile prin care trecuseră amândoi. Acum, mai mult ca niciodată, îşi dădea seama ce lucru minunat era şi înțelegea că Finn se agățase de viață pentru a învinge umbrele morții care-l urmăriseră atâția ani. Era un gând emoționant, care o făcu să-l iubească şi mai mult. Se gândi apoi la Audra şi, cu toate că nu o cunoscuse, îi deplânse în tăcere moartea. Hope era mişcată de sinceritatea lui Finn şi de faptul că îşi recunoscuse rolul în cadrul tragediei. Nu făcuse niciun efort să-l ascundă sau să-l nege, ceea ce era onorabil din partea lui. Hope se simți vinovată pentru

gândul ei trecător că era, într-un fel, flatat de faptul că Audra îl iubise atât de mult încât să se sinucidă din cauza lui. Hope era sigură că nu era adevărat şi regreta că gândise asemenea lucru. Fusese un gând dezgustător, dar, preţ de o clipă, ceva din privirea lui dăduse naştere acestui gând. Era bucuroasă că nu-i spusese nimic. Ar fi fost, pe bună dreptate, jignit că ea îl bănuia de aşa ceva.

Se simţea mai bine când se întoarse acasă şi hotărî să golească două dulapuri pline cu aşternuturi vechi şi prăfuite. Strănuta fără întrerupere în vârful scării, când Finn o găsi acolo, spre sfârşitul după-amiezii. Îi dăduse uşor de urmă, datorită strănuturilor, şi o certă când ajunse lângă de ea.

— Ce faci pe scara aia? întrebă el încruntându-se dezaprobator, în timp ce ea îşi sufla nasul pentru a suta oară, uitându-se la el.

— Scap de mizeria asta. Trăgea în jos raft după raft de lenjerie îngălbenită şi, pe măsură ce o arunca la pământ, se ridicau nori de praf, care îi provocau strănutul. Probabil se află aici de o sută de ani. Sunt murdare.

— Şi tu eşti nesocotită, spuse el furios. Acum, dă-te jos de pe scară. Fac eu asta dacă vrei. Dacă ai să cazi, ai să ucizi copilul.

Ea se uită la el surprinsă, apoi zâmbi, mişcată de grija lui.

— N-am să cad, Finn. Scara e solidă. Am găsit-o în grajd.

Era singura cu care putea ajunge la rafturile de sus din dulapuri, fiindcă tavanul era foarte înalt. Dar el vorbise serios şi îi ţinu scara cât ea coborî ezitând.

— Nu sunt oloagă, pentru numele lui Dumnezeu, doar însărcinată în câteva săptămâni.

Vorbise pe un ton scăzut, ca să nu-i audă nimeni, deşi Winfred şi Katherine erau amândoi surzi, iar altcineva nu se afla în preajmă.

— Nu-mi pasă. Ai o responsabilitate faţă de toţi trei acum.

Nu fi nesăbuită, spuse el şi urcă scara în locul ei.

În mai puțin de un minut, făcând aceeaşi treabă ca ea, îl apucă şi pe el strănutatul. O clipă mai târziu, râdeau amândoi. Era o uşurare după descoperirile sumbre din acea zi. Încă mai avea în minte povestea tristă a Audrei, dar nu-i mai pomeni despre asta, ştiind cât de dureros era pentru el.

— Nu putem să le aruncăm pur şi simplu? întrebă Finn, uitându-se la grămada de lenjerie îngălbenită de pe podea.

Cele mai multe erau fețe de masă nefolosite de ani buni, iar restul – cearşafuri de pat de mărimi care nu mai existau.

— Ba da, dar mai întâi trebuie să le dăm jos. Nu le putem lăsa acolo la infinit.

Devenea treptat stăpâna neoficială a conacului, şi Finn era încântat.

— Eşti o adevărată gospodină, o tachină el, apoi îi zâmbi din vârful scării. Abia aştept să avem un copil care să alerge pe-aici. Atunci o să fie un adevărat cămin. Până să vii tu, Hope, era doar o casă.

Ea îi insuflase propria viață şi spiritul ei doar făcând curățenie şi mutând lucruri de colo-colo, iar mobila pe care o restaurase arăta minunat, deşi nu erau încă suficiente piese. Casa era în cea mai mare parte goală şi ar fi costat o avere să o umple. Nu voia să-şi depăşească atribuțiile, aşa că încerca să se descurce cum putea cu ce avea la îndemână, adăugând doar câteva lucruri, ca mici cadouri pentru Finn. El aprecia din toată inima tot ce făcea ea. Şi rezultatele erau pe măsură, deşi era evident că avea să dureze ani buni să restaureze casa şi s-o readucă la condiția ei originală. Plus că toate astea costau mai mulți bani decât urma să aibă Finn vreodată. Dar măcar recăpătase casa strămoşească a familiei mamei lui, şi ea ştia cât însemna asta pentru el.

Dragostea lui pentru casă era aproape la fel de profundă ca iubirea pentru ea. Se întorsese la originile lui şi le

asumase. Era un pas important pentru el. Avea impresia că aşteptase toată viaţa să facă asta, şi adesea îi mărturisea el însuşi acest lucru. El ştia că mama lui ar fi fost mândră de el, dacă ar mai fi fost în viaţă ca să vadă casa. Lui Hope îi făcea plăcere să împărtăşească această experienţă cu el. Eforturile ei de a o îmbunătăţi şi de a o reda gloriei sale de odinioară erau un gest de iubire pentru el.

În următoarele săptămâni, Finn continuă să lucreze la carte, şi Hope făcu vreo câteva fotografii. Fotografia uneori pubul cu discreţie, vizând de obicei bătrâni, dar nimeni nu părea deranjat. Majoritatea erau flataţi. După ce Finn termina lucrul după-amiaza, făceau plimbări lungi şi liniştite pe dealuri. Discuta cu ea despre munca lui şi despre cum mergea cartea. Ea era foarte atentă la tot ce-i spunea şi părea fascinată de procesul de scriere, la fel cum era şi el de munca ei. Îi plăceau fotografiile făcute de ea, chiar dinainte să o cunoască. Îi plăceau mai ales seriile cu bătrâni şi bătrâne din puburi. Aveau chipuri minunate şi ochi expresivi şi, văzuţi prin lentilele lui Hope, erau transfiguraţi de toată tandreţea şi patosul spiritului uman. Aveau amândoi un respect uriaş pentru munca celuilalt. Nimeni nu mai fusese atât de interesat de munca ei înainte, nici de a lui.

Vorbiră despre copil, deşi ei nu-i plăcea să zăbovească asupra subiectului. Nu voia să-şi facă speranţe prea mari acum, că se împăcase cu ideea. Primele trei luni erau întotdeauna nesigure, cu atât mai mult la vârsta ei. După ce trecea de ele, îşi permiteau să sărbătorească. Până atunci, avea speranţe şi o doză de entuziasm, dar încerca să-şi păstreze calmul, să fie realistă şi, într-o oarecare măsură, rezervată. Finn se dăruise deja cu toată inima ideii, şi ea îl iertase de mult pentru după-amiaza oribilă de la cabinetul de fertilitate din Londra şi pentru că o îmbătase şi o lăsase însărcinată în acea seară. Rezultatele erau prea

îmbucurătoare ca să se opună, şi îl iubea mai mult ca oricând, mai ales acum, când se simțea şi mai legată de el. Era binedispusă, fericită şi foarte îndrăgostită.

Discutau despre căsătorie şi erau amândoi entuziasmați de idee. Hope nu voia decât să-şi petreacă restul vieții cu el, şi Finn simțea la fel. Planurile lor de căsătorie o făceau să se simtă stăpâna casei lui.

Într-o zi, când golea sertarele din sufragerie, în efortul ei de a scăpa de lucrurile vechi şi neimportante, dădu peste un contract de închiriere care fusese aruncat într-un sertar de jos. Părea relativ nou. Voia să-l lase pe biroul lui Finn, când înțelese ce ținea în mână. Era un contract de închiriere pe şase ani pentru Blaxton House, semnat de Finn cu doi ani în urmă. Pe măsură ce-l citea, îşi dădea seama că nu cumpărase casa, ci o închiriase. Rămase şocată. El spusese clar că era proprietarul casei.

Se gândi să pună contractul înapoi în sertar şi să nu-i pomenească despre asta. De fapt, nu era treaba ei, dar toată după-amiaza fu tulburată din această cauză. Nu era doar faptul că o mințise, dar i se părea ciudat să-i spună că era casa lui, când era pur şi simplu închiriată. Într-un final, nu mai suportă şi hotărî să lămurească lucrurile cu el. Era o chestiune importantă pentru ea. Sinceritatea era o parte esențială a relației pe care o construiau şi despre care sperau amândoi să dureze ani mulți, poate chiar toată viața. Nu voia să existe secrete între ei. Ea nu avea niciunul față de el.

Aşteptă până la cină ca să-l întrebe. Ca în fiecare seară, mâncară sendvişurile şi supa pregătite de Katherine. La prânz le gătea mâncare caldă, cu came din belşug, legume şi cartofi irlandezi, dar numai Finn mânca. Hope prefera mâncărurile mai uşoare şi era recunoscătoare că, pe măsură ce sarcina avansa, se simțea bine. Mânca mai mult decât de obicei şi nu avusese deloc grețuri. Nici când fusese

însărcinată cu Mimi nu avusese. În cei douăzeci şi trei de ani de la ultima ei sarcină, nu se schimbase nimic şi se simțea şi arăta mai sănătoasă ca oricând. În privire şi pe obraji i se citeau tinerețea şi acea lumină dată de sarcină, în ciuda vârstei. De fapt, arăta deodată mai tânără ca niciodată.

Atinse subiectul cu delicatețe, spre sfârşitul cinei. Nu era sigură cum să procedeze şi nu voia să-l pună într-o situație stânjenitoare sau să se simtă vulnerabil din cauza a ceea ce descoperise ea. Într-un final, hotărî să-i spună pur şi simplu.

— Astăzi am găsit ceva într-un sertar din sufragerie, începu ea în timp ce-şi împăturea şervetul, şi Finn luă o înghițitură mare de vin.

Întotdeauna bea mai mult în zilele când scria la carte, îl ajuta să se relaxeze, după ce se concentrase întreaga zi asupra poveştii. Hope îşi dădea seama că era o muncă istovitoare.

— Şi ce ai găsit? întrebă el, părând distrat.

Terminase un capitol deosebit de dificil în acea zi.

— Contractul de închiriere pentru casa asta, spuse ea simplu, privindu-l în ochi ca să-i vadă reacția.

Preț de un minut, nu avu nicio reacție, apoi ea îşi întoarse privirea.

— Ah! exclamă el, apoi se uită din nou la ea. Mi-a fost jenă să recunosc față de tine că nu e proprietatea mea. În inima şi în sufletul meu, e a mea, dar nu mi-am permis. Aşa că mi-au închiriat-o. Speram ca, în cei şase ani de contract, să strâng banii, dar deocamdată e bine şi-aşa. Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul, Hope. E umilitor să recunoşti că nu poți cumpăra casa propriei familii, dar deocamdată nu pot, şi poate n-am să-mi permit niciodată.

Părea ruşinat în timp ce vorbea, dar nu pentru că mințise. De fapt, nu era tocmai o minciună, oricum nu una

mare, iar ea îşi spuse că Finn nu-i datora nicio explicaţie, nici despre casă, nici despre situaţia lui financiară, deşi era tatăl copilului ei şi bărbatul pe care-l iubea. Dar cel puţin deocamdată nu era responsabil pentru ea, şi probabil nu avea să fie niciodată din punct de vedere financiar. Nu avea nevoie de acest gen de ajutor din partea lui. Se gândise la asta toată după-amiaza, de când găsise contractul. Singurul lucru care o deranja cu adevărat era că ei – sau cel puţin ea – băgau bani în casa altuia, ceea ce nu i se părea un lucru înţelept. Era puţin speriată că o lăsase să facă asta, dar Finn era îndrăgostit de Blaxton House, fie că era a lui sau nu. Aparţinuse strămoşilor lui, şi pentru el era un drept din naştere, chiar dacă numai închiriat.

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie, Finn, spuse ea calm. N-am vrut să te pun într-o situaţie neplăcută, dar eram curioasă. Chiar nu e treaba mea.

El o privea, şi era evident că se simţea stânjenit.

— Am o propunere pentru tine. Sunt foarte norocoasă, datorită lui Paul. Nu am copii – şi zâmbi, apoi îi atinse cu blândeţe mâna-, sau cel puţin deocamdată, dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe. Paul a fost incredibil de generos cu mine şi m-a ajutat să fac nişte investiţii foarte bune, care continuă să dea roade.

Nu-i ascunsese situaţia ei financiară şi nu avea niciun motiv să o facă. Era evident că el nu umbla după banii ei, şi ea îl iubea. Se iubeau şi împărtăşeau o legătură şi o încredere sacre, mai ales de când era însărcinată. Avea încredere absolută în Finn, şi ştia că aşa şi trebuia. Era un om bun şi o persoană de încredere, chiar dacă nu avea prea mulţi bani. Asta nu conta pentru ea. Nici Paul nu avusese mulţi când se căsătoriseră. Hope nu era interesată de bani. Ea preţuia doar iubirea pe care o împărtăşeau.

— Propunerea pe care vreau să ţi-o fac este să cumpăr această casă. Dacă te deranjează, poţi să-mi plăteşti chirie,

deşi nu văd de ce-ai face-o, sau o sumă modică pentru a face totul legal, cum ar fi un dolar pe lună sau o sută pe an. Nu-mi pasă deloc. Putem întreba avocații cum trebuie procedat. După ce ne căsătorim, îți pot dărui casa sau ți-o pot lăsa prin testament. Dacă nu ne căsătorim şi nu locuim împreună, ceea ce m-ar întrista foarte mult – ea îi zâmbi, fiindcă amândoi ştiau că nu exista niciun risc în privința asta – am putea să-l transformăm într-un împrumut pe care să mi-l înapoiezi în treizeci de ani, chiar şi cincizeci din partea mea, doar n-am să-ți iau casa. Ar trebui să fie a ta şi m-aş simți mai bine ştiind că îți aparține ție – sau cuiva care te iubeşte şi care nu se va răzgândi şi nu te va mai lăsa s-o închiriezi. Casa este a ta, Finn. A aparținut familiei tale sute de ani. Dacă eşti de acord, aş vrea să o cumpăr acum şi să vă protejez pe tine şi pe copiii noştri. Şi, pentru orice eventualitate, în cazul că, dintr-un motiv oarecare, copilul nu se va naşte, rămân la aceeaşi părere. Nu am nevoie de bani. Nu ştiu cât cer proprietarii, dar cred că va fi doar o mică parte din ce mi-a lăsat Paul.

Era complet sinceră cu el, iar Finn o privea uimit. Era cel mai frumos lucru pe care-l făcuse vreodată cineva pentru el, şi ea nu voia nimic în schimb. Pur şi simplu îl iubea.

— Dumnezeule, cât ți-a dat? nu se putu abține Finn să întrebe.

Ea nu-şi făcea deloc probleme în legătură cu cumpărarea casei şi cu prețul acesteia. Finn înțelese că făcea asta din dragoste pentru el.

Hope nu şovăi când răspunse. Nu ar fi spus nimănui altcineva, în afară de el. I-ar fi încredințat şi viața ei, a copilului, precum şi averea sa. Oricum nu considera că banii îi aparțineau ei, ci lui Paul, şi ar fi trebuit să-i revină lui Mimi. Şi într-o bună zi aveau să fie ai acestui copil, iar Blaxton House făcea parte din moştenirea lui, fiindcă era şi copilul lui Finn. Ea îl ajuta să construiască o moştenire

pentru copilul lor – iar, în lipsa lui, din bunătate pentru el.

— Mi-a dat cincizeci de milioane din vânzarea companiei. A vândut-o pentru două sute net. Mai primesc cincizeci după moartea lui, sper că nu prea curând. Şi sunt investiți cu grijă. De fapt, am câştigat destul de mulți bani anul trecut. Cred că banul la ban trage. E prea mult pentru o femeie cu puține nevoi. Îmi permit să cumpăr casa, spuse ea simplu. Şi mi-ar plăcea să fac asta pentru tine. Ştii cât cer pentru ea?

Habar nu avea cu cât s-ar vinde o asemenea casă în Irlanda.

El râse în loc de răspuns.

— Un milion de lire. Adică mai puțin de două milioane de dolari.

Era ridicol în comparație cu sumele despre care vorbea ea şi care pentru el erau de neconceput. Ştia că avea bani, asta era limpede, iar Hope spusese că Paul fusese extrem de generos cu ea. Dar nici nu bănuise că avea *atâția* bani. Îi depăş ea cele mai îndrăznețe visuri.

— Probabil i-am putea face să mai lase din preț dacă plătim cu banii jos. Casa e într-o stare destul de proastă, după cum ştii. Am putea să-i facem să coboare prețul la şapte sau opt sute de mii de lire. Pentru ei ar fi un cadou neaşteptat, iar pentru noi – un chilipir. Asta ar însemna vreun milion şi jumătate în dolari. Apoi se uită la ea cu asprime. Hope, eşti sigură? Suntem împreună de doar patru luni. E un gest extraordinar.

Ea îi propunea cel mai mare dar din viața lui, care-i depăşea orice închipuire.

— Mi-ar plăcea să o repar împreună cu tine şi să facem tot ce este nevoie. E păcat să lăsăm casa să se ducă de râpă, mai ales dacă o cumpărăm.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse el.

Părea copleşit. Se aplecă spre ea şi o sărută, îşi goli

paharul cu vin, îl reumplu şi îl bău şi pe acesta, apoi râse din nou.

— Cred c-am să mă îmbăt în seara asta. E puțin cam mult pentru mine. Nici măcar nu ştiu ce să-ți spun, doar că te iubesc şi că eşti o femeie extraordinară.

Merseră la culcare la scurt timp după asta. Erau obosiți şi îi ajunseseră emoțiile de peste zi. El adormi imediat din cauza vinului. Se treziră amândoi în toiul nopții. Afară era furtună, şi Finn se întoarse spre ea în întuneric, privind-o sprijinit într-un cot.

— Hope?

— Da.

Ea îi zâmbi. Era fericită că-i făcuse oferta. Simțea că aşa trebuia, şi oricum era vorba despre puțini bani în comparație cu câți avea ea. Era o casă minunată.

— Pot să accept oferta acum sau trebuie să aştept până dimineață?

În întuneric, arăta ca un băiețel care crescuse prea repede, şi ochii îi jucau în cap de fericire. Ea îi făcea cel mai mare cadou din viața lui. Aproape că-i era frică să nu se răzgândească şi să-şi retragă oferta. Dar nu o cunoştea pe Hope dacă gândea astfel. Ea se ținea întotdeauna de cuvânt.

— Poți să accepți oferta când vrei, spuse ea, atingându-i cu tandrețe gâtul, în timp ce vântul urla afară.

Ploua cu găleata. Primăvara se lupta să vină în Irlanda, şi avea un sentiment ciudat ştiind că acesta avea să fie căminul ei de-acum, dar îi plăcea. Era mândră de casa lui strămoşească şi se bucura să o împartă cu el şi, poate, cu copilul sau copiii lor. Îi aştepta un viitor luminos.

— Poate ar trebui să aşteptăm şi să vedem dacă nu se prăbuşeşte totul în noaptea asta. Bate un vânt năprasnic, spuse Finn zâmbind.

— Cred că va fi în regulă, replică ea, cu zâmbetul pe buze.

— Atunci vreau să-ți accept generoasa ofertă. Mulțumesc

că mi-ai redat casa. Şi îți promit că, după ce ne căsătorim şi strâng banii, ți-i înapoiez. O închiriez de la tine pentru acelaşi preț pe care-l plătesc acum. Am să-ți plătesc în rate, când pot. S-ar putea să dureze ceva, dar o să-ți plătesc.

— Poți să faci cum vrei tu. Dar măcar ai să ştii că e a ta şi că nu ți-o mai poate lua nimeni. Tu eşti moştenitorul de drept.

El încuviință din cap cu lacrimi în ochi, deşi zâmbea, îl uimea încă o dată.

— Mulțumesc. Nu ştiu ce să mai spun. Te iubesc, Hope.

— Şi eu te iubesc, Finn.

El îşi puse capul pe umărul ei şi adormi la loc, asemenea unui copil. Părea să se simtă liniştit şi în siguranță. Ea îl ținu în brațe, mângâindu-l încet pe păr. Într-un final, adormi şi ea, în timp ce furtuna făcea prăpăd afară.

Capitolul 12

A doua zi după furtună, Hope sună la bancă şi făcu toate pregătirile necesare pentru a cumpăra casa, iar Finn o ajută. Pierduseră un copac în noaptea aceea, dar nu le păsa. Nu lovise pe nimeni şi nu făcuse stricăciuni. Proprietarul casei, care cumpărase domeniul ca o investiție, fu bucuros să accepte şapte sute optzeci de mii de lire, adică un milion cinci sute de mii de dolari. Era un preț nemaipomenit, şi Finn era în al nouălea cer. Hope trimise banii prin mandat poştal, şi, cum vânzarea se perfectase fără nicio condiție din partea proprietarului, Blaxton House deveni a lor opt zile mai târziu. Din punct de vedere legal, îi aparținea ei, dar ea întocmise toate actele pentru a-i lăsa lui casa, în eventualitatea morții ei, şi a-i permite să plătească deocamdată o chirie nominală. Odată căsătoriți, casa urma să fie trecută pe numele copilului lor. Iar dacă, dintr-un motiv oarecare, nu se căsătoreau sau nu aveau copii, el tot putea să răscumpere casa de la ea, pe parcursul a zeci de ani.

Era un târg fantastic pentru el, pe care altfel nu l-ar fi obținut în veci. Ea făcea deja planuri de a reda casei frumusețea originală. Hope era încântată să aibă mână liberă pentru restaurare. Nu avea nimic personal de câştigat, în afara bucuriei de a-l face fericit pe Finn, ştiind că erau proprietarii casei în care locuiau şi în care avea să îşi crească propriul copil. Îi reaminti lui Finn că târgul nu depindea de sarcina ei. Dacă ar pierde copilul, nimic nu s-ar schimba. Iar dacă relația lor s-ar strica, rămânea dispusă să-l lase să răscumpere casa în timp. Era aranjamentul ideal pentru el şi de aceea îi spuse că era cea mai generoasă femeie din lume. Hope insistă că era o binecuvântare pentru amândoi. Nu ceruse sfatul nimănui şi nu avea nevoie de permisiunea nimănui. Făcu întocmai după bunul-plac şi

înştiință banca să transfere banii fostului proprietar. Toată lumea era extrem de încântată de afacere. Finn mai presus de oricine, dar şi Hope era fericită. Finn puse actele casei în sertarul biroului său de parcă erau din aur. Apoi se întoarse spre Hope şi îngenunche în fața ei, privind-o în ochi.

— Ce faci? întrebă ea, râzând de el, apoi îi văzu expresia serioasă.

Era un moment important pentru el.

— Te cer în mod oficial de soție, spuse el cu solemnitate, luându-i mâna.

Nu avea de la cine să o ceară. Ea nu avea rude, în afară de Paul, şi asta nu s-ar fi cuvenit, deşi Finn îi era recunoscător pentru că fusese foarte generos cu Hope.

— Vrei să fii soția mea, Hope?

Lacrimile îi umplură ochii când el îngenunche în fața ei şi încuviință din cap. Era prea emoționată ca să vorbească şi plângea mult mai uşor acum, când purta copilul lor în pântece.

— Da, vreau, spuse ea cu vocea sugrumată, apoi se înecă cu un suspin.

El se ridică, o luă în brațe şi o sărută.

— Promit să am grijă de tine tot restul vieții. N-ai să regreți nicio clipă.

Ea nici nu-şi închipuia că avea să regrete.

— Îți iau un inel de logodnă data viitoare când mergem la Londra. Când crezi că ar trebui să ne căsătorim?

Copilul trebuia să se nască în noiembrie, şi ea ar fi preferat ca nunta să fie înainte, măcar pentru copil. Dar oricum nu voia să aştepte. Amândoi erau siguri de iubirea lor.

— Poate că n-ar trebui să facem planuri oficiale până nu-i spui lui Michael, zise Hope, gândindu-se la fiul lui şi nevrând ca acesta să se simtă lăsat pe dinafară. Ne-am putea căsători vara asta, la Cape Cod.

Ar fi însemnat mult pentru ea.

— Aş prefera să mă căsătoresc aici, spuse Finn cu sinceritate. Cumva, ar părea mai oficial. Am putea să ținem ceremonia la vară, când Michael va fi aici. Vine întotdeauna la un moment dat, chiar dacă nu stă mult.

— Vreau să-l cunosc înainte să-l anunțăm, spuse Hope cu considerație, şi fură amândoi de acord să nu-l anunțe prin telefon.

Michael nu ştia nimic despre ea, şi, deodată, ar fi fost înştiințat că tatăl lui se căsătorea cu o străină şi că urma să aibă un copil. Ar fi fost cam mult de înghițit dintr-odată pentru fiul lui Finn. Hope voia să-i dea timp să o cunoască şi să se obişnuiască măcar cu ideea. Şi trebuia să-l anunțe şi pe Paul. Ştia că la început avea să fie o lovitură pentru el să afle că era cu un alt bărbat şi că îi purta în pântece copilul. Aveau nevoie de timp pentru ca oamenii dragi să se poată obişnui cu planurile lor. La vară părea în regulă pentru Hope, poate chiar în toamnă. Astfel, aveau timp să organizeze totul. Se întâmplaseră multe într-un interval foarte scurt. Relația lor, un copil, iar acum planurile de căsătorie. Rapiditatea asta încă îi mai tăia respirația uneori. În patru luni îşi făcuse o viață cu totul nouă. Un bărbat, un copil, o casă. Dar Finn se purta minunat cu ea şi era sigură de alegerea făcută.

Imediat ce cumpără casa deveni mai ocupată ca niciodată. Era deja aprilie, şi ea hotărî să-şi amâne treaba din New York stabilită pentru luna mai. Nu voia să zboare cu avionul înainte de sfârşitul primului trimestru, când copilul avea să fie deja bine dezvoltat. Îl rugă pe Mark să-i mute toate angajamentele din mai la mijlocul lui iunie, fără să-i dea un motiv, deşi banca îl informase despre achiziționarea casei.

— Deci ai cumpărat o casă în Irlanda, spuse el ni interes. Va trebui să te vizitez să văd ce pui la cale acolo Cum merge

treaba cu Finn?

— Perfect, spuse ea, părând extaziată. N-am fost niciodată atât de fericită.

Se simțea asta în glasul ei, şi Mark fu încântat pentru ea. Trecuse printr-o perioadă grea şi merita toată fericirea de care avea parte acum.

— Ne vedem în iunie. Rezolv eu cu toate, nu-ți face griji. Distrează-te cu castelul tău sau ce-o fi ăla.

Ea îi povestise ceva despre casă, şi el era fericit să simtă bucuria şi entuziasmul din glasul ei. Nu mai fusese aşa de ani buni.

În următoarele două luni, ea şi Finn lucrară fără întrerupere. Hope angajă un antreprenor şi începură reparațiile la casă, atât de necesare. Schimbară acoperişul, care costă o avere, dar merita. Ferestrele, care nu mai fuseseră reparate de cincizeci de ani, fură izolate. Putregaiul uscat fu răzuit, şi Hope aranjă ca interiorul casei să fie văruit cât avea să stea în Cape Cod pe timpul verii. Cumpăra antichități din magazine şi de la licitații, ca să umple casa cu mobila pe care o merita. De fiecare dată când Finn o vedea, căra ceva, țâra o cutie, se cățăra pe o scară sau dădea jos lambriul de pe un perete. Înghesui cărțile din bibliotecă pentru a putea lucra la rafturi. Nu se oprea deloc, şi Finn o certă, nu o dată amintindu-i că era însărcinată. Se purta ca atunci când fusese însărcinată cu Mimi, dar Finn îi aminti că nu mai avea douăzeci şi doi de ani. Câteodată, Hope îşi aducea aminte să aibă grijă, dar în restul timpului râdea de el şi îi spunea că nu era bolnavă. Nu se simțise niciodată mai bine sau mai fericită. Era ca o răsplată pentru toate suferința prin care trecuse. Credea că Finn era miracolul dat de Dumnezeu şi îi repeta mereu.

Într-o după-amiază, munci din greu, împachetând tacâmurile astfel încât dulapurile pentru porțelanuri să poată fi vopsite. După aceea, se plânse de dureri de spate.

Făcu o baie caldă şi se simți mai bine, dar tot o durea, iar Finn o certă din nou, apoi o compătimi şi îi făcu masaj.

— Eşti nesocotită, o dojeni el. Ceva tot o să se întâmple şi o să fie numai vina ta, iar eu am să fiu furios. Te joci cu copilul nostru când trudeşti ca un cal de povară.

Dar îl emoționa faptul că ea iubea casa atât de mult şi făcea totul pentru el. Hope voia să o facă frumoasă, pentru ca el să fie mândru. Era rodul dragostei ei pentru Finn, la fel cum era şi copilul lor.

Dormi agitat în noaptea aia, şi a doua zi dimineață rămase în pat. Încă o mai durea spatele, şi el se oferi să cheme medicul, dar ea protestă, spunând că nu era nevoie. El o crezu, deşi Hope nu arăta deloc bine. Lui Finn i se părea palidă şi era limpede că avea dureri. Veni o oră mai târziu să vadă cum se mai simțea şi o găsi pe podeaua băii, într-o baltă de sânge, târându-se cu ultimele forțe. Ridică privirea spre el, şi Finn se panică la vederea ei, apoi alergă la telefon. Sună la Urgență şi îl imploră pe operator să trimită paramedicii cât mai rapid, apoi se întoarse în baie, la Hope. O ținea în brațe când sosiră, şi jeanşii lui erau îmbibați cu sânge. Pierduse copilul şi avea hemoragie. Când paramedicii o ridicară şi o întinseră pe targă ca să o ducă afară, îşi pierdu cunoştința. Finn alergă pe lângă ei, rugându-se să trăiască. Când îşi reveni în simțiri la spital, câteva ore mai târziu, după ce îi făcuseră chiuretaj, Finn se uita la ea cu o privire întunecată. Ea întinse mâna spre el, dar el se întoarse şi se ridică. Hope plângea, şi el se uita pe fereastră, apoi întoarse privirea spre ea. Era mânios şi totodată trist, şi avea lacrimi în ochi. Se gândea mai mult la pierderea lui decât la a ei.

— Ne-ai ucis copilul, spuse el cu brutalitate, şi ea izbucni în hohote de plâns.

Întinse din nou mâna spre el, dar Finn nu se apropie de ea. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar era prea slăbită.

Îi făcuseră două transfuzii ca să recupereze sângele pierdut.

— Îmi pare rău, reuşi ea să îngaime printre suspine.

— Uite ce-ai făcut cu atâta ridicat şi cărat. Ai reuşit să porţi sarcina trei luni, iar acum ai stricat tot.

Nu spuse niciun cuvânt de alinare, iar Hope părea distrusă în timp ce el îşi descărca furia asupra ei.

— A fost îngrozitor ce i-ai făcut copilului – şi mie. Ai ucis un copil sănătos, Hope.

Nici nu-i trecea prin cap că poate copilul nu fusese atât de sănătos dacă nu supraviețuise, dar acum nu mai aveau cum să afle, şi ea se simțea destul de vinovată.

— Cum ai putut să fii atât de egoistă şi de necugetată?

Ea suspina, ascultându-l cum o ocăra. După câteva minute, ieşi furios din salon. Ea rămase în pat, neconsolată, gândindu-se la tot ce îi spusese Finn. Fiindcă plângea necontenit, asistenta îi făcu în cele din urmă o injecție. După câteva ore, când se trezi, Finn stătea iarăşi la căpătâiul ei. Arăta la fel de sumbru, dar o ținea de mână.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis, spuse el țâfnos. Eram foarte dezamăgit. Îmi doream foarte mult copilul ăsta.

Ea dădu înțelegătoare din cap şi începu din nou să plângă, dar de data aceasta Finn o luă în brațe şi o consolă.

— E în regulă, spuse el. Vom face altul.

Ea încuviință din cap şi rămase în brațele lui, suspinând.

— Chiar dacă mă port nesăbuit câteodată, te iubesc, Hope.

În timp ce spunea astea, lacrimile se prelingeau atât pe obrajii lui, cât şi pe ai lui Hope.

Capitolul 13

Hope plecă la New York în iunie, două săptămâni mai târziu. Era palidă şi foarte slăbită. Ştia că lui Finn nu-i trecuse supărarea. O considera responsabilă pentru pierderea sarcinii şi insista că numai neglijența ei fusese de vină. Refuza să accepte ideea că vârsta ar fi putut fi un factor sau că s-ar fi putut întâmpla oricum. Nu scăpa nicio ocazie să-i spună că era singura vinovată. Îi tot repeta că s-ar simți amândoi mai bine dacă ar rămâne din nou însărcinată şi de data asta s-ar comporta cum trebuia, ceea nu făcea decât să-i sporească sentimentul de vină nerostită, îi ceruse iertare de o mie de ori. Finn se purta de parcă îi trădase pe el şi pe copilul lor. Se simțea ca o criminală de fiecare dată când îl privea şi se întreba dacă avea să o ierte vreodată. Nu vorbea decât despre o nouă sarcină. A fost aproape o uşurare să se urce în avionul pentru New York şi să scape de el. În niciun caz nu era pregătită să o ia de la capăt – sau cel puțin nu atât de repede. El se purta de parcă îi era datoare cu asta. Dar, după moartea lui Mimi, pierderea acestei sarcini o îndoliase profund. În plus, se stricase şi relația cu Finn, ceea ce mai că-i sfâşia inima.

Reuşi să-şi ducă la bun sfârşit angajamentele din New York. Sperase să-l vadă pe Paul, fiindcă trecuse multă vreme de la ultima lor întâlnire, din urmă cu şase luni. Dar, când îl sună pe mobil, află că era în Germania, unde se interesa de un nou tratament pentru Parkinson, şi că plănuia să rămână acolo o vreme. Îi părea rău că nu-l putea vedea, dar îşi promiseră să se întâlnească în toamnă.

Luă prânzul cu Mark Webber, care îi zise că arăta epuizată şi o mustră că lucra prea mult. Dar ea insistă că era fericită, şi el spera să fie adevărat. Însă nu părea la fel de fericită cum îi dăduse impresia la telefon. Criticile dure venite din partea lui Finn în momentul când pierduse

copilul o loviseră destul de tare. Avuseseră o doză de cruzime peste care era greu de trecut. Fusese prima dată când se purtase urât cu ea în cele şase luni de când erau împreună şi prima dată când o umbră intervenise între ei.

Mark îi stabilise câteva angajamente pentru toamnă, dar ea nu era sigură dacă să le accepte. Dacă rămânea din nou însărcinată, ştia că Finn nu avea să o lase să zboare la New York. Deodată, o întâmplare care fusese în acelaşi timp un accident şi o binecuvântare se transformase într-un proiect pe viaţă şi pe moarte, mai important pentru Finn decât orice altceva. Pentru prima dată, Hope nu era sigură pe sine. Se simţea nespus de vinovată şi o neliniştea gândul de a repeta experienţa.

Merse la medicul ei din New York, care îi spuse că trebuia să aştepte cel puţin trei luni înainte de a încerca să rămână din nou însărcinată şi îi aminti cu delicateţe că ar fi putut pierde copilul oricum, chiar dacă stătea la pat. Dar, după toate reproşurile lui Finn, se simţea responsabilă şi deprimată. Hotărâse deja să amâne nunta până în decembrie, de vreme ce nu mai era nicio grabă. Era prea deprimată pentru a plănui ceremonia.

Finn sosi în New York imediat ce ea îşi termină treaba. Era într-o dispoziţie mai bună decât cea în care îl lăsase şi se purtă foarte drăgăstos cu ea. Hope încercă să evite subiectul avortului, dar el menţionă de mai multe ori faptul că, la întoarcere, voia să meargă la clinica de fertilitate din Londra. Nu voia să piardă deloc timp şi o făcu pe Hope să se simtă datoare faţă de el. Ea era încă slăbită, obosită şi prea deprimată ca să se certe cu el şi să protesteze, aşa că, în cele din urmă, acceptă. Era mai uşor decât să se lupte cu el. Oricum în iulie şi în august aveau să stea la Cape Cod, cât timp Blaxton House era văruită din cap până-n picioare. Era sigură că, până la sfârşitul verii, urma să se simtă mai bine şi că situaţia avea să fie diferită şi mai puţin deprimantă

pentru ea. Încă se mai lupta cu schimbările hormonale rezultate în urma pierderii unei sarcini de trei luni şi a unei cantități mari de sânge. Organismul nu-şi revenise încă de pe urma şocului. Iar reacția dură a lui Finn, vina şi acuzațiile o zdruncinaseră considerabil. Comportamentul lui de după avort era atât de diferit de stilul lui obişnuit, extrem de iubitor, din ultimele şase luni. Abia aştepta să se liniştească şi era sigură că aşa avea să se întâmple.

Cel mai bun lucru care se petrecu odată ce Finn ajunse în New York fu cina luată împreună cu fiul lui, Michael, care venise de la Boston. Lui Hope i se păru un puşti extraordinar. Era inteligent, deschis, prietenos, bine-crescut şi absolut încântător. Abia împlinise douăzeci de ani şi semăna foarte mult cu Finn. Îşi tachina neîncetat tatăl şi era destul de direct cu el, dar ea fu impresionată de felul cum se înțelegeau. Asta spunea multe despre Finn, care crescuse de unul singur un băiat minunat, şi Hope considera că făcuse o treabă grozavă ca tată, dat fiind că relația lor era atât de bună.

Hope îl invită pe Michael la Cape, dar el avea planuri să petreacă vacanța în California, cu bunicii din partea mamei, cum făcea în fiecare an. Menționă că îl aştepta o slujbă la Bursa din San Francisco, în iulie şi august, şi era entuziasmat. Petrecând timp cu el, lui Hope i se făcu din nou un dor nespus de Mimi. În seara zilei când Michael plecă, Hope îl felicită pe Finn.

— E un puşti fantastic. Ai făcut o treabă grozavă, spuse ea, şi el îi zâmbi.

Pentru prima dată, simțea că lucrurile începeau să se amelioreze între ei. Pierderea copilului fusese o lovitură cumplită pentru amândoi. Nu voiseră să-i spună lui Michael de la prima întâlnire că plănuiau să se căsătorească. Ea şi Finn căzuseră de acord să-l informeze în septembrie, când avea să vină în Irlanda. Ea abia aştepta ca el să vadă tot ce

făcuseră la casă. De fapt, abia aştepta să vadă ea însăşi schimbările la întoarcere. Era bucuroasă la gândul că Michael urma să stea cu ei. Voia să-l cunoască mai bine.

Când ea şi Finn ajunseră la Cape, era ca şi cum nimic rău nu se întâmplase. El nu mai pomeni despre pierderea sarcinii, nu o mai acuză şi nu mai făcu remarci caustice atât de dureroase. Era tandru, drăguț şi blând ca întotdeauna. Era acelaşi Finn de care se îndrăgostise cu şapte luni în urmă, ba chiar mai bun. Începu să se relaxeze şi să redevină vechea Hope. Câştigă în greutate şi se simțea mai sănătoasă. Erau împreună în fiecare clipă. El adusese manuscrisul cu el şi spunea că munca mergea bine.

Singura ei dezamăgire era că refuza să-i cunoască prietenii din Cape. Ea şi Paul avuseseră o politică a uşilor deschise, şi prietenii lor îi vizitau adesea. Finn îi spusese că nu voia să aibă parte de aşa ceva, fiindcă îl distrăgea de la muncă şi nu-i plăcea să cunoască oameni pe neaşteptate. De 4 Iulie, îl duse la un picnic acasă la un cuplu pe care-l cunoştea dintotdeauna, şi Finn se ținu deoparte şi fu neprietenos. Primi complimente în legătură cu cărțile lui de la mai mulți oameni, dar chiar şi atunci păstră o atitudine rece şi insistă să plece devreme.

Când ea îl luă la întrebări a doua zi, mărturisi că ura genul ăla de comunitate suburbană de vară şi că nu avea nimic în comun cu acei oameni. Şi ce rost avea să-i cunoască? Ei trăiau în Irlanda. Hope îşi dădea seama tot mai mult că el o dorea doar pentru sine. Se plângea dacă se ducea fără el la băcănie. Voia să meargă peste tot cu ea. Acest gen de atenție era uneori flatant, dar alteori devenea apăsător. Îi spuse că îi plăcea mai mult casa din Cape Cod iama decât vara, pentru că atunci era linişte şi zona era pustie. Fără excepție, Finn îi respinsese pe toți vechii ei prieteni. Hope abia îi mai vedea acum, de când nu mai locuia în Boston, şi îi plăcuse întotdeauna atmosfera de

familiaritate de la Cape, dar era limpede că lucrurile nu aveau să stea la fel în viața ei cu Finn. Deşi el socializase mult în tinerețe şi ieşise cu un milion de femei înaintea ei, odată implicat într-o relație, Finn prefera să ducă o viață retrasă alături de ea şi să nu aibă niciun fel de viață socială.

Uneori, se simțea izolată din această cauză. El insista că era mai romantic aşa şi că nu voia să o împartă cu nimeni. Era atât de drăgăstos, încât Hope nu prea avea de ce să se plângă. Nebunia temporară cauzată de pierderea sarcinii se vindecase şi era deja uitată la sfârşitul verii. Finn era din nou fermecător, şi, chiar dacă abia îşi văzuse prietenii toată vara, Hope se simțea uşurată că erau mai apropiați ca niciodată. Până la urmă, tristețea pierderii sarcinii părea să-i fi apropiat şi mai mult, şi pe el îl făcuse mai iubitor. Merita să-şi sacrifice prietenii de la Cape Cod pentru asta. Viața ei cu Finn şi bunăstarea relației lor erau mai importante.

După Ziua Muncii se întoarseră în New York. Finn avea o întâlnire importantă cu editorul său britanic, astfel că trebuia să meargă la Londra. Hope rămase în New York, să mai pună la punct câteva detalii. Trebuia să-şi vadă bancherul şi avocatul şi să se întâlnească şi cu agentul ei înainte să plece. Avea de gând să se întoarcă în Irlanda până în weekend şi voia să petreacă luna septembrie acolo. Până în noiembrie nu avea niciun motiv să revină la New York. Încercă să îşi scoată din minte faptul că aceasta era luna în care ar fi trebuit să vină pe lume copilul lor. Poate că Finn avea dreptate şi urma să rămână din nou însărcinată. Totul era în mâinile lui Dumnezeu. Se simțea din nou sănătoasă şi avea o atitudine mai filosofică față de cele întâmplate. Iar el nu mai menționase nimic despre clinica de fertilitate.

Când îl văzu pe Mark, el o anunță că avea pentru ea un proiect în America de Sud, pentru octombrie. Recunoscu în sinea ei că suna bine, dar ezită să accepte. Ştia că Finn avea să se supere şi că, dacă ar rămâne din nou însărcinată, nu

ar lăsa-o să zboare, chiar şi cu permisiunea medicului. Nu voia să-şi atragă din nou furia lui sau să rişte un nou avort, şi se uită cu tristeţe la Mark, spunându-i că nu credea că putea accepta.

— Care-i treaba? întrebă el pe un ton nefericit.

— Pur şi simplu, cred că nu e potrivit pentru relaţia mea să călătoresc prin toată lumea. Refacem casa, şi Finn se supără când plec.

Nu voia să-i spună că fusese însărcinată şi că ar putea încerca să rămână din nou.

— Cred că faci o mare greşeală dacă îl laşi să-ţi influenţeze alegerea proiectelor, Hope. Noi nu ne băgăm în cariera lui, şi nu are niciun motiv decent să se bage într-a ta. E o porcărie. Cum ar fi să-i spui că nu vrei să scrie o carte? Amândoi aveţi talente şi cariere importante. Singura modalitate prin care relaţia voastră va funcţiona este să respectaţi amândoi asta. El nu te poate manipula să nu lucrezi. Sau, dacă o face, n-ar trebui să-l laşi.

— Ştiu, zise ea agitată. Ce să-ţi spun? E ca un copil. Şi plănuim să ne căsătorim la sfârşitul anului. Poate după-aia o să se liniştească.

Spera, dar deocamdată o făcea să se simtă vinovată de fiecare dată când pleca, chiar dacă avea de lucru, deşi el insista că era mândru de ea şi că îi respecta munca. Erau chestii care se băteau cap în cap şi un mesaj cu dublu înţeles care o făcea să se simtă nesigură pe sine.

— Şi dacă nu se potoleşte nici după? întrebă Mark, părând îngrijorat.

— Mai vorbim atunci. Suntem împreună de doar nouă luni.

— Asta ziceam şi eu. E cam devreme să-şi bată joc de cariera ta. De fapt, asta n-ar trebui să se întâmple niciodată.

— Ştiu, Mark, spuse ea calm. Are mare nevoie de afecţiune şi se manifestă într-un mod ciudat. Simte nevoia

să fie înconjurat de multă atenție.

— Atunci adoptă-l, nu-l lua de bărbat. Ai face bine să rezolvi asta cât mai repede, altfel ai să regreți mai târziu.

Ea încuviință din cap. Ştia că avea dreptate, dar era mai uşor de zis decât de făcut, şi, cu excepția reacției deplasate în momentul pierderii sarcinii, nimeni nu se purtase atât de frumos cu ea în afară de Finn. Iar atitudinea lui dură şi reproşurile legate de pierderea sarcinii fuseseră o scăpare. Era convinsă de asta, iar de atunci el se purtase mai bine ca niciodată. Era dispusă să-şi adapteze programul de lucru pentru o vreme ca să-l mulțumească şi avea deja trei proiecte bune care o aşteptau în noiembrie, deci nu mai avea nevoie de altul. Nu merita să rişte. Aşa că îl refuză. Făcuse asta şi pentru Mimi, când era mică. Dar Mimi fusese copilul, nu bărbatul ei. Hope simțea că pierduse deja atâția oameni dragi, încât nu voia să rişte să mai piardă unul. Poate că, dacă îl înfuria prea tare pe Finn, cum făcuse când pierduse sarcina, acesta avea să o părăsească. Nu voia să rişte.

Se întâlni cu Paul în ziua plecării şi plănuise să-i povestească despre Finn şi despre viitoarea căsătorie, dar el arăta atât de bolnav, încât nu o lăsă inima. Se văzu nevoită să-l ajute să se hrănească. Abia mai putea merge şi îmbătrânise cu douăzeci de ani într-unul singur. Fu înspăimântată când îl văzu. El spuse că tratamentul din Germania nu dăduse rezultate. După aceea, mersese la băi şi ajunsese în spital din cauza unei infecții. Era bucuros să fie acasă, în State. Era în drum spre Boston pentru tratament, şi ea plânse în drum spre aeroport, după ce se despărți de el. Era îngrozitor să-l vadă atât de fragil şi de sfârşit. Era încă deprimată din cauza asta când coborî din avion.

Dormi cea mai mare parte a drumului spre Dublin şi ajunse acolo dimineața devreme. Finn o aştepta cu zâmbetul

larg şi leneş pe care-l cunoştea atât de bine şi îl iubea atât de mult. În clipa când îl văzu, ştiu că totul era bine în lumea lor. El o conduse cu maşina la Blaxton House şi, la zece minute după ce ajunseră, erau deja în pat. Făcu dragoste cu ea mai pasional şi mai tandru ca niciodată. Rămaseră în pat, şuşotind, vorbind şi făcând dragoste până la prânz, apoi el o duse jos să vadă cât de frumoasă era casa acum, după ce fusese văruită. Ea cheltuise o avere pentru asta, dar căzură amândoi de acord că meritase.

Era minunat să fie din nou acolo, unde se simțea stăpâna conacului. Michael urma să vină în vizită peste câteva zile. Era fericită că avea câteva zile la dispoziție singură cu Finn. Începea să creadă că el avea dreptate şi că era mai bine să fie singuri. Fiecare clipă petrecută împreună era plină de tandrețe şi de romantism. Era imposibil să te plângi din pricina asta. La sfârşitul după-amiezii, după ce vizitară domeniul, urcară încântați la etaj ținându-se de mână şi se întoarseră în pat.

Capitolul 14

Când sosi Michael, Finn merse să-l întâmpine la aeroport, şi Hope hotărî să aştepte acasă. Nu voia să-i deranjeze – şi aşa stăteau prea puțin împreună. Era bucuroasă de venirea lui Michael. Aranjase pentru el una dintre camerele de oaspeți proaspăt zugrăvite, în care pusese un vas uriaş cu flori galbene. Cumpărase câteva reviste din oraş pentru el şi încercă să se gândească la orice i-ar putea plăcea. Ştia cât de mult țineau el şi Finn unul la celălalt, după anii petrecuți singuri, şi abia aştepta să-l cunoască mai bine. Finn îl ducea pentru câteva zile la pescuit în zona lacurilor Blessington. Aranjase să facă şi planorism şi intenționa să închirieze nişte cai. Voia să se simtă bine, şi Hope era dornică să facă tot posibilul ca să-i ajute, chiar dacă asta însemna să nu le stea în cale, dar Finn îi spusese să nu-şi facă griji.

De data aceasta, urmau să-i spună lui Michael despre planurile de nuntă din decembrie. Cum până la urmă avea să fie o nuntă de iarnă, Hope fusese de acord că era o idee mai bună să aibă loc în Irlanda, deşi i-ar fi plăcut să se căsătorească şi la Londra, unde unii invitați, precum Mark, ar fi ajuns mai uşor. Finn adora ideea de a se căsători în bisericuța din Russborough, cu o recepție ținută acasă, şi nu i-ar fi păsat dacă ar fi fost numai ei. Finn nu era sigur că Michael avea să vină din Boston şi spunea că nu îl deranja. Singura persoană care conta la nuntă era Hope. Nu avea nevoie de prezența nimănui altcuiva. Era o distanță ca de la cer la pământ față de tipul ahtiat după viața socială drept care îl luase Hope când se cunoscuseră. În realitate, Finn era aproape un pustnic. Singura persoană cu care voia să fie era ea. După el, era un semn al iubirii nemăsurate pe care i-o purta, iar ea îl credea. Tributul suprem al iubirii lui Finn era faptul că voia să-i dedice fiecare clipă.

Când Michael sosi de la aeroport împreună cu tatăl lui, o îmbrățișă prietenos pe Hope şi comentă în privința schimbărilor aduse casei. Era foarte impresionat.

— Ce s-a întâmplat? Ai câştigat la loterie, tată? îl tachină Michael.

În schimburile lor de replici şi în comentariile lui Michael se simțeau mereu nişte înțepături, dar păreau inofensive. Erau genul de lucruri pe care bărbații şi le spun mereu, unii când ajung în puterea vârstei şi a bărbăției, alții când încearcă din răsputeri să nu renunțe la ea. În timp ce îi urmărea, Hope se întreba dacă acesta era motivul disperării lui Finn de a avea un copil. Era un mod de a se agăța de virilitatea şi de tinerețea sa şi de a-şi dovedi sieşi şi lumii că încă mai era tânăr. Hope se gândi că mai existau şi alte modalități de a face asta.

Îi arătă lui Michael casa, cu toate schimbările şi restaurările efectuate. Zugrăveala din timpul verii era o mare îmbunătățire față de pereții pătați. Scăpase într-un final de covoare, şi vechile podele fuseseră raşchetate. Era aceeaşi casă, dar mult mai frumoasă, şi Michael o complimentă politicos pentru tot ce făcuse.

Cei doi bărbați plecară a doua zi la lac şi se întoarseră după trei zile. După aceea, Michael vru ca tatăl lui să meargă cu el la Londra pentru două zile, şi Hope rămase acasă să lucreze. Nu prea avu şansa să petreacă timp cu Michael decât în ajunul plecării sale. Trebuia să se întoarcă la MIT pentru începutul celui de-al treilea an, şi Finn era plecat în sat să cumpere ziarul, iar ea lua micul dejun cu Michael. Katherine le făcuse ouă, câmați şi ceai, şi Michael părea să savureze totul. La început, păstră tăcerea, cât timp mâncară. Finn îi spusese că nu-l anunțase încă despre viitoarea lor căsătorie şi că nu voia să-i dea ea vestea. Nu se cuvenea. Era decizia lui Finn, şi ea se întrebă când avea de gând să-i spună. Fiul lui pleca a doua zi.

— Tatălui tău îi este foarte dor de tine, spuse ea ca să deschidă conversația. După toți anii în care ați locuit împreună, probabil şi pentru tine e o schimbare importantă să fii departe de el.

Michael ridică privirea din farfurie şi se uită absent la ea, dar nu spuse nimic.

— Sunt sigură că perioada aceea în care ați fost numai voi doi v-a apropiat foarte mult.

Era cam ciudat să stea de vorbă cu el. Michael era amabil şi politicos cu ea, dar nu tocmai vorbăreț. Se întrebă dacă femeile îl stinghereau, de vreme ce nu avusese o mamă, şi gândul acesta o întristă.

— Tatăl tău mi-a spus cât de mult vă distrați când stăteați la Londra şi în New York.

Se chinuia să facă conversație. Michael se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pe Hope în ochi.

Rezumă totul într-o singură propoziție:

— Nu am crescut cu tata.

Nu părea supărat sau dezamăgit când spuse asta. Enunțase un simplu fapt, şi Hope rămase încremenită.

— Nu? Eu... mi-a zis... îmi pare rău. Probabil am înțeles eu greşit.

Se simțea ca o proastă – şi chiar era. Michael nu părea deranjat.

— Tata spune o mulțime de lucruri care sună bine la momentul respectiv sau îl fac să arate bine. Rescrie istoria, ca în cărțile lui. Uneori face confuzie între fapte şi ficțiune. Aşa e el, spuse Michael fără să-l condamne, dar era o afirmație incredibil de incriminatoare pentru Finn, iar Hope nu ştiu ce să răspundă sau ce să creadă.

— Sunt sigură că am făcut eu o confuzie, spuse ea, dând înapoi, panicată.

Dar amândoi ştiau că încerca pur şi simplu să mascheze momentul stânjenitor şi să-i găsească scuze lui Finn.

— Ba nu, spuse Michael, în timp ce-şi termina câmatul. Am crescut cu bunicii mei din California. Abia mi-am văzut tatăl până când am mers la colegiu.

Asta se întâmplase cu doar doi ani înainte, ceea ce însemna că anii lor petrecuți la Londra şi la New York erau o minciună, o născocire sau doar o dorință deşartă. Nu înțelegea şi încerca să-i ascundă lui Michael cât de tulburată era.

— Ştiu că tata ține la mine şi că vrea să compenseze acum pentru tot, dar am fost ca doi străini aproape toată viața mea şi încă mai suntem în unele privințe.

— Îmi pare rău, spuse Hope, părând devastată. N-am vrut să aduc în discuție un subiect dureros.

Se simțea îngrozitor, dar băiatul care stătea de partea cealaltă a mesei nu părea nici măcar supărat. Era obişnuit cu toate ciudățeniile lui Finn – şi, se pare, născocirea poveştilor era una dintre ele, conform propriului fiu.

— De-aia e şi un scriitor atât de bun. Probabil el chiar crede ce scrie, odată ce a scris. Din acel moment, e adevărat pentru el. Dar nu şi pentru ceilalți.

Era incredibil de înțelegător şi Hope nu putu să nu remarce în sinea ei că bunicii lui făcuseră o treabă minunată. Era un tânăr sănătos, dintr-o bucată, cu mintea la cap, echilibrat, şi asta nu datorită lui Finn, după câte se părea, ci în ciuda lui.

— Presupun că e vorba despre părinții mamei tale? Hotărâse să verifice, iar el încuviință. Mama ta a murit?

— Când aveam şapte ani, confirmă el, aproape fără emoție, ceea ce o surprinse.

Măcar asta era adevărat, dar restul copilăriei lui era o fantezie de-a lui Finn. Apoi se gândi la ceva.

— Dacă nu te superi, Michael, urăsc secretele, însă cred că asta l-ar pune pe tatăl tău într-o situație jenantă. Aş prefera să nu-i spunem că am avut conversația asta. Nu

vreau să se supere pe tine că mi-ai spus.

Dar ea era foarte supărată, şi pe bună dreptate. Era un subiect prea important ca să minți pe seama lui – adolescența şi copilăria fiului său şi relația lui cu el. Se întrebă de ce făcuse Finn asta, şi nu avea nici cea mai mică idee cum ar putea aborda vreodată acest subiect. Nu voia ca acesta să se simtă încolțit, dar ştia că, la un moment dat, aveau să fie nevoiți să lămurească problema. Dar Michael încuviință calm din cap la sugestia ei.

— Nu e prima dată când se întâmplă, spuse el simplu. Tata le spune, de obicei, oamenilor că am crescut cu el. Cred că se simte prost să admită contrarul. Nu mă vizita niciodată şi ne vedeam foarte rar.

Ea era de acord cu el, dar tot i se părea tulburător.

— Nu-ți face griji în privința asta. Sunt bine. N-am să-i spun nimic.

Şi, aproape imediat ce el rosti aceste cuvinte, Finn intră pe uşă cu un zâmbet larg. Hope se trezi holbându-se la el, apoi se smulse din reverie şi se ridică să-l sărute, dar ceva se schimbase. Ştia că o mințise şi nimic nu avea să mai fie la fel între ei până când nu îi explica de ce.

În seara aceea, merseră toți trei să ia cina în pubul local, şi, în timp ce beau bere, Finn bălmăji ceva cum că plănuiau să se căsătorească la un moment dat. Michael încuviință din cap şi păru încântat pentru ei într-un fel distant. După părerea lui, Hope era o femeie drăguță. Michael nu investise mult în relația lui cu Finn sau cu ea, şi acum Hope ştia de ce. Finn şi fiul lui abia se cunoşteau, dacă Michael spusese adevărul. Ea nu avea niciun motiv să nu-l creadă, ceea ce-i spusese părea verosimil. Unul dintre ei mințea, şi avea sentimentul cutremurător că acela era Finn.

Finn nu-şi invită fiul la nuntă şi nici măcar nu-i spuse că era deja planificată, ceea ce era adevărat deocamdată.

Dar Hope voise o ceremonie restrânsă, la care să participe

prietenii lor cei mai apropiați, inclusiv, bineînțeles, fiul lui Finn. Atunci își dădu seama că Finn chiar voia să fie numai ei doi, așa cum spusese. Era trist pentru ea, dar nu zise nimic. Vorbi prea puțin în seara aceea, şi ea şi Michael evitară să se privească în ochi. A doua zi, înainte să plece, îl îmbrățișă şi îi mulțumi că venise în vizită.

— Sper că ai să ne mai vizitezi, spuse ea din inimă.

— Cu siguranță, răspunse Michael politicos şi îi mulțumi pentru ospitalitate.

Finn îl conduse apoi la aeroport, şi ea își dădu seama cât de ciudată fusese vizita lui. Avea senzația că se întâlniseră doi străini sau nişte cunoştințe întâmplătoare, nu tatăl şi fiul. Ținând cont de cele aflate de la Michael deunăzi, era surprinsă că venise.

Încă se mai gândea la asta când Finn se întoarse de la aeroport, şi ea îl privi ciudat. Finn se prinse şi o întrebă ce se întâmplase. Nu avusese de gând să spună nimic, dar apoi se hotărî să fie sinceră cu el. Simțea că nu avea încotro. Trebuia să afle de ce îi spusese acea poveste. Dacă urma să-şi petreacă restul vieții cu el, trebuia să ştie şi să creadă că el îi spunea adevărul, ceea ce nu făcuse.

— Îmi pare rău... începu ea, cerându-şi scuze dinainte, nu-mi place că aduc asta în discuție şi nu vreau să-i fac probleme lui Michael. Stăteam ieri de vorbă şi i-am spus cât de mult îl iubeşti şi cât a însemnat pentru tine faptul că l-ai crescut singur. Trase adânc aer în piept şi continuă: Mi-a zis că a crescut cu părinții mamei lui, în California. De ce nu mi-ai spus?

Îl privi în ochi pe Finn, care se întristase.

— Ştiu. Te-am mințit, Hope. Recunoscu imediat, fără a trage de timp sau a se codi. M-am simțit îngrozitor. Mi-am dat seama după ceea ce mi-ai povestit despre Mimi ce mamă minunată ai fost pentru ea. Nu credeam că ai înțelege faptul că l-am trimis pe fiul meu la părinții fostei mele soții. Am

încercat să am grijă de el, spuse el, în timp ce se aşeza pe ciotul unui copac doborât, apoi ridică privirea spre ea. Pur şi simplu, n-am putut. Nu eram pregătit pentru aşa ceva şi ştiam că avea nevoie de mai mult decât puteam să-i ofer eu. Bunicii lui sunt oameni de treabă şi l-au iubit, aşa că i-am lăsat să-l ia. La vremea aceea, au ameninţat că mă vor târî prin tribunale ca să obţină custodia nepotului lor, şi pur şi simplu n-am vrut să trec prin asta şi să mă lupt cu ei sau să-l fac pe Michael să îndure aşa ceva, aşa că l-am lăsat să locuiască cu ei. A fost chinuitor pentru mine, dar, la urma urmei, cred că i-a fost mai bine. E un puşti grozav. Au făcut o treabă bună. Îi aruncă o privire nefericită. M-am gândit că, dacă îţi spun, n-o să mai ai o părere prea bună despre mine şi n-am vrut să se întâmple asta. Întinse braţele şi îi înconjură mijlocul, trăgând-o spre el, iar ea îl privi dezamăgită şi tristă pentru el. Voiam doar să mă iubeşti, Hope, nu să mă dezaprobi.

Se înecă cu un suspin spunând asta, şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Lui Hope îi era milă de el.

— Îmi pare rău, spuse ea, ţinându-l strâns lipit de ea. Nu trebuie să-mi câştigi aprobarea. Te iubesc. Poţi să-mi spui adevărul. Ar fi fost greu pentru tine să creşti singur un copil.

Şi alţii făcuseră asta, dar îşi dădea seama cât de dificil ar fi fost pentru el. Se simţea prost că el găsise de cuviinţă să o mintă doar pentru ca ea să-l iubească.

— Te iubesc indiferent ce-ai făcut în trecut. Crede-mă, am şi eu propriile greşeli.

— Nu prea cred, spuse el, ţinând-o strâns, cu faţa presată de abdomenul ei. Apoi îşi aminti ceva şi o privi în ochi. Nu cumva azi eşti la ovulaţie?

Ea râse. Părea să fie la curent cu ciclul ei menstrual, dar acum îi înţelegea mai bine disperarea de a avea un copil. Ratase copilăria lui Michael, şi, după ceea ce tocmai îi

mărturisise, putea să-l ierte fiindcă o minţise. Mai ales că se arătase atât de umil odată ce ea aflase adevărul.

— Îmi promiţi ceva? îl rugă Hope, iar el o privi întrebător. Oricare ar fi adevărul, spune-mi. Adevărul nu e niciodată la fel de rău ca o minciună.

El încuviinţă din cap.

— O minciună poate destrăma întreaga tapiserie a unei relaţii. Adevărul doare doar un minut.

— Ştiu. Ai dreptate. Şi eu cred asta. A fost o laşitate din partea mea.

O minţise deja de două ori, odată că era proprietarul casei, iar apoi că îl crescuse pe Michael, şi de ambele dăţi fiindcă îi era ruşine de adevăr. Nu înţelegea. Dar se simţea mult mai bine că stătuse de vorbă cu el. Îi venea uşor să-l ierte şi îl iubea, cu toate slăbiciunile lui.

Atunci el se ridică, o îmbrăţişă strâns, apoi o sărută şi o întrebă din nou despre ovulaţie.

— Nu ştiu, tu să-mi spui. Pari să ştii mai bine ca mine. Eu tot timpul pierd noţiunea timpului. Poate ar trebui să aşteptăm până după căsătorie. Mai sunt doar câteva luni.

Era încă dezamăgită că nu-l invitase pe Michael la nuntă şi că voia o ceremonie privată. Ea îl asigurase pe Mark Webber că putea veni şi nu ar fi singurul care s-ar întrista dacă ar interveni ceva.

— N-ai timp de aşteptat până după căsătorie ca să rămâi însărcinată, spuse Finn pe un ton nu tocmai amabil. Nu întinerim.

— Adică eu nu întineresc, îl corectă ea, fără menajamente.

Dar măcar acum îi înţelegea graba. Recupera timpul pierdut, şi avea dreptate. La vârsta ei, ceasul biologic bătea cu putere, nu doar ticăia.

— Să vedem ce-o să se întâmple, spuse ea vag.

Îi era teamă de un alt rezultat ca acela din iunie, oricare

ar fi motivul. Ştiind însă cât de important era pentru el, nu eliminase posibilitatea de a rămâne însărcinată din nou. O părticică din ea se temea că, dacă n-ar coopera, el şi-ar putea găsi o femeie mai tânără care să-i facă mult mai uşor copii, dar nu-i împărtăşi acest lucru.

— Poate că ar trebui să mergem la medicul din Londra şi să-l lăsăm să-şi facă magia, sugeră el în timp ce urcau treptele din faţă.

— Ne-am descurcat bine şi singuri ultima dată, îi aminti Hope. Sigur putem şi de data asta.

Finn nu părea la fel de sigur şi avea mai multă încredere în ştiinţă, deşi vinul alb şi şampania le fuseseră de ajutor cu şase luni în urmă. El o puse să-şi verifice ovulaţia cu ajutorul trusei, dar nu era în perioada fertilă. Făcură totuşi dragoste, doar de plăcere, şi ei i se păru mai bine aşa. Finn era cel mai bun amant pe care-l avusese vreodată, şi incidentul cu Michael fusese dat uitării. Era sigură că Finn avea să fie sincer cu ea pe viitor. Nu avea niciun motiv să nu fie. Ea îl iubea, şi asta era tot.

Capitolul 15

În octombrie merseră la Londra, dar nu la clinica de fertilitate. Se cazară la Claridge, colindară prin magazinele de antichități şi participară la două licitații de la Christie. Hope rămase puțin surprinsă când Finn licită pentru un dulap spectaculos şi un birou dublu, fiecare ajungând la aproape cincizeci de mii de lire. Se lăsase purtat de val în timpul licitației şi îşi ceru mii de scuze mai târziu, când se întoarseră la hotel. Se oferi să le revândă la Christie, în caz că ea nu voia să cheltuiască atâția bani. Dar şi ei îi plăceau, aşa că merseră a doua zi să le achite. De fapt, nu o deranja, deşi, inițial, prețul o înmărmurise. Nu mai cumpărase niciodată mobilă atât de scumpă. El fu plin de căință tot restul zilei. Dar achiziționaseră două piese de mobilier superbe. Le expediară acasă şi zburară înapoi la Dublin în acea seară. Era o noapte frumoasă de octombrie când ajunseră acolo, şi erau amândoi bucuroşi să se întoarcă acasă. Casa era liniştită şi tăcută, şi se gândiră unde să aşeze noile antichități. Erau de acord în toate. Un singur lucru le strică plăcerea, când Hope descoperi că îi venise menstruația. Finn rămase foarte dezamăgit. În acea seară stătu îmbufnat şi bău prea mult, apoi se înfurie pe ea şi îi reproşă că din vina ei nu rămăsese însărcinată, pentru că nu se străduise. Dar nu prea avea ce face, doar să înceapă să ia medicamente de fertilitate, ceea ce nu voia – şi chiar şi medicul din Londra îi spusese că nu avea nevoie. Finn trebuia doar să aibă răbdare.

A doua zi, văzu cu uşurare că era în toane mai bune. O anunță că primise noul contract de la editorul lui, care implica o sumă frumuşică de bani. Îl semnă şi merse la oficiul poştal ca să-l expedieze înapoi, apoi o scoase la cină în seara aceea, în Blessington. Îi mărturisi că era un contract important, pentru trei cărți. Era într-o dispoziție

festivă şi părea să-i fi iertat faptul că nu rămăsese însărcinată. Începea să devină o adevărată problemă pentru ei. Trecuseră patru luni de la pierderea sarcinii, şi el se arăta mai nerăbdător decât ea. Hope era încă ambivalentă, spre deosebire de Finn. El voia un copil. Acum!

Noile antichităţi sosiră de la Londra după câteva zile şi arătau minunat în locul unde fuseseră amplasate de echipa de descărcare. Finn spuse că meritaseră fiecare bănuţ pe care îl cheltuise ea, şi Hope fu de acord. După cum ştiau amândoi, îşi permitea.

A doua zi, vorbea la telefon cu Mark despre cele trei şedinţe foto la care trebuia să meargă în noiembrie şi despre viitoarea expoziţie de la Tate Modem, când el făcu o remarcă despre Finn.

— Păcat de faza cu contractul lui. Probabil e supărat.

Hope nu înţelese despre ce vorbea Mark. Sărbătoriseră semnarea lui cu numai câteva zile în urmă.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit că au renunţat la el. Nu a predat ultimele două cărţi, şi vânzările au scăzut dramatic. Probabil lumea consideră subiectele prea ciudate. Pe mine mă sperie de moarte, adăugă el. A apărut ieri un articol despre asta în *The Wall Street Journal.* Au renunţat la el, şi chiar îl ameninţă că-l vor da în judecată ca să-şi recupereze banii de pe urma ultimelor două cărţi nepredate. E uimitor cum oamenii îşi taie singuri craca de sub picioare şi nu au bunul-simţ să-şi respecte contractele.

Hope simţi că-i vine rău în timp ce asculta şi se întrebă dacă el era din nou jenat de ceea ce se întâmplase. Dar ar fi putut să-i spună şi ei. Sărbătorirea unui nou contract era un gest cam exagerat. Se întrebă ce anume semnase şi trimisese înapoi.

Din cele spuse de Mark, cu siguranţă nu era vorba despre un nou contract. Poate că erau nişte acte juridice. Sau

nimic. Nu voia să recunoască față de Mark că Finn nu o pusese la curent. Iar în Irlanda nu văzuse *The Wall Street Journal.* Finn ştia asta, aşa că, teoretic, era în siguranță. Ea oricum nu prea citea ziarele, cu excepția celor locale. Trăiau într-un balon la poalele munților Wicklow. Finn se bazase pe asta. Dar era o poveste destul de şocantă, şi, dacă era adevărată, ea înțelegea că Finn se afla probabil într-o situație financiară gravă, cu atât mai mult dacă avea să fie dat în judecată, acesta fiind probabil motivul pentru care nu-i spusese. Era ca un copil care ascunde carnetul cu note proaste față de părinții lui. Dar Hope îşi dădea seama că situația era mult mai gravă. El o mințea şi în legătură cu ceea ce se întâmpla în viața lui, nu numai despre trecut. Nu voia să vorbească cu ea decât despre momentul când avea să rămână însărcinată.

Atunci îi veni în minte alt gând şi, după ce vorbi cu Mark, îşi verifică iute conturile bancare. Finn nu plătise chiria lunară pe care i-o datora de când cumpăraseră casa, în aprilie. Nu-i păsa de bani şi nu-i pomeni despre asta ca să nu-l pună într-o situație stânjenitoare, dar era un semn clar că avea probleme financiare despre care nu-i spusese. Ştia că, dacă ar fi avut bani de chirie, ar fi plătit. Dar nu plătise. Hope nu se gândise niciodată să verifice, mai ales că era vorba despre o sumă modică.

Se folosi de asta pentru a deschide o conversație în acea seară şi îl întrebă dacă era totul în regulă, fiindcă remarcase că nu-i plătise chiria. El râse drept replică.

— Proprietara mea îşi pierde răbdarea? întrebă el şi o sărută, apoi se aşeză lângă ea, la masa din sufragerie, unde luau cina. Nu-ți face griji. Voi primi banii pentru noul meu contract în câteva zile.

Nu-i spuse despre ce sumă era vorba, dar lui Hope I se strânse inima. O mințea din nou. Nu ştia dacă să se supere pe el sau să fie înfricoşată, dar abilitatea lui de a ocoli

adevărul, de a-l distorsiona sau de a născoci pur şi simplu începea să o calce pe nervi, şi un beculeț de alarmă i se aprinse în cap. Nu mai pomeni despre asta, dar el tocmai picase testul, punând un obstacol între ei. După câteva săptămâni pline de griji, Hope îşi făcu bagajele pentru călătoria la New York.

Finn intră în timp ce ea închidea geamantanele şi imediat adoptă expresia unui copil abandonat.

— De ce trebuie să pleci? întrebă el arțăgos, trăgând-o pe pat cu el.

Voia ca ea să se oprească din împachetat şi să se hârjonească, dar Hope avea multe de făcut până la plecarea de a doua zi dimineață. Şi oricum era supărată pe el. Finn nu-i spusese adevărul despre contract, şi, dacă tot ce aflase de la Mark era adevărat, situația lui actuală cu editura era dezastruoasă. Încă lucra la cartea lui, dar ea nu îşi dăduse seama până acum că el era deja în întârziere cu două cărți. Nu-i spusese asta niciodată şi părea aproape nepăsător. Era stresant pentru ea să ştie că nu-i spunea adevărul şi nu voia să aibă încă o confruntare cu el. Cariera lui nu era treaba ei, dar era important să ştie că era sincer cu ea. Şi, în momentul de față, era limpede că o mințea.

— Vreau să anulezi călătoria, îi spuse Finn în timp ce o ținea pe pat şi o gâdila.

În ciuda stării sale tensionate, râse. Finn era asemenea unui copil uneori, un băiețel mare şi frumos, dar care îşi mințea mămica, iar minciunile lui era demne de un bărbat şi deveneau tot mai gogonate. Ultima era de-a dreptul uriaşă. Era sigură că o mințea de ruşine. Între ei nu fusese niciodată o competiție. Amândoi aveau cariere de succes, în domenii diferite, şi erau adevărate vedete. Dar faptul că fusese concediat de editorul său şi că risca să fie dat în judecată îl dezavantaja şi probabil îi rănea orgoliul, în fața carierei ei constante, solide şi mereu în ascensiune.

Ea nu ştia ce să zică, iar el nu vorbea deloc despre problema lui cu editura.

— Nu pot să-mi anulez călătoria, îi spuse. Trebuie să lucrez.

— Dă-o dracului de muncă! O să-mi fie prea dor de tine.

Aproape că îi spuse să vină cu ea, apoi îşi dădu seama că avea nevoie de o pauză. Erau mereu împreună. Şi era greu să lucrezi cu el în preajmă. Avea nevoie constantă de atenție şi o voia numai pentru el. În Irlanda, asta nu era o problemă, dar era imposibil când încerca să muncească în New York. Abia aştepta să stea câteva săptămâni în apartamentul ei din Soho. Îi promisese lui Finn că avea să se întoarcă în Irlanda de Ziua Recunoştinței, adică peste trei săptămâni.

— Ai putea să termini cartea cât sunt plecată.

Vremea era deprimantă în Irlanda în acea perioadă din an, şi se părea că el chiar trebuia să facă asta. Poate aşa nu avea să mai fie dat în judecată de editură. Căutase articolul din *Wall Street Journal* pe internet, după ce vorbise cu Mark Webber, şi situația i se păruse înfricoşătoare. În locul lui, ea s-ar fi panicat, şi poate că şi el era speriat, dar se ascundea de ea de ruşine, îl dădeau în judecată pentru mai mult de două milioane de dolari, plus dobândă – în total, trei milioane. Era o problemă foarte gravă, şi el nu avea de unde să plătească dacă ar fi pierdut. Hope ştia asta. Din fericire, casa era pe numele ei. Se gândise să o treacă pe numele lui şi plănuise să facă asta drept cadou de nuntă, dar acum era bucuroasă că nu apucase. Va rămâne pe numele ei cât timp va exista pericolul ca el să fie dat în judecată, chiar şi după ce se vor căsători. Dar acum avea sentimente contradictorii şi față de căsătorie. Îi spusese prea multe minciuni şi era greu să ignore asta pur şi simplu. De asemenea, ştia cât de neobişnuit era ca o editură să-şi dea în judecată un autor şi să nu rezolve problema în spatele uşilor închise. Probabil

erau de-a dreptul furioşi pe el dacă mergeau atât de departe.

Finn era într-o dispoziție sumbră a doua zi când o duse la aeroport, şi, pentru prima dată de când îl întâlnise, se simți uşurată când avionul decolă. Îşi lăsă capul pe spate şi tot restul drumului încercă să-şi dea seama ce se întâmpla. Era confuză. În cea mai mare parte a timpului, Finn era cel mai iubitor om pe care-l cunoscuse. Dar nu putea uita şi răutatea lui când pierduse copilul, furia şi acuzațiile pe care i le adusese pe nedrept. Obsesia lui de a o lăsa însărcinată din nou, pornirea lui bruscă de a-i cheltui banii, minciuna pe care i-o spusese despre deținerea casei, cea despre creşterea lui Michael şi acum încurcătura uriaşă în care se afla cu editura, despre care nu scosese un cuvânt. Avea un nod în stomac de mărimea unui pumn şi fu uşurată să revină în apartamentul ei confortabil şi la viața ei, chiar şi numai pentru câteva săptămâni. Deodată, avea nevoie de spațiu şi de aer.

Era prea târziu să-l sune când ajunse şi, pentru prima dată, se simți uşurată şi din acest motiv. Conversațiile lor i se păreau nesincere, din moment ce el îi ascundea atâtea, şi ea nu putea spune nimic, fiindcă el nu avea habar că ea ştia. Visul se transforma într-un coşmar şi trebuia să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla înainte ca relația lor să se distrugă ireparabil.

Îşi rezervase două zile ca să se organizeze înainte de prima şedință foto şi merse să-l vadă pe Mark Webber a doua zi. Acesta fu surprins să o vadă în biroul lui. Nu trecea niciodată fără să sune în prealabil şi se vedea că era supărată. O conduse într-un birou privat şi închise uşa după el. Ea se aşează şi îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Mark trecea întotdeauna la subiect, la fel ca ea. Nu bătea câmpii. Acum era şi prea îngrijorată ca să facă asta.

— Finn nu mi-a spus despre procesul cu editura sau

despre contractul anulat. De fapt, mi-a zis că tocmai a semnat unul nou, ceea ce pare să fie o aiureală. Cred că se jenează să-mi spună, dar nu-mi place deloc când oamenii fac asta.

Nici lui Mark nu-i plăcea ce auzea. Întotdeauna avusese dubii în legătură cu Finn. Îl întâlnise doar o dată sau de două ori. Îl considera foarte fermecător şi uşor alunecos.

— N-am făcut asta niciodată, spuse Hope, cerându-şi parcă iertare. Dar putem începe un soi de investigaţie, să aflăm totul despre trecut, prezent? Unele chestii chiar nu sunt treaba mea, dar măcar voi şti ce e adevărat şi ce nu. Poate sunt şi alte lucruri despre care nu mi-a spus. Vreau doar să ştiu.

Mark încuviinţă. Era uşurat să o audă spunând asta. Intenţionase de la bun început să-i sugereze ceva de genul ăsta, de când aflase că era îndrăgostită de Finn şi că plănuiau să se căsătorească. Mark considera investigaţia o idee bună în anumite circumstanţe şi esenţială în cazul ei.

— Hope, n-ai de ce să te scuzi faţă de mine, o asigură el. Nu îţi bagi nasul unde nu trebuie, ci acţionezi raţional. Eşti o femeie foarte bogată, şi nu-mi pasă cât de simpatic e, tu eşti o ţintă. Chiar şi cei mai simpatici ţipi din lume umblă după bani. Hai să aflăm în ce situaţie se află şi ce-a făcut la viaţa lui.

— Nu are bani, spuse Hope încet. Sau, cel puţin, nu cred că are. Poate că nu-i aşa. Vreau doar să ştiu totul, de la început. Ştiu că a crescut în New York şi Southampton, apoi s-a mutat la Londra. Are o casă acolo. Acum doi ani, s-a mutat în Irlanda. Casa în care locuim a fost a străstrăbunicului său. A fot căsătorit acum douăzeci şi unu de ani şi are un fiu de douăzeci de ani, Michael. Soţia lui a murit când Michael avea şapte ani. Cam atât ştiu. A, şi părinţii lui erau irlandezi. Tatăl lui era medic.

Îi spuse lui Maric ziua de naştere a lui Finn.

— Ştii pe cineva care ar putea verifica toate astea, fără să afle nimeni?

Se simţea în continuare jenată să-şi bage nasul în viaţa şi în trecutul cuiva pe care-l iubea atât de mult cum îl iubea pe Finn, dar voia să poată avea încredere. Avusese la început, însă acum, din cauza minciunilor lui, încrederea scăzuse. Finn venise cu o explicaţie pentru fiecare minciună, dar ea nu era liniştită.

— Ştiu pe cineva perfect pentru asta. Îl sun personal, spuse Maric discret.

— Mulţumesc, zise ea, părând nefericită.

Câteva minute mai târziu, părăsea biroul lui Maric, copleşită de vinovăţie. Se simţi îngrozitor tot restul zilei, mai ales când Finn sună şi îi spuse cât de mult o iubea şi cât de nefericit era fără ea. Mai că îi venea să se urce într-un avion şi să vină la New York, dar ea îi aminti cu blândeţe că avea de lucru. Era mai drăguţă cu el decât ar fi fost în mod normal, fiindcă se simţea vinovată pentru ceea ce făcea Mark în numele ei. Dar Mark avea dreptate, era un gest inteligent. Dacă nu găseau nimic dubios în trecutul lui, cu excepţia procesului, Hope avea să ştie că nu trebuia să-şi facă griji şi că se putea căsători liniştită cu Finn. Ajunseseră pe ultima sută de metri şi plănuiseră să se căsătorească de Anul Nou, care era la mai puţin de două luni distanţă. Voia să afle înainte de asta că totul era în regulă. În momentul de faţă, nimic nu i se părea cum trebuia. Instinctele ei o avertizau şi se simţea rău şi stresată.

Lui Hope îi veni extrem de greu a doua zi să lucreze. Era agitată şi neatentă, şi nu reuşea să stabilească o legătură cu subiectul ei, ceea ce era o premieră pentru ea. Cu un efort uriaş, se strădui să se concentreze şi reuşi să termine şedinţa foto, dar cu siguranţă avusese şi zile mai bune. Restul săptămânii decurse cam la fel. Ştiind că cineva îl verifica pe Finn, voia să obţină informaţiile, să se împace cu

ceea ce urma să afle şi să lase totul în urmă. Suspansul o omora. Voia ca totul să fie în regulă.

În acel weekend merse la Boston să-l vadă pe Paul, care era internat în spitalul de la Harvard. Se molipsise de o viroză respiratorie serioasă pe barcă şi existau temeri că avea pneumonie. Căpitanul bărcii aranjase să-l trimită la Boston cu avionul sanitar, salvându-i probabil viaţa.

Paul se simţea mai bine, dar nu grozav, şi dormi aproape tot timpul cât Hope stătu la el. Ea se aşeză lângă patul lui, ţinându-l de mână. Din când în când, deschidea ochii şi îi zâmbea. Era dureros gândul că fusese odată un bărbat plin de energie, genial în domeniul său, plin de viaţă din toate punctele de vedere, şi că acum se ajunsese aici. Arăta atât de bătrân şi de fragil, deşi abia împlinise şaizeci şi unu de ani. Tremura din tot corpul. La un moment dat, se uită la ea şi scutură din cap.

— Am avut dreptate, şopti el, n-ai fi vrut să fii măritată cu aşa ceva.

În timp ce rostea aceste cuvinte, lacrimile îi umplură ochii lui Hope şi îl sărută pe obraz.

— Ba da, aş fi vrut, şi ştii şi tu asta. Ai fost un prost să divorţezi de mine şi te-a costat mult prea mulţi bani, îl tachină ea.

— Ai să primeşti în curând şi restul, în afară de ceea ce le rămâne celor de la Harvard.

Abia mai putea vorbi, şi ea se încruntă auzindu-l.

— Nu vorbi aşa. Ai să te faci bine.

El nu răspunse, doar scutură din cap, închise ochii şi se culcă. Ea rămase lângă el ore în şir. În acea seară, se întoarse la New York cu avionul. Nu se mai simţise niciodată atât de singură, doar când murise Mimi, dar atunci îl avea pe el. Acum nu mai avea pe nimeni, în afară de Finn. Încercă să vorbească cu el despre asta la telefon, a doua zi.

— A fost atât de trist să-l văd în starea aia, spuse ea cu

glasul tremurând. Îşi şterse lacrimile care-i curgeau pe obraji. E foarte bolnav.

— Încă îl mai iubeşti? întrebă Finn cu răceală, şi Hope închise ochii la celălalt capăt al firului.

— Cum poți să întrebi aşa ceva? protestă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Finn! Am fost căsătorită douăzeci de ani cu el. E singura familie pe care o am. Şi el mă are numai pe mine.

— Mă ai pe mine, răspunse Finn.

Totul se rezuma la el.

— Asta-i altceva, încercă ea să îi explice. Te iubesc, dar eu şi Paul avem un trecut comun, un copil, chiar dacă Mimi nu mai trăieşte.

— Nici al nostru nu mai trăieşte, din cauza ta.

Era o cruzime din partea lui, dar era gelos pe Paul şi voia să o rănească. Ura această latură a lui Finn. Iar faptul că dădea vina exclusiv pe ea pentru pierderea sarcinii nu însemna şi că avea dreptate, ci doar îl făcea pe el să pară meschin. Nu-i plăcea această latură a lui, deşi îl iubea pentru celelalte. Se purta minunat cu ea în multe alte privințe.

— Trebuie să merg la lucru, spuse ea, punând punct discuției.

Nu voia să vorbească iarăşi despre pierderea sarcinii sau despre gelozia lui față de Paul, cu atât mai puțin acum. Dacă se purta prosteşte era problema lui, nu a ei. Era foarte dezamăgită să-l audă vorbindu-i astfel.

— Dacă aş fi atât de bolnav, ai fi aici pentru mine?

Părea un copil când o întrebă asta.

— Bineînțeles, răspunse ea întristată.

Uneori, nevoia lui de afecțiune era imposibil de satisfăcut. Cel puțin aşa simțea acum.

— Cum aş putea să fiu sigur?

— Fiindcă este adevărat. Te sun diseară, spuse ea,

uitându-se la ceas.

Trebuia să fie la periferia oraşului în jumătate de oră.

Ajunsă acolo, avu parte de o altă zi lungă şi dificilă. Era într-o dispoziție îngrozitoare. Finn o supăra mereu în ultima vreme. Era nefericit că plecase şi nu avea spor la scris. Hope aştepta să primească veşti de la detectivul angajat de Mark şi era agitată când se gândea la ce ar putea descoperi. Spera că totul avea să fie în regulă. Nu ar fi compensat faptul că Finn o minţise despre relația lui actuală cu editura, dar măcar, dacă restul era în ordine, îşi putea spune că reacționa prost la o situație dificilă. Asta ar fi putut ierta.

Abia la sfârşitul săptămânii primi veşti de la Mark. Detectivul fusese anunțat să trimită informațiile prin el. Mark o sună pe Hope vineri după-amiază. O întrebă dacă putea veni la biroul lui, unde avea nişte dosare şi fotografii pe care să i le arate. Nu părea prea încântat, dar Hope nu întrebă nimic înainte să ajungă la biroul lui. Tot drumul fu agitată. Chipul lui Mark nu trăda nimic. Se aşezară, şi el deschise dosarul de pe birou şi îi înmână o fotografie mică şi ruptă. Părea încrâncenat.

— Cine-i aici? îl întrebă Hope privind fotografia.

În ea apăreau patru băieței. Fotografia era îngălbenită de vreme.

— E Finn.

Când ea o întoarse pe partea cealaltă, văzu pe spate patru nume: Finn, Joey, Paul şi Steve.

— Nu ştiu care-i el.

Toți patru purtau pălării de cowboy şi păreau foarte apropiați ca vârstă.

— Finn şi cei trei frați ai lui.

Hope scutură din cap la spusele lui Mark.

— Cineva a făcut o greşeală. E singur la părinți. Probabil e un alt O'Neill. E un nume destul de comun.

Măcar atât ştia şi ea că era adevărat. Mark se uită la ea,

apoi citi de pe o foaie.

— Finn era cel mai mic dintre cei patru băieți. Joey e într-o închisoare federală pentru deturnarea unui avion în Cuba, cu multă vreme în urmă. Înainte de asta, fusese eliberat condiționat pentru jefuirea armată a unei bănci. Drăguț puşti. Steve a fost omorât de un şofer care a fugit de la locul accidentului când avea paisprezece ani, undeva prin Lower East Side, unde locuiau. Paul e polițist, la divizia Narcotice. E cel mai mare. El i-a dat detectivului fotografia. Am promis să i-o restituim. Tatăl lor a murit într-o bătaie dintr-un bar când Finn avea trei ani. Făcea de toate. Mama lor, conform lui Paul, era servitoare la nişte familii bogate din Park Avenue, şi ea şi cei patru băieți locuiau într-un apartament cu un singur dormitor dintr-un bloc fără lift din Lower East Side. Băieții dormeau în dormitor, iar ea – pe canapeaua din camera de zi. Cred că o chema Lizzie. A murit de cancer pancreatic acum vreo treizeci de ani, când băieții erau încă mici. Se pare că se apucase de băut. La scurt timp după asta, Finn şi unul dintre frați au fost dați spre adopție, dar Finn a fugit. A lucrat ca docher în port când avea vreo şaptesprezece ani, după ce mama lor a murit, dar fratele lui zice că a fost întotdeauna cel mai inteligent şi că se pricepea să spună poveşti. De atunci se ocupă cu asta – şi, până recent, câştiga frumuşel.

Mark se uită la dosarul din fața lui cu o dezaprobare fățişă, în timp ce Hope asculta într-o tăcere dureroasă. Nu-i plăcea să-i facă asta, dar ea dorise informații, şi acum le avea. Aproape nimic din ce-i povestise Finn despre viața lui nu era adevărat. Din nou se jenase să-i spună adevărul, de data asta din cauza originilor sale umile şi a începuturilor dificile în comparație cu ale ei. II compătimea din suflet pentru copilăria descrisă de Mark.

— Fratele lui zice că a reuşit să intre la City College, dar după aceea nu l-a mai văzut pe niciunul dintre ei. Mama lor

l-a botezat după un poet irlandez. Presupun că a fost ceva profetic. Zice că era o visătoare şi că întotdeauna le spunea basme înainte de culcare, apoi bea până îşi pierdea cunoştinţa pe canapea. Nu s-a recăsătorit şi se pare că a dus o viaţă destul de mizerabilă. Şi ei la fel. N-are cum să nu-ţi pară rău pentru ei.

Îi dădu o fotografie cu Finn când avea paisprezece ani. Era evident că acel băiat chipeş era Finn. Nu arăta foarte schimbat faţă de acum, chipul îi era acelaşi.

— Nu aveau bani. În cele din urmă, mama lor şi-a pierdut slujba şi a primit ajutor social, până când Paul a reuşit s-o ajute din salariul lui de poliţist. Dar probabil n-a fost deloc uşor, fiindcă era deja însurat şi avea copii. Mama lor a murit în aripa săracilor dintr-un spital de binefacere. N-au avut niciodată nicio leţcaie. Nu a existat un apartament pe Park Avenue, nicio casă în Southampton. Tatăl lor n-a fost medic. Bunicii lor veniseră din Irlanda, via Insula Ellis[10], şi Paul nu ştie – şi se îndoieşte sincer – că există vreo legătură strămoşească cu casa în care locuieşti în Irlanda. Spune că bunicii şi străbunicii lor erau cultivatori de cartofi şi că au venit în ţara asta în timpul Marii Foamete, asemenea multor oameni, dar n-au deţinut niciodată o casă ca a ta. După ce a lucrat ca docher, se pare că Finn a încercat o mulţime de slujbe: chelner, şofer, portar, bodyguard la un club de striptease. Conducea un camion şi livra ziare. Cred că s-a apucat de tânăr de scris şi a vândut nişte nuvele. După colegiu, fratele lui nu prea ştie ce s-a ales de el. Crede că a lăsat-o pe vreo fată însărcinată şi s-a însurat, dar nu ştie cine era şi nu l-a văzut niciodată pe băiat. De ani de zile nu a mai luat legătura cu el. Conform detectivului, Finn e într-o belea financiară mare. E dator până-n gât, a avut mai multe

[10] Insulă considerată astăzi parte din New Jersey, poarta de intrare în Statele Unite pentru milioane de imigranţi între anii 1892 şi 1954 (n.tr.).

datorii neonorate şi nu e deloc solvabil. A declarat faliment. Probabil de aceea s-a şi dus în Irlanda în cele din urmă. Nu pare capabil să strângă bani, deşi a câştigat destul de bine de pe urma cărților în ultimii ani. Dar acum editorii lui sunt furioşi pe el, aşa că şi de sursa asta s-a ales praful. Se pare că lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat vreodată a fost să dea peste tine acum un an. Şi, dă-mi voie să-ți spun, o să fie un ticălos al naibii de norocos dacă se însoară cu tine. Dar n-aş putea să zic acelaşi lucru şi despre tine. Nu-i nimic în neregulă cu trecutul lui sau cu faptul că a fost sărac. Mulți oameni s-au ridicat din situații similare şi au ajuns departe. Ăsta-i visul american. Trebuie să-l admiri că a scăpat dintr-o mocirlă ca aia. N-o fi el solvabil, dar ăsta nu-i sfârşitul lumii, dacă vrei să-l ajuți. Însă nu-mi place, spuse Mark privind-o pe deasupra dosarului, că te-a mințit în legătură cu aproape tot. Poate că-i este ruşine de originile sale, şi asta-i o situație tristă. Dar să se însoare cu o femeie pretinzând că e altcineva nu este o dovadă de integritate din partea lui şi, n-o fi treaba mea dacă îl iubeşti, dar nu-mi miroase deloc bine pentru tine. Tipul e un mincinos de primă clasă. A inventat un întreg trecut personal, inclusiv strămoşi aristocrați, titluri, medici şi o lume completă de oameni care nu exisă. Sau poate că există, dar niciunul dintre ei nu e înrudit cu el, şi asta mă înspăimântă.

Îi înmână dosarul fără să mai adauge nimic, şi ea răsfoi un raport foarte bine documentat, redactat cu atenție de detectivul privat. Mark îi spusese că investigația continua şi îi promise informații suplimentare despre trecutul lui în următoarele două săptămâni. Dar păreau să fi fost foarte meticuloşi până acum. Hope îl privi pe Mark şi simți că-i vine rău. Nu fiindcă auzise lucruri cumplite sau inacceptabile, ci pentru că acum ştia că Finn o mințise în legătură cu tot şi toate. O durea inima când se gândea la asta. Avusese o copilărie nefericită într-un apartament

dintr-un bloc fără lift, cu o mamă beţivă şi un tată care murise într-o bătaie dintr-un bar, iar el fusese dat spre adopţie, ceea ce probabil se dovedise un coşmar pentru el. În loc să aibă încredere în ea şi să-i împărtăşească totul, inventase o mamă care fusese o frumuseţe irlandeză nobilă şi răsfăţată şi un tată medic în Park Avenue. Nu era de mirare că se agăţa de ea ca un copil pierdut de fiecare dată când se îndepărta doi paşi de el. După o asemenea copilărie, cine n-ar face-o? Dar problema era că o minţise în atâtea privinţe. Se întreba ce alte minciuni îi mai spusese şi ce secrete mai ascundea. Nu-i spusese nici măcar că editura îl concediase şi că îl dădea în judecată. Continuase să mintă. Ochii îi lăcrimară când îl privi pe Mark, aflat de partea cealaltă a biroului.

— Ce-ai de gând să faci? o întrebă el cu blândeţe.

Îi părea rău pentru ea. După un bărbat ca Paul, căzuse în mâinile lui Finn. Mark ştia că îl iubea, dar se temea că Finn O'Neill ascundea ceva şi mai cumplit. Şi Hope se temea de asta. Avusese parte de unsprezece luni fabuloase, nespus de fericite şi de incredibile cu el, exceptând pierderea sarcinii şi reacţia lui. În mare, totul fusese grozav, plin de iubire. Iar acum, întreaga ei viaţă părea să se destrame – şi Finn odată cu ea. Era extrem de deprimant.

— Nu ştiu ce-am să fac, răspunse ea cu sinceritate. Trebuie să mă gândesc. Nu sunt sigură ce relevanţă are. Nu ştiu dacă e prea stânjenit să admită cum a crescut şi de-aia încearcă să salveze aparenţele, ceea ce nu e un lucru admirabil, dar nici atât de condamnabil, sau dacă e pur şi simplu o persoană necinstită.

Mark bănuia că era mai degrabă vorba despre a doua variantă, ba chiar că umbla după banii ei. Era uşor să crezi asta ţinând cont de situaţia financiară actuală a lui Finn, şi acelaşi gând îi trecuse şi lui Hope prin minte. Voia să-i acorde prezumţia de nevinovăţie şi să creadă numai de bine

despre el. Îl iubea. Dar nu voia nici să fie oarbă şi nesăbuită. Îşi dorise aceste informații, iar acum, odată obținute, trebuia să le întoarcă pe toate părțile şi să tragă propriile concluzii. Nu voia să-i spună nimic lui Finn. Nu voia să mai audă şi alte minciuni de la el. Nu ar face decât să înrăutățească situația, până când urma să-şi dea seama ce avea de făcut.

— Despre căsnicia lui Finn nu a aflat încă nimic. Ştiu numele femeii, iar datele şi circumstanțele par să coincidă cu ce-ai spus. Poate că despre asta a spus adevărul, spre deosebire de copilărie. Investigația continuă pentru a afla cauza morții ei. Ai spus că a fost un accident de maşină. Detectivul a promis că, până la sfârşitul săptămânii viitoare, va avea ceva pentru noi – sau, în cel mai rău caz, până la Ziua Recunoştinței.

— Am să fiu în Irlanda atunci, spuse ea cu tristețe.

— Ai grijă, Hope, o avertiză Mark. Ai grijă ce-i spui. Există riscul ca, deşi îl iubeşti, să nu ştii cine şi ce este acest om. Probabil e un mincinos foarte creativ, de-aia are şi atâta succes ca scriitor. Dar mai există şi posibilitatea să fie vorba despre ceva mult mai grav. Nu cunoşti niciodată pe deplin un om. Nu-l încolți ca să-i scoți ochii cu informațiile astea. Foloseşte-le în beneficiul tău, ca să iei o decizie bună. Dar fii foarte atentă cum te porți cu el. Nu vrei să trezeşti fiara care doarme. Dacă mai contează, fratele lui spune că e un sociopat. Dar el nu-i psihiatru. E doar un polițist cu un frate nebun. În mod remarcabil, nimeni nu l-a demascat niciodată pe Finn, nici măcar fratele lui, ceea ce e uimitor. Paul O'Neill spune că Finn ar minți şi dacă ar fi întrebat cât e ceasul. Cu siguranță, aşa reiese din toate astea, deşi majoritatea informațiilor sunt inofensive. Mai degrabă, triste. Numai să ai mare grijă să nu ajuți la transformarea lui în ceva şi mai rău. Dacă îl pui într-o situație stânjenitoare, s-ar putea purta foarte urât cu tine.

Era sincer îngrijorat pentru ea, mai ales după ce citise tot raportul. Bănuia că Finn O'Neill era un tip bolnav şi, în condiţiile astea, era greu de crezut că nu umbla după banii ei. O ţinea numai pentru el, departe, în Irlanda, într-o casă mare şi pustie, din zona rurală. Lui Mark Webber nu-i plăcea deloc situaţia.

— Partea tristă e că, până acum, nimeni n-a mai fost atât de drăguţ cu mine. E cea mai dulce persoană de pe planetă, în afară de vreo două ocazii când s-a înfuriat. Dar, în general, e un tip bun, iubitor şi tandru.

Şi crezuse tot ce îi spusese.

— Şi un mincinos patologic, după câte se pare. Dacă îl încolţeşti, chiar şi întâmplător, s-ar putea să nu mai fie atât de drăguţ.

Hope încuviinţă din cap. Era perfect conştientă de acest aspect. Finn fusese foarte maliţios cu ea în privinţa pierderii sarcinii, pe care o luase, nu se ştie de ce, foarte personal, ca şi cum ea pierduse copilul intenţionat, numai ca să-i facă lui rău. Se întrebă dacă asta gândise el, deşi începea să creadă că, dacă ar avea un copil împreună, ar considera că-i revine un drept şi mai mare asupra ei. Era greu să-i mai ghiceşti motivaţiile sau să intuieşti adevărul.

— Vreau să faci ceva pentru mine, Hope. Biroul de avocatură cu care colaborează agenţia are o filială la Londra. Îi zâmbi. Orice scriitor care vrea să nu mai plătească impozite se mută în Irlanda, aşa că, acum vreo doisprezece ani, firma a deschis acolo un birou. Am vorbit cu ei azi-dimineaţă. Cel care conduce acum biroul din Dublin a lucrat cu noi câţiva ani în New York şi e un om de încredere, nu doar un avocat excelent. Am ohţ imit în dimineaţa asta atât numărul lui de fix, cât şi pe cel de mobil, şi au să-l contacteze ca să-i dea numele tău. Poate a şi lucrat pentru tine cât a stat aici. E un american pe nume Robert Bartlett. Dacă ai vreo problemă, vreau să-l suni. Iar mie îmi poţi

telefona oricând. Numai că eu sunt mai departe. El ar putea veni cu maşina din Dublin oricând ai vrea să-l vezi.

Imediat ce auzi acestea, Hope scutură din cap.

— Finn ar face o criză şi ar intra la bănuieli. E gelos pe toată lumea, şi, dacă tipul ăsta n-are o sută de ani, Finn ar lua-o razna.

Mark nu se simți deloc mai încrezător după ce auzi o asemenea dezvăluire, dar îi dădu totuşi numerele de telefon din agenda de pe birou.

— Cred că are vreo patruzeci şi ceva de ani, dacă asta contează. Cu alte cuvinte, nu e un puşti, nici vreun bătrân senil. E un tip respectabil, competent, adult, rațional şi amabil. Nu ştii niciodată, poate vei avea nevoie de ajutorul lui într-o zi.

Hope încuviință din cap, sperând că n-avea să fie cazul, şi băgă numerele de telefon în buzunarul interior al genții.

Nu fusese o întâlnire fericită, şi Mark se întristă văzând-o plecând, mai ales în asemenea condiții. Hope era în mijlocul unei situații complicate, cu un bărbat care putea exploda oricând, în cel mai bun caz nesincer, şi trebuia să ia nişte decizii dificile. Finn nu i se părea periculos lui Mark, din câte îi spusese Hope, dar nu avea să fie plăcut pentru ea să facă față situației. Nu-i plăcea să o ştie atât de departe.

— O să fie bine, îl asigură ea, apoi, înainte să plece, se gândi la ceva. Ai grijă când mă suni. Am să las dosarul încuiat într-un sertar din apartamentul meu. Nu vreau să-l găsească Finn. Şi nu pomeni despre el când vorbim la telefon.

— Sigur că nu, spuse el, părând la fel de nefericit.

Hope luă un taxi şi plânse tot drumul până acasă. I se rupea inima din cauza nenumăratelor minciuni ale lui Finn. Îi părea rău pentru copilăria cumplită pe care o îndurase. Dar mersese prea departe cu minciuna. Hope n-avea nici cea mai mică idee ce urma să facă.

Capitolul 16

Hope mai vorbi o dată cu Mark înainte să plece. Detectivul nu aveau deocamdată alte informații, şi ea îşi terminase treaba în New York. Îl sunase zilnic pe Paul la spitalul din Boston, să vadă cum se simte. Starea nu i se schimbase şi, de fiecare dată când sunase, dormea. Vorbise cu medicul lui, care era îngrijorat, dar nu panicat în privința sănătății lui. Paul era slăbit, dar asta era situația. Se îndrepta încet-încet spre sfârşitul vieții. De la spital au promis să o sune în Irlanda dacă starea lui de sănătate se schimba drastic. Medicul ştia că, în acest caz, ar fi venit imediat. Îi cunoştea pe amândoi de când fuseseră căsătoriți şi îi păruse mereu rău pentru cumplitele încercări ale sorții la care fuseseră supuşi, mai întâi cu boala lui Paul şi cu pensionarea lui forțată, apoi cu moartea fiicei lor şi hotărârea lui Paul de a divorța.

Hope îl sună pe Finn înainte să plece din New York ca să-i spună că venea, şi el era în al nouălea cer. Se întristă auzindu-l atât de fericit. După minciunile pe care le descoperise, simțea că lumea lor se isprăvise. Spera să îşi revină cumva şi să lase trecutul în urmă. Voia să găsească o cale de a-l asigura că nu trebuia să o mintă despre copilăria sau despre viața lui ori despre problemele cu editura. Nimic din toate acestea nu i-ar schimba în rău părerea despre el. Doar minciuna. În plus, o tulbura. Nu mai ştia ce să creadă sau în cine. Voia să condamne acțiunea, nu omul. Încă mai credea că era un om bun. Dar tot nu-i dezvăluise adevărul în legătură cu dezastrul actual în care se afla contractul lui. Era greu de crezut că nu-i spusese nimic şi că o invitase la cină în oraş pentru a sărbători un contract pe care nud semnase. Nici măcar nu era furioasă pe el. Era disperat de tristă. Îl iubea şi nu voia ca el să se teamă să-i spună adevărul.

— Era şi vremea să vii acasă, spuse el rânjind cu toată gura, iar ea observă că era mai mult decât ameţit.

Îi spuse că vremea era proastă şi că fusese deprimat de când plecase. Hope se întrebă dacă pierderea editorului îl împinsese într-un soi de spirală descendentă.

— Da, şi eu, răspunse ea moale.

Nu avusese parte de o călătorie grozavă. Nici nu se bucurase de munca ei de data aceasta. Petrecuse trei săptămâni întregi profund supărată din cauza lui. Iar în timpul zborului, se chinuise îngrozitor întrebându-se ce să facă în legătură cu raportul detectivului. Nu putea şterge din memorie informaţiile primite. Dar, pe lângă sunetul fricii, în mintea ei mai răsuna şi iubirea pentru Finn. Nu voia să-l confrunte şi să-l umilească.

El părea obosit când se întâlniră la aeroport şi observă că avea cearcăne întunecate sub ochi, ca şi cum nu dormise. Nici măcar vederea casei nu o mai bucură de data asta. Era ger, şi el uitase să dea drumul la căldură. Când coborî la parter, observă în biroul lui că pe masă erau doar câteva pagini din carte. Îi spusese că scrisese o sută de pagini în absenţa ei, şi acum Hope îşi dădea seama că şi asta era o minciună.

— Ce-ai făcut cât am fost plecată? întrebă ea în timp ce el o urmărea despachetându-şi bagajele.

Îşi atârnă hainele pe umeraşe şi încercă să nu pară prea supărată când vorbea cu el. Se strădui să-şi păstreze tonul lejer şi nonşalant, dar nu reuşi să-l păcălească. El îşi dăduse seama că era ceva în neregulă din clipa în care coborâse din avion.

— Ce s-a întâmplat, Hope? o întrebă el calm, trăgând-o pe pat, în braţele lui.

— Nimic. Am fost supărată fiindcă Paul e loarte bolnav.

El nu păru bucuros să audă asta, dar Hope nu ştia ce altceva să zică. Nu era pregătită să-i spună că acum ştia că

tot ce îi povestise el despre copilăria lui era o minciună şi că această casă strămoşească pe care o cumpărase pentru el aparţinea altcuiva, în niciun caz familiei lui. Se tot gândea la fotografia veche cu cei patru băieţei cu pălării de cowboy şi îi părea nespus de rău pentru el. Nici măcar nu fusese singur la părinţi, cum îi spusese. Era greu să ştii cine era în realitate şi ce însemnaseră toate acestea.

— Poate că Paul se va face bine, spuse el, încercând să fie drăguţ, şi îşi strecură o mână pe sub puloverul ei, mângâindu-i sânul.

Hope se întrebă dacă asta era tot. Un ghem de minciuni combinate cu partide de sex fantastice.

Nu voia să facă dragoste cu el, dar nu-i spuse asta. Simţea că lumea ei se prăbuşea, dar încercă să pretindă faţă de el că nu se schimbase nimic. Era foarte neliniştitor gândul că născocise atâtea poveşti despre părinţii lui, despre viaţa lui anterioară, despre casa din Southampton, ceea ce făcuse la şcoală, despre oamenii pe care-i cunoscuse. Ea bănuia că voia cu disperare să fie acceptat şi plăcut de toată lumea. Probabil s-ar fi simţit jenat să admită că provenea dintr-o familie săracă sau mai rău. Încercând să nu se gândească la nimic din toate astea sau la lucrurile spuse de fratele lui despre el, îl lăsă să o dezbrace încet de haine şi, în ciuda tuturor gândurilor care-i treceau prin minte, simţi cum se excită rapid. Finn avea o atingere magică. Dar faptul că îl iubea nu era suficient. Trebuia să poată avea încredere în el.

În acea noapte, Finn părea să nu se mai sature de ea, după trei săptămâni în care fuseseră despărţiţi. Ca un om care a murit de foame şi de sete, voia să facă la nesfârşit dragoste cu ea. Apoi, când adormi într-un sfârşit, ea se rostogoli pe partea ei de pat şi plânse.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, el o întrebă când se căsătoreau. Înainte să plece, vorbiseră despre Anul Nou ca

fiind o posibilitate. El se gândise că ar fi amuzant să-şi sărbătorească aniversarea la fiecare trecere într-un nou an. Dar, când o întrebă acum, ea dădu un răspuns vag. După tot ce aflase despre el, avea nevoie de timp să chibzuiască. În plus, mai aştepta să audă şi restul. Îşi dădea seama că nu voia să-l confrunte pe Finn până nu ştia totul. Poate că restul poveştii era diferit şi mai apropiat de adevărul pe care-l ştia ea.

— Care-i problema? o întrebă el, părând deodată neliniştit. Te-ai îndrăgostit de altcineva în New York?

Era evident pentru el că Hope nu voia să discute despre asta şi nu mai era dispusă să facă planuri şi să stabilească data.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea. Pur şi simplu, mă simt ciudat să mă mărit când Paul e atât de bolnav.

Era singura scuză la care se putea gândi, şi lui nu-i pică bine. Nu înțelegea.

— Ce legătură are asta? E bolnav de ani buni.

Finn părea enervat.

— Se simte mult mai rău, spuse ea posacă, strângând rămăşițele omletei din farfurie.

— Ştiai că asta o să se întâmple.

— Dar nu mi se pare corect să sărbătoresc atât timp cât el ar putea fi pe moarte.

Avusese un presentiment când îl văzuse ultima oară şi îi era teamă că nu mai apuca să-l revadă.

— De altfel, nu vine nimeni. Mi se pare trist. Mă gândeam că ar fi mai distractiv dacă ne-am căsători vara viitoare, la Cape. Ar putea veni şi agenții noştri, iar pentru Michael ar fi mai uşor să ajungă acolo decât în Irlanda.

Finn îi spusese că băiatul nu venea anul acesta de sărbători. Mergea cu nişte prieteni la Aspen.

— Începi să dai înapoi, Hope? Mi se pare că te-ai răzgândit.

Finn părea jignit.

— Sigur că nu. Pur şi simplu, nu mi se pare momentul potrivit, spuse ea încet, cu privirea pironită în farfurie.

— Trebuia să ne căsătorim în octombrie, îi aminti el, şi amândoi ştiau de ce.

— Asta fiindcă trebuia să nasc o lună mai târziu, spuse ea slab, privindu-l.

— Şi amândoi ştim de ce nu s-a întâmplat asta, zise el răutăcios.

Nu scăpa nicio ocazie să o facă să se simtă prost din cauza asta. Fusese atât de incredibil de iubitor în primele şase luni, şi acum era furios pe ea în cea mai mare parte a timpului. Sau poate era furios pe sine. Nimic nu părea să meargă cum trebuia. Deodată, punea foarte multă presiune asupra ei. Ținând cont de minciunile pe care i le spusese, ea considera că nu avea niciun drept. Dar el nici nu bănuia că ea ştia că o minţise. Acum jucau amândoi acelaşi joc, iar Hope ura asta şi abia putea să-l privească în ochi.

— Presupun că ți-a venit menstruația cât erai la New York, spuse el în timp ce Hope punea în chiuvetă farfuriile, pe care Katherine urma să le spele mai târziu.

Hope încuviință din cap, şi, pe moment, el nu făcu niciun comentariu, dar, când se întoarse să-l privească, Finn zâmbea.

— Asta înseamnă că acum eşti la ovulație.

Când îl auzi, Hope aproape că izbucni în plâns. Se aşeză la masa din bucătărie şi îşi puse capul pe brațe.

— De ce mă presezi cu asta acum? întrebă ea cu vocea înăbuşită, apoi ridică uşor capul şi îl privi anxioasă. Ce mai contează?

În timp ce îi adresa întrebarea, ştiu că, indiferent ce răspuns îi dădea, era o minciună. Nici nu mai putea concepe că el i-ar spune vreodată adevărul. Stricase totul. Mark avea dreptate. Finn era un mincinos patologic.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Hope? întrebă el cu blândețe, aşezându-se lângă ea. Înainte voiai să avem un copil, abia aşteptat să ne căsătorim.

Ea ar fi vrut să-i răspundă că asta era înainte să afle că era un mincinos.

— Am nevoie de puțin timp ca să-mi pun ordine în gânduri. Am pierdut copilul acum cinci luni. Nu vreau să mă căsătoresc atâta timp cât fostul meu soț ar putea fi pe moarte.

— Astea sunt scuze de doi bani, şi tu ştii asta.

Privindu-l, îşi dădu seama că trebuia să-i spună adevărul. Sau măcar o parte din el.

— Uneori am impresia că nu eşti sincer cu mine, Finn. Am auzit nişte bârfe din lumea editurilor cât am fost în New York. Cineva mi-a spus că editura ta te dă în judecată şi că nu îți reînnoieşte contractul fiindcă nu ai trimis ultimele două cărți. Care-i treaba? A apărut în *The Wall Street Journal* şi în *The New York Times.* Numai eu nu eram la curent. De ce nu mi-ai spus? Şi de ce mi-ai zis că ai semnat un nou contract?

Avea ochii plini de întrebări în timp ce îl privea. Acesta era doar un început. El se înfurie când o auzi.

— Tu îmi spui tot despre munca ta, Hope? țipă la ea.

— De fapt, da. Îți spun cam tot ce se întâmplă în viața mea.

— Asta fiindcă muzeele vor să îți expună lucrările, galeriile te imploră să-ți deschidă expoziții. Diverşi şefi de stat vor să le faci portretul şi toate revistele din lume vor să-ți cumpere lucrările. De ce naiba ai avea tu motive să fii jenată? Am o perioadă mai proastă, n-am terminat două cărți nenorocite şi mă trezesc acum că dobitocii ăia mă dau în judecată pentru aproape trei milioane de dolari. Crezi că sunt mândru de asta? Mă cac pe mine de frică, la dracu'! De ce naiba trebuie să-ți spun ție, ca să mă compătimeşti sau

să mă părăseşti fiindcă sunt falit?

— Asta crezi că aş face? îl întrebă ea, privindu-l cu tristeţe. Nu te-aş părăsi fiindcă eşti falit. Dar am dreptul să ştiu ce se întâmplă în viaţa ta, mai ales când e vorba despre astfel de chestii importante. Nu-mi place când mă minţi. Nu vreau să aud o poveste frumoasă, una inventată de tine. Tot ce vreau să aud de la tine este adevărul.

— De ce? Ca să-mi scoţi ochii cu succesul tău şi cu purcoiul de bani pe care ţi i-a dat soţul tău? Bravo ţie, dar eu n-am chef să mă umilesc în faţa ta, ca să te simţi mai bine pe socoteala mea!

Vorbea cu ea de parcă ar fi fost un duşman, justificându-şi astfel toate minciunile pe care i le spusese.

— Nu încerc să mă simt mai bine, îi explică ea nefericită. Vreau doar să am o relaţie sinceră cu tine. Am nevoie să ştiu că pot să am încredere în ce-mi spui.

Aproape că se scăpă în legătură cu cele aflate despre copilăria lui, dar voia să afle şi restul poveştii de la detectiv. Când avea să-l confrunte cu minciunile lui, relaţia lor urma să fie pusă în mare pericol sau poate chiar distrusă. Nu era încă pregătită pentru asta. Dar îi venea greu să ştie ceva şi să ţină doar pentru ea.

— Ce contează? Şi nu te-am mințit despre proces, ci pur şi simplu nu ţi-am spus.

— Mi-ai spus că ai semnat un nou contract, ceea ce nu e adevărat. Mi-ai zis că ai scris o sută de pagini cât am fost în New York, şi ai doar vreo zece. Nu mă minţi, Finn! Nu-mi place. Te iubesc aşa cum eşti, chiar dacă nu mai semnezi niciodată un contract şi nu mai scrii nicio pagină în viaţa ta. Dar nu-mi spune lucruri neadevărate. Mă face să cred că m-ai putea minţi şi în legătură cu altele.

Era cât se poate de sinceră cu el, fără să-l distrugă complet şi fără să-i spună despre raportul detectivului. Nu voia să abordeze acest subiect deocamdată.

— Cum ar fi? o provocă el, apropiindu-şi foarte mult faţa de ea.

— Nu ştiu. Spune-mi tu! Pari foarte creativ.

O minţise şi despre fiul lui, şi despre casa pe care nu o deţinea, deşi pretinsese contrarul.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă doar că vreau să ştiu că bărbatul cu care mă voi căsători e sincer.

— Sunt, spuse el belicos. Mă faci mincinos?

O stârnea să spună tot, şi ea încerca din răsputeri să se abţină. Cu siguranţă, ar fi înrăutăţit lucrurile.

— Nu ştiu ce sau cine eşti câteodată. Numai nu mă minţi, Finn. Atât îţi zic. Vreau să am încredere în tine. Nu vreau să mă întreb dacă îmi spui sau nu adevărul.

— Poate că adevărul nu-i treaba ta, replică el şi ieşi ca o furtună din bucătărie.

După un minut, auzi trântindu-se uşa de la intrare şi îl văzu coborând treptele din faţă, urcând în maşină şi demarând. Discuţia nu decursese bine, pentru a nu spune mai mult, dar lucrurile acestea trebuiau lămurite. Nu mai putea pretinde că îl credea indiferent ce zicea. În timp ce se plimba prin grădină ca să ia puţin aer, îşi aminti şi de cuvintele lui Mark. Nu era o idee bună să-l încolţească pe Finn, demascându-i minciunile. Nu s-ar crea decât situaţii ca asta în care se aflau acum, şi ea nu voia decât ca el să-i spună adevărul, ca să-şi recapete încrederea în el şi să-şi vadă mai departe de viaţa lor. Nu renunţase încă la speranţă, nici măcar după ce Mark Webber îi citise raportul. Hope credea că situaţia s-ar putea remedia şi voia ca Finn să o ajute în privinţa asta. Nu se putea descurca singură.

Când Finn apăru, îl aştepta pe treptele din faţă cu inima grea. Când coborî din maşină, părea smerit. Veni lângă ea şi o întoarse cu faţa spre el.

— Îmi pare rău, Hope. Am fost un ticălos. Pur şi simplu,

mi-e ruşine câteodată că nu mă descurc mai bine. Vreau ca totul să-mi iasă cum trebuie, dar uneori nu se poate, de aceea pretind că e totul în regulă. Îmi doresc atât de mult ca totul să fie bine, încât ajung să mint.

Ea fu mişcată auzindu-i mărturisirea, şi speranța că situația s-ar putea remedia îi reînvie. Se simțea cumplit gândindu-se la copilăria şi la tinerețea lui, deşi el nu ştia că ea era la curent. Îi zâmbi, şi el o îmbrățişă şi o sărută. Era şi mai emoționată acum, văzându-i ochii în lacrimi. Se umilise în fața ei şi îşi recunoscuse greşeala. Se ruga ca acesta să fie un semn că avea să înceteze cu minciunile. Nu voia decât adevărul.

— Te iubesc, Finn, spuse ea în timp ce intrară în casă de mână. Nu trebuie să înfrumusețezi lucrurile pentru mine. Te iubesc aşa cum eşti, chiar dacă situația nu e tocmai roz. Ce-ai de gând să faci în privința procesului?

— Să termin cărțile, dacă pot. Am avut mare bătaie de cap cu ultima. Am fost blocat luni la rând. Şi agentul meu încearcă să-i amâne. Mi-au mai dat trei luni, dar sunt terminat fără un nou contract. Am rămas fără bani. Nu am nicio lețcaie. Slavă Domnului că ai cumpărat casa! Dacă ar fi trebuit să plătesc în continuare chirie, aş fi dat de dracu'. Şi casa stră-străbunicului meu ar fi fost în mâinile altcuiva.

Tocmai îi spusese altă minciună, dar pe aceasta putea să o suporte deocamdată. Dacă el voia să-i spună poveşti ca să-şi înfrumusețeze copilăria, avea să-i permită să facă asta, ca să salveze aparențele. Era prea jenat de propria copilărie ca să-i mărturisească adevărul. În comparație cu copilăria ei fericită, ca de basm, din New Hampshire, a lui fusese un coşmar. Dar nu voia să o mai mintă despre viața lui actuală. Îi părea rău să audă că era strâmtorat, deşi nu o surprindea. Bănuise şi singură când nu-şi plătise chiria modică. Ştia că ar fi plătit dacă ar fi avut de unde. Se părea că toate minciunile lui fuseseră cauzate de ruşine.

— Păi, măcar nu trebuie să-ți faci griji cu banii, spuse ea cu blândețe. Pot să mă ocup eu de cheltuieli.

Deja o făcea.

— Şi eu ce să fac? întrebă el nefericit, în timp ce îşi scoteau hainele şi le atârnau pe umeraş în dulapul din holul de la intrare. Să-ți cer o alocație sau bani de ziar în fiecare zi? Sunt terminat fără un contract.

Urcau încet scările împreună, şi el părea amărât, dar măcar nu mai era furios pe ea. Situația se mai îmbunătățise.

— Dacă termini cartea, o să-ți dea alt contract, încercă ea să-l liniştească.

— Sunt în urmă cu două cărți, Hope, nu cu una.

Măcar acum era sincer.

— Cum s-a ajuns la asta?

El zâmbi jalnic şi ridică din umeri.

— Fiindcă m-am distrat prea mult înainte să te întâlnesc pe tine. Măcar acum am mai mult timp la dispoziție. Dar nu-mi vine să lucrez. Vreau să fiu cu tine tot timpul.

Ea ştia acest lucru, dar totuşi avusese trei săptămâni de lucru, fără ea, în care nu făcuse mai nimic. Trebuia să-şi pună viața în ordine. În timp ce ea îi amenaja casa, el nu făcuse altceva decât să-i țină companie.

— Se pare că e cazul să te apuci de lucru, spuse ea calm.

— Mai vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el şi îşi luă expresia copilăroasă.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele şi încuviință din cap.

— Da, vreau. Vreau doar să mă asigur că ne purtăm ca doi adulți şi că avem o relație sinceră, Finn. Avem nevoie de asta ca să ne fie bine.

— Ştiu, spuse el.

Îşi descărcase toți nervii. Uneori era atât de minunat, iar alteori – extrem de nerezonabil. Fusese meschin când dăduse vina pe Hope pentru pierderea sarcinii, şi din cauza

asta ea se simțea îngrozitor de fiecare dată, şi nu era nici corect, nicio dovadă de iubire din partea lui.

— Ce zici, să mergem în pat şi să tragem un pui de somn? întrebă el ştrengăreşte, iar ea râse, apoi urcă în fugă scările după el.

O clipă mai târziu, el încuie uşa dormitorului, o luă pe sus ca pe un copil şi o aruncă pe pat, unde i se alătură imediat. Nu mai lucră deloc în după-amiaza aceea, dar amândoi se simțiră bine, şi prăpastia dintre ei părea să fi dispărut. Nu era întotdeauna sincer cu ea, dar era plin de farmec şi incredibil de sexy.

În după-amiaza următoare, Finn o duse cu maşina la Dublin ca să mai cumpere stofe şi alte lucruri de care avea nevoie pentru casă. Se simțea vinovată pentru că-l întrerupea de la lucru, dar încă nu se obişnuise să conducă în Irlanda, iar Winfred era un şofer groaznic, aşa că Finn se oferise voluntar. Atmosfera dintre ei era din nou destinsă şi fericită, şi amândoi erau într-o dispoziție bună. Găsiră tot ce căutaseră în Dublin, şi Hope era bucuroasă să-l vadă pe Finn binedispus. Rareori îl mai vedea astfel în ultima perioadă şi avea impresia că bea mai mult ca de obicei. Katherine îi confirmase acest lucru, dar Hope nu îi spusese nimic lui Finn. Ştia că avea multe pe cap, mai ales procesul din New York şi cele două cărți care trebuiau scrise.

— Ştii, mă gândeam, începu el, în timp ce se îndreptau spre Blessington pe drumul cu două benzi care traversa zona rurală a Irlandei.

Pentru Hope încă mai semăna cu o carte poştală, chiar şi într-o zi rece de noiembrie.

— Ar fi mult mai uşor pentru mine, şi poate mai puțin stânjenitor, dacă am deschide un fel de cont din care să scot bani fără să te mai întreb pe tine.

Ea tresări când auzi propunerea lui, deşi i se părea logic ce spunea. Dar încă nu erau căsătoriți, şi era totuşi o cerere

destul de îndrăzneață.

— Ce fel de cont? întrebă ea precaută. Despre ce sumă vorbim?

Îi înțelegea preocuparea, mai ales în situația lui actuală falimentară. Presupunea că se gândise la câteva mii de dolari pentru cheltuieli minore. Nu ar fi deranjat-o, deşi tot se simțea ciudat să vorbească despre asta. Dar erau aproape căsătoriți. Încă mai spera să-l convingă să aştepte până în iunie, dar nu-i spusese nimic deocamdată, fiindcă ultima dată când vorbiseră despre asta reacționase urât.

— Nu ştiu. Mă gândeam ieri la asta. Nu o sumă prea exagerată, spuse el voios. Poate câteva milioane. Vreo cinci, ca să am o rezervă şi să nu-ți cer ție pentru fiecare flecuşteț.

Ea crezu că glumea, aşa că râse. Apoi îi văzu expresia şi îşi dădu seama că vorbise serios.

— Cinci milioane? întrebă ea neîncrezătoare. Glumeşti? Ce naiba ai de gând să cumperi? Casa a costat numai un milion şi jumătate.

Şi cheltuise această sumă numai ca să-i facă lui pe plac, ca să cumpere o casă care, după cum se dovedise, nici măcar nu aparținuse familiei lui.

— Asta e şi ideea. Nu vreau să fiu nevoit să-ți cer de fiecare dată bani, apoi să dau explicații pe ce i-am cheltuit.

Pentru el era ceva firesc, şi Hope îl privi cu scepticism, simțind un nod în stomac.

— Finn, un cont curent de cinci milioane de dolari e o nebunie.

Nu era supărată, ci şocată. El nu ezitase să-i ceară bani, ca şi cum ar fi fost vorba de zece sau douăzeci de dolari pe care-i avea în geantă.

— La banii pe care-i ai?

Finn păru deodată enervat.

— Care naiba-i problema? încerci să mă controlezi ținând strâns baierele pungii? Cinci milioane de parai e mărunțiş

pentru tine.

Nu reacționa deloc plăcut. Deodată, ceva părea să se fi schimbat între ei. Voia bani şi ba era drăguț ca altădată, ba devenea furios şi acuzator – de cele mai multe ori. Nu era acelaşi Finn de care se îndrăgostise ea. Era un altul, care de cele mai multe ori o supăra şi care apoi, deodată, redevenea iubitor. Dar acum nu arăta deloc astfel. Acesta era noul Finn în plină desfăşurare, cu mâna băgată până la cot în geanta ei. Era o atitudine nouă, care nu-i plăcea deloc.

— Sunt o mulțime de bani pentru oricine, Finn, spuse ea calm.

Nu era deloc amuzată.

— Bine, să zicem patru atunci. Dacă ne căsătorim, nu poți să mă ții cu o alocație.

— Nu, probabil că nu. Dar nici n-am de gând să-ți dau câteva milioane, ca să le spargi pe ce vrei tu, altfel am să rămân fără bani la fel de rapid ca tine. Aş prefera să achit facturile, ca până acum, şi să deschid un cont pentru cheltuieli mărunte, de câteva mii, pentru tine.

Nu era dispusă să ofere mai mult. Nu voia să-l cumpere şi nici să fie luată de proastă. După divorț, învățase multe despre gestionarea banilor.

— Deci ai de gând să mă ții în lesă, spuse el furios, evitând la limită un camion când luă o curbă.

Felul cum şofa o speria. Drumul era umed şi se întunecase deja, iar el conducea prea rapid şi era furios pe ea.

— Nu-mi vine să cred că-mi ceri cinci milioane de dolari într-un cont pentru tine, spuse Hope, mimând un calm de care nu dispunea.

— Ți-am spus, mă mulțumesc şi cu patru, replică el cu dinții încleştați.

— Ştiu că ai probleme financiare, dar n-am să fac asta, Finn. Era jignită de cererea lui, cu atât mai mult fiindcă

insista. Şi, când ne căsătorim, vom face un contract prenupțial.

Le menționase acest lucru avocaților ei din New York cu câteva luni înainte. Aceştia întocmiseră deja un contract provizoriu. Era relativ simplu şi se preciza clar că tot ce îi aparținea lui Finn îi rămânea lui, şi ceea ce îi aparținea ei îi rămânea ei. Din motive evidente, nu voia să-şi amestece fondurile cu ale lui. Paul îi dăduse acei bani şi voia să-i vegheze cu atenție.

— N-am ştiut că eşti aşa zgârcită, spuse el fără menajamente, în timp ce lua o nouă curbă strânsă.

Nu-i venea să creadă că-i spunea aşa ceva, ținând cont de tot ce făcuse pentru el. Părea să fi uitat foarte iute generozitatea ei. Şi nu era deloc zgârcită, ci deşteaptă. Mai ales având în vedere talentul lui nou descoperit de a spune minciuni. Nu avea de gând să-şi dea averea pe mâna lui, nici măcar o parte din ea. Cinci milioane de dolari reprezentau zece procente din ceea ce îi dăduse Paul, după douăzeci de ani.

Restul drumului până acasă îl parcurseră într-o tăcere mormântală. Când Finn opri brusc în față, Hope coborî din maşină şi intră în casă. Era foarte supărată din cauza cererii lui, iar el – şi mai supărat din cauza refuzului ei.

Finn merse direct în oficiu şi îşi turnă ceva tare de băut. Hope remarcă efectul băuturii asupra lui încă de când intră în camera lor de la etaj. Bănuia că băuse chiar două pahare.

— Atunci ce sumă ți s-ar părea ție rezonabilă? întrebă el în timp ce se aşeza, şi ea îl privi îndurerată.

Din lac în puț. Mai întâi, obsesia lui să o lase însărcinată, apoi minciunile, iar acum voia de la ea o sumă uriaşă de bani. De la o zi la alta, se transforma într-un bărbat complet diferit, apoi, din senin, îl mai întrevedea pe cel vechi, care se purtase minunat cu ea, după care dispărea la fel de repede. Îți dădea impresia de suprarealism şi de schizofrenie. Îşi

aminti de fratele lui, care îl numise sociopat în raportul detectivului. Se întrebă dacă nu cumva avea dreptate. De asemenea, îşi aminti şi despre un articol citit, despre ceva care se chema „întărire intermitentă", condiție în urma cărora oamenii erau, pe rând, abuzivi şi iubitori, iar victimele lor, atât de confuze, încât erau mai hotărâte ca niciodată să rezolve orice probleme. Aşa simțea şi ea acum. I se învârtea capul. Manipulările lui erau ca o forță magnetică puternică, de parcă masca lui îi dezvăluia tot mai mult chipul adevărat, iar ceea ce vedea o speria de moarte. Dar încă mai credea că Finn cel bun era acolo, undeva. Însă care dintre ei era real? Cel vechi, cel nou sau amândoi?

— Nu-ți dau niciun ban, Finn, spuse ea calm, apoi văzu că adusese cu el sticla de scotch, din care îşi turnă alt pahar.

— Doar nu crezi c-ai să scapi cu asta, nu? întrebă el, devenind dezgustător. Stai cu curul pe cincizeci de milioane de parai de la fostul tău soț şi te aştepți să rămân prin preajma ta, cerşind mărunțiş?

Ea crezuse că el câştiga binişor, iar asta ar fi rezolvat problema, dar, chiar dacă nu era aşa, tot nu avea de gând să înceapă să toarne milioane de dolari în conturile lui. Nu era corect, şi ea nu voia să îşi cumpere un bărbat. Deodată, îşi dădu seama că se plânsese la un moment dat de cheltuielile pe care le avea cu întreținerea lui Michael la facultate şi acum se întreba dacă plătise ceva pentru fiul lui sau bunicii lui Michael achitaseră toate facturile, iar Finn nu contribuise cu nimic.

— Nu încerc să scap cu nimic. Nu vreau să-mi cumpăr un soț sau să complic lucrurile între noi. Cred că nu eşti rezonabil în cererea ta şi n-am de gând să accept.

— Atunci poate c-ar trebui să te măriți cu Winfred în schimb. Poate vrei un servitor, nu un soț. Dacă ai de gând să pui doar câteva mii într-un cont şi să ții restul pentru

tine, atunci ar trebui să te măriți cu el.

— Mă duc să mă culc, spuse Hope, părând nefericită. Nu vreau să mai discut cu tine despre asta.

— Chiar credeai c-ai să te măriți cu mine fără să echilibrezi puțin terenul de joc? Ce fel de mariaj e ăsta?

— Un mariaj bazat pe iubire, nu pe bani. Şi pe sinceritate, nu pe minciuni. Indiferent ce se întâmplă după, ține numai de noroc. Dar n-am să fac un târg cu tine sau să-ți permit să-mi porunceşti să vărs cinci milioane de dolari, sau chiar patru, în contul tău pentru cheltuieli mărunte. E dezgustător, Finn.

— Mie mi se pare dezgustătoare şi ideea ca tu să stai cu curul pe cincizeci de milioane de parai din banii fostului tău soț fără să dai şi la alții. Ca să nu mai spun că e un gest al dracului de egoist, dacă vrei părerea mea.

Era prima dată când îi spunea ceva de genul ăsta, şi ea rămase încremenită din cauza şocului. Nu o încântase nici sugestia lui de a se mărita cu Winfred dacă nu voia să sară cu banu'. Finn era bădăran şi meschin. Şi întindea mâna într-un mod înfricoşător.

Hope nu-i mai adresă niciun cuvânt. Se întoarse şi se duse la culcare. Nu-l auzi venind în pat în noaptea aia. Rămase gânditoare multă vreme până să adoarmă, întrebându-se ce i se întâmpla şi ce făcea Finn sau în ce se transforma chiar sub ochii ei. Dar, indiferent despre ce era vorba, nu era de bine. De fapt, situația părea să se înrăutățească într-un ritm rapid, de la o zi la alta. Îi venea tot mai greu să creadă că lucrurile se puteau rezolva, înainte să adoarmă, avu senzația că i se rupea inima.

Capitolul 17

Din ziua în care Finn îi ceruse pentru prima oară bani, lucrurile începură să se înrăutățească din ce în ce mai mult. Tensiunea dintre ei devenise insuportabilă, certurile erau constante, Finn bea tot mai mult, şi conversațiile aveau mereu acelaşi subiect. El voia patru sau cinci milioane de dolari de la ea, fără întrebări, în numerar. Iar acum pretindea şi mai mult pentru când aveau să se căsătorească. Îi ceru să meargă la cabinetul de fertilitate, dar de data asta Flope îl refuză fără echivoc.

Singurul lucru care o mai reținea acolo era amintirea felului iubitor în care se purtase cu ea înainte. Avea impresia că Finn îşi pierduse temporar mințile sau că trecea printr-un coşmar şi tot aştepta ca el să se trezească şi să redevină cel care fusese. Dar deocamdată nu dădea niciun semn în acest sens. Devenea tot mai dur, în timp ce ea se agăța de credința că avea să redevină bărbatul de care se îndrăgostise. În unele zile, se întreba dacă acel bărbat din primele unsprezece luni era real. În preajma Zilei Recunoştinței, începu să se îndoiască de faptul că fusese vreodată astfel. Poate că bărbatul pe care îl cunoscuse şi îl iubise era doar o mască adoptată de Finn ca să o atragă, şi de fapt acesta era cel real. Nu mai ştia ce să creadă. Se simțea descumpănită, confuză şi mereu nefericită. Situația dură câteva săptămâni.

De Ziua Recunoştinței, pregăti o cină tradițională cu friptură de curcan, care fu stricată când el începu scandalul, pe la jumătatea cinei. Era aceeaşi conversație înspăimântătoare despre banii pe care îi voia şi despre motivele pentru care considera că ea trebuia să se conformeze. Într-un final, Hope se ridică şi părăsi încăperea fără să termine de mâncat. Îi venea rău ascultându-l cum trecea de la linguşeli la furie şi insulte.

În timp ce stătea în pat în acea seară, gândindu-se că poate ar trebui să-şi facă bagajele şi să plece acasă, Finn se întoarse deodată spre ea, din nou tandru. Nu mai pomeni despre bani, îi mulțumi pentru cina minunată şi îi mărturisi cât de mult o iubea. Era atât de tandru şi de bun cu ea, încât făcu dragoste cu el, ceea ce nu se mai întâmplase de multe zile. După aceea, se simți afectată de psihoză, pentru că ajunsese să nu mai ştie ce să creadă că era real.

O trezi în toiul nopții şi începu să se certe iarăşi cu ea, din cauza aceluiaşi motiv chinuitor, până când ea adormi în cele din urmă. Se trezi dimineață, şi el îi servi micul dejun la pat, din nou atent, binedispus şi iubitor ca altădată. Simțea că unul dintre ei îşi pierdea mințile. Dar numai unul dintre ei era nebun, şi ea nu mai era sigură cine anume. Aproape se temea că ea era cea care o luase razna, iar când îi pomeni despre faptul că o trezise în timpul nopții ca să se certe cu ea, el insistă că nu era adevărat, şi atunci se simți mai smintită ca niciodată, întrebându-se dacă nu visase. Avea nevoie să discute cu cineva, să încerce să înțeleagă ce se întâmpla, dar nu avea cu cine. Nu avea prieteni în Irlanda şi nu voia să-l sune pe Mark şi să-l îngrijoreze. Nu voia să apeleze nici la avocatul pe care i-l recomandase Mark şi pe care nu-l cunoştea. Paul era prea bolnav ca să discute cu el. Singura persoană cu care putea vorbi era Finn, iar el începuse să-i reproşeze că se purta ca o nebună. Aşa credea şi ea, şi îi era teamă că-şi pierdea mințile.

O salvă însă un telefon din partea medicului lui Paul, care o sună luni, după Ziua Recunoştinței. Paul făcuse pneumonie şi se temeau că i se apropia sfârşitul. Dacă Flope voia să-l vadă, trebuia să meargă la Boston cât mai repede cu putință. Fără să-i spună un cuvânt lui Finn după acel telefon, îşi strânse nişte lucruri într-o geantă, şi era gata să plece, când el sosi acasă după un drum în sat, de unde cumpărase mai multe lucruri de la fierărie şi nişte săpun

pentru rufe de care avea nevoie Katherine. Mai cumpărase şi un buchet mare de flori pentru Hope, care rămase impresionată de gestul lui. Asta nu făcu însă decât să-i sporească starea de confuzie.

El tresări când o văzu, îmbrăcată deja pentru drum şi trăgând fermoarul la geantă.

— Unde te duci?

Era panicat, şi ea îi dădu vestea despre Paul. Hope părea supărată, iar el o îmbrăţişă şi o întrebă dacă voia să vină cu ea. Ea nu ar fi vrut, dar nici nu dorea să-l insulte refuzându-l.

— Mă descurc. E mai bine să mă duc singură, spuse ea cu tristeţe. Cred că e pe moarte.

Medicul îi confirmase asta la telefon. Se aşteptaseră de ani buni, dar tot îi venea greu să se împace cu ideea. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Finn să o însoţească. Trebuia să stea o vreme departe de el şi să încerce să-şi dea seama ce i se întâmpla şi cine era el de fapt. Nu mai era sigură. Finn ba o acuza de ceva, ba o adora, sărutând-o în pat noaptea, ba îi cerea bani, trezind-o dintr-un somn profund ca să se certe cu ea, apoi insistând că ea îl trezise pe el, în timp ce se împleticea prin casă a doua zi, epuizată. Nu era sigură, dar credea că se juca cu mintea ei, şi efectul începea să se facă simţit, pentru că era într-o stare de confuzie totală. Iar Finn părea netulburat.

O conduse la aeroport. Hope îl sărută şi fugi după avion. În timp ce se aşeza la clasa întâi, se simţea foarte uşurată departe de el, şi izbucni în plâns. Dormi tot drumul şi se trezi buimacă în momentul când aterizară pe aeroportul Logan din Boston. Avea impresia că viaţa ei cu Finn devenise ceva suprarealist.

Medicul lui Paul o aştepta când ajunse la spital. Îl sunase pe drumul dinspre aeroport. Rămase şocată când o conduse la Paul. În scurta perioadă cât nu-l văzuse, viaţa se scursese

din el. Ochii îi erau afundați în orbite, iar obrajii – supți. Avea pe față o mască de oxigen, şi la început nu fu sigură că o recunoscuse, dar apoi el dădu din cap şi închise ochii împăcat, ca şi cum era uşurat că venise.

Hope rămase alături de el următoarele două zile. Nu-l părăsi nicio clipă. Îl sună pe Finn o dată, dar îi spuse că nu putea vorbi cu el din salonul lui Paul, iar el înțelese şi se purtă foarte amabil, ceea ce iarăşi i se păru straniu. Era atât de des răutăcios cu ea în ultima vreme şi prea puțin iubitor. Aproape că nu-i mai plăcea să stea de vorbă cu el, fiindcă nu ştia niciodată la ce să se aştepte. După aceea o acuza pe ea că începuse cearta, când ea era sigură că lucrurile stăteau invers.

Îl sună pe Mark şi îl anunță că era în Boston. Îi promise să-l țină la curent, apoi, în cea de-a treia zi de când Hope era acolo, Paul îşi dădu liniştit ultima răsuflare, şi ea îi şopti cu lacrimi curgându-i pe obraji că îl iubea şi-l rugă să aibă grijă de Mimi. Ea rămase lângă el multă vreme, ținându-l de mână, apoi părăsi în tăcere încăperea, zdrobită de durere.

Paul lăsase instrucțiuni explicite. Voia să fie incinerat şi îngropat alături de fiica lor, în New Hampshire, unde se odihneau şi părinții lui Hope. Totul se sfârşi în două zile, şi, văzându-l îngropat alături de Mimi, Hope avu o senzație copleşitoare de fatalism. Nu se mai simțise niciodată atât de singură. Nu mai avea pe nimeni acum, cu excepția lui Finn. El fusese atât de bun la telefon de când murise Paul. Dar acum, de fiecare dată când Finn se purta frumos, se întreba cât avea să dureze. Era un alt bărbat.

Se întoarse de la New Hampshire la Boston cu o maşină închiriată, apoi zbură la New York şi ajunse acasă la ea. Simțea că lumea luase sfârşit şi rămase singură în apartament zile în şir, fără să sune pe nimeni şi fără să iasă nicăieri. Abia ciuguli ceva. Voia doar să se gândească la ce se întâmplase şi la tot ce însemnase Paul pentru ea. Era

greu de crezut că nu mai era.

Se întâlni cu avocații lui Paul. Barca lui era scoasă la vânzare. Totul era în ordine. Nu avea nimic de făcut. După aceea, merse să-l vadă pe Mark la biroul lui. Părea frântă.

— Îmi pare nespus de rău, Hope.

El ştia cât de greu îi era. Numai pe Paul îl mai avea pe lume. Secretara lui o servi cu o cană cu ceai şi stătură amândoi de vorbă o vreme.

— Cum merg lucrurile în Irlanda?

La început, ea nu răspunse, apoi se uită ciudat la el.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu. Sunt confuză. Uneori se poartă minunat cu mine, apoi e îngrozitor, după care iar iubitor. Spune că înnebunesc, şi nu sunt sigură care dintre noi îşi pierde minţile. Mă trezeşte noaptea şi se ceartă cu mine, apoi, a doua zi, îmi spune că nu s-a întâmplat aşa ceva. Nu ştiu, zise ea cu lacrimi în ochi. Nu ştiu ce se petrece. Era cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, iar acum simt că trăiesc un coşmar, dar nu sunt sigură nici măcar al cui coşmar e, al lui sau al meu.

Lui Mark i se păru înfricoşătoare povestea lui Hope şi se arătă profund îngrijorat pentru ea.

— Cred că tipul e un lunatic, Hope. Chiar încep să cred asta. Probabil fratele lui avea dreptate, e un sociopat. Ar trebui să pleci de-acolo sau chiar să nu te mai întorci.

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc la asta cât stau aici. Când se poartă drăguț cu mine, mă simt ca o proastă că m-am supărat. Apoi o ia de la capăt şi intru în panică. Mi-a cerut bani.

Mark deveni şi mai tulburat auzind asta.

— Câți?

— Vrea cinci milioane în propriul cont, ca bani de cheltuială.

Mark se înfurie.

— Nu e nebun. E un nimic. Umblă după banii tăi, Hope.

Mark era sigur acum.

— Cred că urmăreşte să-mi ia minţile, zise ea încet. Am impresia că mă împinge pe marginea prăpastiei.

— Probabil asta şi vrea să crezi. Părerea mea este să nu te întorci acolo. Dacă o faci, vreau să-l suni mai întâi pe avocatul din Dublin, ca să ai în preajmă pe cineva pe care să te bazezi.

— Am să-l sun, promise ea, dar mai stau aici câteva zile.

Era prea supărată din pricina morţii lui Paul ca să-şi dorească să se întoarcă. În New York se simţea mai bine. Mintea i se limpezea pe zi ce trecea, şi confuzia în care o aruncase Finn avea tot mai puţin efect. El o suna frecvent, dar de cele mai multe ori nu îi răspundea la telefon. Ulterior, o întreba unde fusese şi cu cine. De obicei, îi spunea că dormise. Uneori îşi lăsa mobilul în apartament şi ieşea.

Mark o sună două zile mai târziu şi părea înverşunat. De data aceasta, se oferi să vină el la apartament. Hope îi spuse că îl aştepta, şi Mark apăru după jumătate de oră. Detectivul tocmai îi furnizase raportul final, şi Mark i-l adusese. L-l înmână fără să spună niciun cuvânt şi aşteptă cât ea îl citi. Raportul era lung şi detaliat, şi Hope rămase şocată când citi acele informaţii. În cea mai mare parte, erau diferite de ceea ce aflase ea de la Finn. Despre unele nici măcar nu pomenise.

Raportul începea de unde se încheiase celălalt, după copilăria şi tinereţea lui, primele slujbe, şi continua cu căsătoria lui cu mama lui Michael. Scria că ea fusese model, cu un succes moderat, şi se căsătorise cu Finn când avea două2eci şi unu de ani, iar el – douăzeci. Mai spunea că avuseseră o reputaţie de mari petrecăreţi, implicând atât droguri, cât şi băutură, că ea rămăsese însărcinată şi că se căsătoriseră cu cinci luni înainte să se nască Michael. Raportul menţiona că se despărţiseră de mai multe ori, amândoi fuseseră infideli, dar se împăcaseră şi fuseseră

implicați într-un accident grav pe autostradă, la întoarcerea de la o petrecere în Long Island, noaptea târziu. Finn băuse fără măsură în seara aceea şi se urcase la volan. Maşina lor fusese lovită de un camion la o intersecție de pe autostradă. Fusese făcută praf, iar soția lui – grav rănită. Şoferul camionului murise. Nu existaseră martori oculari, şi, în cele din urmă, o maşină care trecuse pe acolo sunase la poliție de la un telefon public din apropiere, cerând ajutor de urgență. Când sosise patrula de autostradă, îl găsise pe Finn conştient şi teafăr, în stare de ebrietate, dar nu exagerată, şi incapabil să explice de ce nu sunase singur după ajutor de la telefonul public. În apărarea lui, raportul preciza că era în stare de şoc şi dezorientat din cauza unei lovituri la cap şi declarase că nu voise să-şi abandoneze soția rănită ca să se deplaseze până la telefon. Accidentul se petrecuse cu jumătate de oră înainte de trecerea celeilalte maşini şi medicii legişti ajunseseră la concluzia că pasagerul, adică soția lui, ar fi trăit dacă Finn ar fi chemat mai devreme ajutoare.

Investigațiile ulterioare determinaseră faptul că mariajul lor era pe ducă şi că Finn îi ceruse divorțul, dar ea refuzase. Existaseră unele semne de întrebare, Finn fiind bănuit că provocase intenționat accidentul, dar, indiferent că o făcuse sau nu, oricum o lăsase să moară. Fuseseră aduse acuzații oficiale împotriva lui Finn, şi primise o pedeapsă cu suspendare de cinci ani şi cinci ani sub supraveghere, iar permisul îi fusese anulat pentru uciderea din culpă a şoferului camionului. Moartea fostei sale soții fusese clasată drept accident.

Detectivul contactase familia fostei soții a lui Finn, care locuia în California. Încă mai aveau resentimente şi credeau că Finn le omorâse premeditat fiica, sperând să moştenească nişte bani. Tatăl ei era un agent de bursă înstărit din San Francisco, şi el şi soția lui îl crescuseră pe

copilul fiicei lor, care avea şapte ani când îi murise mama. Susţinuseră că Finn refuzase custodia copilului fără drept de apel. Îi spuseseră detectivului că Finn îşi văzuse băiatul doar de două ori înainte ca acesta să intre la facultate şi credeau că se mai întâlniseră de câteva ori de atunci, dar nu jucase niciun rol în viaţa nepotului lor. Considerau că avea o influenţă proastă asupra băiatului şi că era un om periculos. Încercase să-i stoarcă de bani după moartea fiicei lor, ameninţând să dezvăluie consumul de alcool şi de droguri şi stilul ei de viaţă promiscuu şi imoral. Ei raportaseră încercările de extorcare la poliţie, dar nu depuseseră o plângere oficială. Voiau doar să iasă din viaţa lor şi a nepotului lor.

Erau la curent cu succesul lui literar ulterior morţii fiicei lor, dar, cu toate astea, îl considerau responsabil pentru moartea ei şi spuseseră că nu avea conştiinţă, că umbla după bani şi nu-i păsa decât de sine. La început, prelinsese că o iubea pe fiica lor şi fusese fermecător. Plânsese în hohote la înmormântarea ei. Era ataşat raportul unui medic în care scria că, în opinia lui, ea ar fi murit oricum, cu sau fără ajutor. Rănile erau prea grave şi intrase în comă cerebrală.

Citirea raportului îi dădu fiori, şi Hope îl privi pe Mark fără să spună nimic. Moartea soţiei lui fusese, de fapt, un accident. Dar el nu făcuse nimic ca să o ajute. Urmau mai multe pagini despre femeile cu care ieşise. Mai era şi o pagină separată care documenta faptul că încercase să pună mâna pe averea soţiei lui şi îi dăduse în judecată pe părinţii ei pentru pensie alimentară, deşi ei îi creşteau copilul. Toate eforturile lui de a obţine bani de la ei, legale sau nu, eşuaseră. Era, cu siguranţă, greşit din partea lui, dar asta nu-l făcea un criminal. Doar un escroc sau un om disperat după bani. Mai încercase să pună mâna şi pe banii primiţi de băiat direct de la mama lui, dar părinţii ei

reuşiseră să împiedice tentativele lui Finn de a obține banii fiului său. Hope nu se putu abține să nu se întrebe dacă Michael ştia despre asta. Ştia că tatăl lui era mincinos. Dar Finn era de o mie de ori mai rău. Era absolut amoral.

Printre partenerele lui Finn se numărau mai multe femei bogate. Cu unele trăise o perioadă scurtă, şi părerea generală era că îi dăduseră bani şi cadouri. De-a lungul anilor, stătuse întotdeauna prost cu banii, în ciuda succesului său literar, iar apetitul său pentru bani părea de nestăvilit. Mai erau o pagină despre procesul actual intentat de editorul lui şi o listă cu alte procese care-i fuseseră intentate, de obicei fără succes. Într-unul era vorba despre o femeie cu care trăise şi care îl acuzase de cruzime mentală, dar care pierduse procesul. Toate la un loc descriau imaginea unui bărbat care exploata femeile, şi toți cei intervievați mărturisiseră că era un mincinos patologic. Două dintre femei afirmaseră că era sociopat, iar o sursă rămasă anonimă de la editură declarase că nu te puteai baza pe el, nu era de încredere, era lipsit de orice etică şi incapabil de a respecta orice fel de reguli. Toți subiecții, inclusiv foştii socri, declaraseră că era fermecător, dar mulți îl considerau un om lipsit de scrupule, periculos, condus în întregime de lăcomie şi care nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-şi atinge scopul. Nu existau laude la adresa lui în raport, ci se spunea doar că era fermecător, mereu iubitor şi amabil în primă fază, apoi nemilos şi crud spre final. Asta descoperise şi Hope, dar sperase că nu era adevărat. Însă după citirea raportului nu mai putea nega nimic.

Hope se lăsă pe spate pe canapea şi îl privi pe Mark după ce citi raportul. Pe lângă asta, deşi nu apărea în raport, mai era şi fata despre care Finn îi spusese că se sinucisese din cauza lui. Prin urmare, indirect, cauzase două morți. Hope îşi aminti deodată de întrebarea lui când găsise fotografia cu Audra, dacă s-ar sinucide vreodată, ca şi cum asta ar fi

însemnat un soi de compliment la adresa lui. Întrebarea căpăta un înțeles cu totul nou acum. Fu surprinsă să descopere că tremura în timp ce se gândea la toate astea şi încerca să absoarbă informațiile citite. Era îngrozitor să îți dai seama că toate poveştile alea oribile şi detaliile din viața lui scăpaseră neobservate de-a lungul anilor şi deveniseră obscure. Detectivul muncise din greu pentru a le dezgropa.

— Nu-i tocmai plăcut, nu? comentă Mark, părând îngrijorat.

— Nu, nu e, spuse ea cu tristețe.

Era încântător, cum declaraseră majoritatea, şi extrem de iubitor la început, dar aproape toți îl considerau un om periculos.

— Şi acum ce fac? întrebă Hope mai mult pentru sine, privind în gol pe fereastră şi gândindu-se la Finn, dorindu-şi din toată inima ca el să fie la fel ca la început.

— Nu cred că ar fi înțelept să te întorci, spuse Mark, iar ea se gândi la asta o vreme îndelungată, apoi la cât de confuză fusese când plecase.

Se întrebă dacă el ar fi încercat să o împingă la sinucidere, după ce i-ar fi dat cinci milioane de dolari. Dacă s-ar căsători cu el, ar obține mai mult. Dacă ar avea un copil cu ea, ar putea să mulgă averea ei la nesfârşit şi ar profita şi de copil, şi de ea.

— Cred că trebuie să mă întorc şi să lămuresc lucrurile. Măcar în mintea mea.

Erau doi oameni în unul singur. Unul de care se îndrăgostise şi cel din raport. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă părinții fostei lui soții îl învinovățeau fiindcă nu reuşiseră să accepte moartea fiicei lor, fiind mai uşor să-l scoată pe el țap ispăşitor. Voia să creadă asta şi se lupta cu ea însăşi. Încerca să-i acorde prezumția de nevinovăție, dar erau greu să facă asta în lumina celor citite în raport.

— Stabiliserăm să ne căsătorim şi, pentru binele meu,

trebuie să aflu ce e real.

— Şi dacă te omoară? întrebă Mark scurt.

— N-o va face. Nu şi-a omorât soția. A fost un accident. Raportul poliției şi cel al medicului legist confirmă acest lucru. Cred că vrea doar să obțină cât mai mulți bani de la mine.

Nici asta nu era plăcut, dar încă se încăpățâna să creadă că o iubea.

— Înainte să mă întorc, am să-l sun pe avocatul tău din Dublin, ca să am la îndemână o persoană de contact.

Se simțea atât de singură în Dublin acum şi nu mai putea să aibă încredere în Finn sau să se bazeze pe el. Indiferent cine sau ce era, o parte din el era categoric malefică, în mod ciudat, după cele citite, lui Hope nu-i era frică de el. Cunoştea şi acea parte din el care era bună. Încă mai credea asta. Mai ştia şi că ea nu era nebună, dar exista posibilitatea ca Finn să fie. De aceea scria cărțile alea, cu personajele întunecate care locuiau în mintea lui. Erau laturi diferite ale sale, pe care nu le arăta.

— O să fie în regulă îl asigură ea pe Mark. Trebuie să rezolv situația. Apoi îi înapoie raportul şi îi mulțumi. Te sun înainte să plec.

Voia să fie singură, ca să-l plângă pe bărbatul pe care-l iubea şi care poate nu exista şi nici nu existase vreodată.

Tăcerea din apartamentul ei deveni asurzitoare după plecarea lui Mark. Nu se putea gândi decât la acele luni minunate petrecute alături de Finn, la câtă încredere avusese în el şi cât îl iubise, la cât de real păruse totul. Lacrimile îi curgeau pe obraji, conştientă că exista o foarte mare posibilitate ca fiecare clipă să fi fost o minciună. Era greu de crezut, dar şi mai greu de acceptat. Visul pe care-l trăise cu el ar putea fi, până la urmă, doar atât. Un vis. Deodată, se transformase într-un coşmar. Nu mai ştia cine era Finn. Bărbatul bun de care se îndrăgostise sau secătura

din raport? Nu ştia decât că trebuia să se întoarcă, să-l privească în ochi şi să afle adevărul.

Capitolul 18

Hope aşteptă să se facă patru dimineața, adică nouă în Dublin, ca să-l sune pe avocat. Ținea peticul de hârtie pe care erau trecute numerele lui cu o mână tremurândă. Răspunse o recepționistă, care o lăsă pe Hope să aştepte pe un fundal muzical, apoi îi făcu legătura cu o secretară. Hope îi explică faptul că suna din New York şi că era prea târziu ca el să-i retumeze apelul, dar într-un final Robert Bartlett răspunse. Avea un accent american şi o voce plăcută. Primise un e-mail de la Mark Webber şi un altul de la şeful biroului lor din New York. Johannsen, Stern & Grodnik era o firmă americană de avocatură cu birouri în şase oraşe americane şi cu filiale străine peste tot în lume. Robert Bartlett era partener executiv la biroul din New York când fusese rugat să preia filiala din Dublin, fiindcă asociatul principal murise pe neaşteptate de cancer. Se afla în Dublin de mai mulți ani şi îi plăcea acolo, dar era pregătit să revină în New York peste câteva luni. Chiar regreta că trebuia să părăsească Irlanda. Avusese o situație ideală acolo.

Nu cunoştea natura problemei, dar ştia cine era Hope, că era un client important pentru firmă. Ştia cât era ceasul la New York şi, cu toate că nu o cunoştea, îşi dădu seama de tensiunea din glasul ei când se prezentă.

— Ştiu cine sunteți, doamnă Dunne, spuse el pe un ton liniştitor când ea începu să-i explice. Cum vă pot fi de folos? E foarte târziu în New York, comentă el.

Părea relaxat şi calm, şi avea o voce surprinzător de tânără.

— Sunt într-o situație cam complicată, de natură personală, spuse ea fără grabă.

Nici nu ştia ce voia de la el sau ce avea de gând să facă deocamdată şi părea puțin absurd să îi ceară sfatul unui străin. Ştia că avea – sau ar putea avea – nevoie de ajutor,

dar nu era sigură în ce măsură. El nu era bodyguard sau psiholog, nu că ar fi avut nevoie de aşa ceva, şi se simțea cam prost să apeleze la el. Dar era bine să aibă un contact în Dublin în caz că avea nevoie de ajutor. Nu voia să se întoarcă fără să aibă acolo un sprijin cât de mic. Şi numai pe el se putea baza.

— Nu ştiu cu certitudine de ce fel de ajutor am nevoie deocamdată. Agentul meu, Mark Webber, a considerat că ar trebui să vă sun.

După ce citise raportul detectivului, era şi ea de aceeaşi părere, pentru eventualitatea în care din relația ei cu Finn aveau să ia naştere complicații juridice. Spera ca lucrurile să se liniştească, dar era totodată posibil să nu se întâmple asta. Din câte citise, era foarte probabil să nu.

— Nicio problemă. Vă stau la dispoziție, doamnă Dunne.

Avea vocea unui om inteligent şi blând şi părea răbdător. Ea se simțea puțin stânjenită să-i explice situația, de parcă avea nevoie de sfaturi în dragoste, ceea ce putea fi, într-un fel, adevărat. Dar nu era vorba doar de necazuri în dragoste, ci şi despre evaluarea unui potențial pericol. Totul depindea de cine era Finn în realitate, de ce anume însemna ea pentru el şi de cât de disperat sau de necinstit era. Banii erau, în mod clar, importanți pentru el. Dar cât de importanți? Poate că, de data aceasta, povestea lor de iubire fusese reală pentru el, în ciuda celorlalte orori pe care le citise în raport. Poate că o iubea cu adevărat. Voia să creadă asta. Dar, în clipa de față, părea greu de crezut şi imposibil de apreciat.

— Mă simt prost spunându-vă întreaga poveste. Cred că mă aflu într-o situație complicată, zise ea pe nerăsuflate.

Stătea în apartamentul întunecat din New York, la ora patru în toiul nopții, când totul pare mai rău decât în realitate, pericolele pândesc şi teroarea creşte exponențial. Dimineața, fantomele se retrag.

— De un an sunt implicată într-o relație. El locuieşte în Irlanda, între Blessington şi Russborough, şi are o casă şi în Londra. E un autor bine-cunoscut, de succes, deşi pe moment se află într-o situație financiară şi profesională dezastruoasă. I-am făcut nişte fotografii anul trecut la Londra, apoi am ieşit în oraş şi a venit să mă vadă în New York. Ca să fiu sinceră, m-a cucerit. A rămas la mine câteva săptămâni, şi de atunci suntem împreună aproape în fiecare clipă, stând ba la mine, ba la el. Am un apartament în New York şi o casă la Cape Cod. Am fost peste tot împreună, dar mai ales în Irlanda în ultima vreme. El are o casă acolo despre care mi-a spus că îi aparține, dar am descoperit că nu era adevărat. S-a dovedit că o închiriase.

Robert Bartlett scotea sunete de înțelegere şi empatie în timp ce Hope îi povestea şi lua notițe, ca să aibă totul clar la o discuție ulterioară.

— Am aflat că închiriase casa, deşi susținuse că era a lui. Pretinsese că era casa familiei lui şi că o recăpătase cu doi ani în urmă. A fost o minciună, şi s-a scuzat spunând că era prea jenat ca să admită adevărul. De fapt, am mai descoperit încă trei minciuni gogonate cam în acelaşi timp, după nouă luni în care totul a mers perfect. N-am fost niciodată mai fericită, şi el era cel mai drăguț bărbat pe care l-am cunoscut, dar, deodată, după nouă luni, au apărut aceste trei minciuni.

Vocea îi era tristă.

— Cum le-ați descoperit? o întrebă Bartlett, intrigat de poveste.

Ea părea o femeie inteligentă, nu deosebit de naivă, plus că era femeie de afaceri, aşa că bănui că, dacă Hope căzuse pradă minciunilor lui, era probabil vorba despre cineva foarte iscusit, şiret şi convingător. Părea că, inițial, nu avusese niciun motiv să se îndoiască de el.

— Minciunile au apărut parcă de nicăieri. A spus că e

văduv şi că şi-a crescut fiul singur. Băiatul a venit în vizită la noi în Irlanda şi mi-a spus că nu a crescut cu tatăl lui, după cum aflasem de la Finn. Apropo, numele lui este Finn.

Bartlett îşi dădu seama despre cine era vorba, dar nu comentă nimic. Era, cu siguranță, un autor celebru şi cu un statut egal cu al ei în domeniul său. Nu culesese un tip de pe stradă. Hope nici nu părea să fie genul. Prin urmare, la suprafață, păreau o pereche potrivită, chiar dacă nu aşa stăteau lucrurile în realitate. De aceea şi fusese totul firesc la început.

— Oricum, fiul lui mi-a spus că a crescut cu bunicii lui din partea mamei, în California, că abia şi-a cunoscut tatăl în copilărie şi că nici acum nu-l vede prea des. Tatăl lui mi-a turnat o cu totul altă poveste. L-am întrebat, şi Finn a spus că era prea jenat să admită că nu-şi crescuse fiul. N-a recunoscut niciodată că abia îl cunoştea. Mi-a mai zis că el şi soția lui nu se înțelegeau când aceasta a murit şi că probabil ar fi divorțat în cele din urmă. Ea a murit când fiul lor avea şapte ani. Dar despre asta vă povestesc mai târziu. Cu câteva luni înainte, aflasem despre casă că era închiriată. El încă pretindea că era casa familiei, dinspre mamă, şi l-am crezut, dar s-a dovedit un mare rahat. Scuze, zise ea stânjenită, şi el zâmbi.

— Nicio problemă. Am mai auzit cuvântul ăsta. Nu Uam folosit niciodată, desigur, dar m-am prins.

Râseră amândoi. Lui Hope îi plăcea tipul. Părea empatie şi asculta cu atenție povestea ei, deşi totul părea o aiureală, chiar şi pentru ea.

— A spus că i-a fost ruşine şi pentru că o închiriase. Atunci plănuiam să ne căsătorim, aşa că am cumpărat casa, în aprilie anul trecut.

Se simțea ca o proastă să admită că făcuse asta.

— Ca un cadou? Ați trecut-o pe numele lui?

Nu era o critică sau un reproş, doar o întrebare.

— Un fel de cadou viitor. E pe numele meu, dar intenționam să i-o dau ca dar de nuntă. Deocamdată, e pe numele meu, şi i-am închiriat-o pe o sumă modică. Două sute de dolari pe lună, doar ca să nu existe discuții. Am plătit un milion jumătate pe ea şi am băgat cam aceeaşi sumă în restaurare, plus un milion în mobilă şi decorare.

Auzindu-se acum, suma părea de-a dreptul uriaşă, deşi, teoretic, casa îi aparținea ei – dar făcuse totul pentru el.

— Am întocmit actele după ce am cumpărat-o şi am trecut-o în testamentul meu. La moartea mea, dacă mai suntem căsătoriți, va trece pe numele lui, fără nicio condiție, sau îi va rămâne spre administrare pentru copiii noştri, dacă vom avea.

— El ştie asta?

— Nu-mi amintesc. Cred că i-am pomenit o dată sau de două ori. I-am spus că i-o voi lăsa. Pe atunci, credeam că era casa familiei lui. Acum câteva săptămâni am descoperit că nu are nicio legătură cu el. Era doar o altă minciună, printre multe altele. Dar s-a dat peste cap să mă convingă că s-a jenat să-mi spună că doar o închiriase. Şi am crezut povestea de-a fir a păr.

— Ca să-i dăm diavolului ce i se cuvine, pare să fie foarte priceput în ceea ce face.

Până acum, avocatul fusese solidar cu ca de fiecare dată. Părea un tip tare calm.

— I-am spus şi cât mi-a dat fostul meu soț printr-o înțelegere de divorț. Nu voiam să am secrete față de el. Finn m-a întrebat cât anume, şi i-am spus. Era vorba despre cincizeci de milioane de dolari, urmând să primesc aceeaşi sumă la moartea fostului meu soț, spuse ea cu tristețe.

— Să sperăm că asta nu va fi prea curând, spuse el politicos, şi la celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea, până când Hope îşi recăpătă răsuflarea.

— A murit săptămâna aceasta. Era foarte bolnav de

unsprezece ani. De asta a divorțat de mine, ca să nu trec prin tot chinul, dar oricum am trecut.

— Îmi pare rău. Dar lăsați-mă să înțeleg. Mai primiți acum cincizeci de milioane de la fostul dumneavoastră soț, scuze, din averea fostului soț. Corect?

— Da.

La celălalt capăt se auzi un fluierat uşor ca răspuns, şi ea zâmbi.

— Sunt o mulțime de bani. Şi-a vândut acțiunile dintr-o companie care produce echipament chirurgical de înaltă tehnologie şi a obținut o sumă uriaşă. Deci Finn ştie ce am şi ce voi mai avea.

— V-a cerut vreodată bani?

Nu părea să aibă nevoie. Se descurca bine, de vreme ce ea îi cumpărase casa şi promisese să i-o dăruiască după ce se căsătoreau sau la moartea ei. Oricum era, avea de câştigat.

— Abia de curând, răspunse ea. Voia cinci milioane de dolari cash, fără întrebări. Şi mai mult după nuntă. Mi-a cerut bani doar acum, în ultima lună. Înainte de asta, nu a pomenit niciodată despre bani. Are probleme financiare, iar asta a fost cea de-a treia minciună care m-a îngrijorat. Mi-a spus că tocmai semnase un nou contract cu editura, pe o sumă imensă. Chiar am sărbătorit. După cum s-a dovedit, le datorează două cărți, i-au desfăcut contractul şi îl dau în judecată pentru aproape trei milioane de dolari.

— Şi voia banii ca să aranjeze lucrurile cu ei, ca un fel de împrumut?

— Nu cred, spuse ea, după ce se gândi un pic. Îi voia pe loc, şi mai mult decât ar fi trebuit să plătească editurii. Cu două milioane mai mult. Nu ştiu ce-o să se întâmple cu procesul. Încearcă să-i amâne, dar numele lui e pătat acum. Spune că nu are bani, nicio leţcaie, şi că nu vrea să-mi ceară o alocație. I-am sugerat un fel de cont pentru cheltuieli mărunte, şi oricum achit toate facturile, deci el nu

are cheltuieli. Dar vrea cinci milioane cash într-un cont personal, fără să-mi dea socoteală pentru felul cum îi cheltuieşte. Pur şi simplu, un cadou, pretinzând chiar mai mult după ce ne căsătorim.

— Şi nunta când ar trebui să aibă loc?

Spera că nu în curând, după cele auzite.

— Era plănuită pentru octombrie.

Nu-i spuse despre copilul pe care îl pierduse în iunie. Nu avea nevoie să ştie şi asta, nu era relevant pentru poveste, iar amintirea încă îi provoca suferință.

— Am amânat-o pentru sfârşitul acestei luni, de Anul Nou, şi, recent, i-am spus că vreau să aşteptăm până în iunie. E furios la culme.

— Sunt sigur de asta, replică Robert Bartlett, părând îngrijorat.

Nu-i plăcea povestea, şi, tocmai când se gândea la asta, lucrurile se înrăutățiră.

— Are multe de câştigat de pe urma căsătoriei cu dumneavoastră, doamnă Dunne. O casă – mai multe case – bani, un venit constant, respectabilitate. Se pare că ați fost extrem de generoasă cu el, şi erați pregătită să-i oferiți mai mult, iar el vă cunoaşte destul de bine situația financiară, deci ştie care-i este ținta.

— Te rog, spune-mi Hope. Da, ştie, încuviință ea încet, stând pe întuneric în apartamentul ei şi gândindu-se la întreaga nebunie.

Finn ştia exact cât avea şi ce anume voia. Poate tot.

— Ai spus că în prezent achiți facturile. Aduce vreo contribuție bănească la gospodărie?

— Niciuna.

— A adus vreodată?

— Nu chiar. Ziarele, drumurile ocazionale până la magazinul de bricolaj. De obicei, trece orice cheltuieli în contul meu.

„Drăguț, foarte drăguț. Bună afacere”, se gândi Bartlett, dar nu spuse cu glas tare.

— Trebuia să plătească o chirie modică, dar nu a făcut-o. Am stabilit o chirie doar ca să nu-i rănesc orgoliul.

Bartlett era deja convins că Finn n-avea aşa ceva, ci numai lăcomie.

— De asemenea, i-a intrat în cap ideea că trebuie cu orice chip să avem un copil. E dispus să facă tratamente pentru infertilitate dacă e necesar – desigur, pentru mine. M-a dus la un specialist din Londra.

— Şi s-a întâmplat ceva?

De data aceasta, Bartlett păru neliniştit.

— Nu... De fapt, da, dar l-am pierdut. Dar e foarte nerăbdător să încercăm din nou. Eu voiam să mai aştept, mai ales acum.

— Te rog să nu faci asta, Hope. Dacă ai un copil, tipul ăsta o să-şi bage ghearele în tine pentru totdeauna – sau în copil. Ştie exact ce face.

— Se pare că a încercat să facă asta şi cu familia fostei lui soții şi cu fiul lor, când ea a murit. Nu sunt sigură dacă băiatul ştie. Am impresia că nu.

— Da, hai să amânăm deocamdată partea cu făcutul copiilor, dacă nu te superi.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât era mai încântată de el. Părea o persoană decentă, cu picioarele pe pământ. Îşi dădu seama că îl folosea ca pe o placă de rezonanță, ca să înțeleagă ea însăşi ce se întâmpla.

— De acord. Şi mai e ceva: am găsit o fotografie a unei femei cu care a avut o relație în tinerețe, cu multă vreme în urmă. Mi-a spus că s-a sinucis când era însărcinată. M-a întrebat dacă aş face asta vreodată. Am avut sentimentul înfiorător că, într-un fel, considera asta un fel de tribut adus lui şi o dovadă a iubirii ei pentru el.

Nu-i spuse nimic lui Hope, dar, ascultând-o, Robert

Bartlett începu să se teamă pentru ea. Începea să i se pară periculoasă situația, şi totodată familiară. Punând totul cap la cap, obținea portretul clasic al unui sociopat. Iar ea era victima ideală, izolată cu el în Irlanda, fără familie sau prieteni în apropiere, îndrăgostită de el, cu bani, chiar mulți, şi aflată cu totul la mila lui, cu atât mai mult dacă se căsătoreau. Robert era foarte bucuros că Hope îl sunase. O întrebă dacă avea copii. La capătul celălalt al firului se aşternu din nou un moment de tăcere.

— Am avut o fiică, dar a murit acum patru ani, de meningită. Era la Dartmouth.

— Îmi pare tare rău. Părea foarte sincer, iar sinceritatea lui o emoționă. Nu-mi închipui ceva mai rău de atât. Cel mai mare coşmar al meu este să se întâmple aşa ceva. Am doi copii la facultate. Numai când mă gândesc că ies noaptea cu maşina, înnebunesc.

— Ştiu, spuse ea încet.

Robert Bartlett îşi dădea seama acum că ea nu avea copii care să observe ce se întâmpla, să fie în alertă sau să o avertizeze. Hope era visul oricărui sociopat, o femeie fără familie şi cu o groază de bani. Şi, mai rău, simțea că îl iubea, poate chiar şi după toate astea. Sesiza o doză de neîncredere în ceea ce-i povestise, ca şi cum voia să pună totul cap la cap, iar el să-i spună că nu avea de ce să-şi facă griji şi că nu era ceea ce părea. Deocamdată, nu putea să-i dea această asigurare. Situația părea Ioane alarmantă şi înfricoşătoare. Şi ea avea o anumită inocență care îl speria şi mai tare. Numai pe baza acestui Informații, se gândi că Hope era într-un pericol real. Finn O'Neill părea un escroc de primă clasă. Sinuciderea fostei lui prietene îl îngrijora, la fel şi hotărârea lui O'Neill de a o lăsa însărcinată pe Hope. Măcar asta însemna că nu voia să o omoare. Deocamdată, îi era mai utilă vie, căsătorită şi însărcinată. Asta dacă nu-i făcea probleme sau nu-i zădărnicea planurile, iar ea fix asta

făcea acum. Hope amânase nunta, refuzase să-i dea bani şi nu voia să rămână din nou însărcinată, cel puțin deocamdată. Numai veşti proaste pentru el. Asta însemna că trebuia să depună mai multe eforturi ca să o convingă, şi, dacă nu reuşea, avea să fie într-un adevărat pericol. Cel mai rău lucru în legătură cu sociopații, din câte ştia Bartlett, era că îşi determinau victimele să se autodistrugă, ca să nu îşi murdărească ei mâinile, aşa cum păţise fosta prietenă a lui Finn. Dar, deocamdată, Hope părea întreagă la minte. El era extrem de bucuros că îl sunase şi că agentul ei îi dăduse numărul lui. Mai avusese de-a face cu astfel de situații, deşi Finn părea deosebit de priceput la acest joc. Era chiar bun.

— Deci astea au fost minciunile pe care le-am descoperit singură, continuă Hope. Dar ultima m-a îngrijorat – cu procesul şi contractul cu editura. Mi-a spus şi de data asta că se jenase să-mi mărturisească adevărul, ținând cont de succesul meu. Foloseşte de fiecare dată aceeaşi scuză, că i-a fost ruşine, şi de aceea nu mi-a spus. Adevărul e că, după părerea mea, pur şi simplu minte. Totul a fost bine între noi până în iunie, când am pierdut copilul. A dat vina pe mine şi mi-a reproşat că nu am avut suficientă grijă şi că de aceea am pierdut sarcina. Voia să rămân din nou însărcinată, imediat. Medicul meu m-a sfătuit să aştept, fiindcă am fost la un pas de moarte.

Bartlett tresări auzind asta. Totul îi suna şi mai sinistru.

— Dar, înainte de asta, se purta minunat cu mine şi era încântat de copil. Apropo, nu am făcut tratament de fertilitate, s-a întâmplat de la sine. Ştia că eram în perioada de ovulație, m-a îmbătat şi am făcut sex fără protecție. Ştia exact ce făcea.

Bartlett era deja convins de asta, nu-i spunea nimic nou.

— Şi a mers. Oricum, timp de şase luni, totul a fost minunat şi, după ce am pierdut sarcina, a fost iarăşi bine o vreme, pe timpul verii. Dar acum e supărat pe mine tot

timpul – sau în cea mai mare parte. Uneori se poartă iarăşi absolut minunat cu mine, apoi devine meschin. Bea mai mult decât de obicei. Cred că e cam stresat în legătură cu procesul şi nici nu lucrează la carte. E foarte furios că am amânat nunta. Ne certăm mereu din senin şi de fiecare dată mă bate la cap cu ceva. Înainte nu făcea asta. Era perfect, se purta minunat cu mine, cum se mai poartă uneori, dar de cele mai multe ori e mai mult rău decât bine. Şi, câteodată, se schimbă atât de des şi de brusc, trece de la rău la bun, apoi la rău din nou, încât mă zăpăceşte. Când am plecat din Dublin, acum o săptămână, eram atât de confuză, că nu ştiam ce să mai cred. Tot îmi spunea că o iau razna. Începusem să-l cred.

— Asta şi intenționează. Din câte am vorbit, Hope, pot să-ți garantez că nu ai luat-o razna. Dar sunt deopotrivă de sigur că el este țăcănit. Nu sunt psihiatru, dar individul e un caz clasic de sociopat. Mi-ai spus nişte chestii foarte înfricoşătoare, mai ales că încearcă să-ți spele creierul şi să te zăpăcească. Când ți-a cerut banii?

— Acum câteva săptămâni. Mi-a trântit-o pur şi simplu. Am refuzat, şi de atunci ne tot certăm. M-a îngrijorat, aşa că, după ce am ajuns în New York, în noiembrie, unde aveam ceva de lucru, mi-am rugat agentul să angajeze un detectiv particular. Oftă şi îi relată conținuiul raportului. Fratele lui crede că e sociopat. Nici faptul că a fost singur la părinți nu e adevărat, a avut trei frați. Mama lui era servitoare, nu o aristocrată, iar tatăl lui a murit într-o bătaie dintr-un bar şi nu era medic. Absolut nimic din ce mi-a povestit despre trecutul lui nu e adevărat. Aşa am aflat şi despre casa din Irlanda, că nu aparține familiei lui. Toți cei care l-au cunoscut spun că e un mincinos patologic.

Asta ştiau amândoi din cele spuse de ea până acum.

— Am primit restul raportului ieri, şi nu e nimic bun în el. Soția lui a murit într-un accident. El conducea beat. Mi-a

spus că era singură în maşină când a murit. În raport scrie că era şi el şi că ea a supraviețuit în primă fază accidentului. El s-a lovit şi nu a chemat ajutoare, iar ea a murit. Deşi, ca să fiu corectă, raportul legal spune că ea ar fi murit oricum.

Chiar şi acum încerca să-i ia partea lui Finn. Robert Bartlett consideră asta un semn rău. Era încă îndrăgostită de el şi nu asimilase pe de-a-ntregul informațiile noi pe care le obținuse. Erau prea şocante, şi îi venea greu să le accepte.

— A fost condamnat la închisoare cu suspendare pentru ucidere din culpă şi la cinci ani de supraveghere pentru uciderea celuilalt şofer, continuă ea. Mai sunt şi câteva poveşti secundare tulburătoare. Părinții soției lui îl consideră responsabil pentru moartea ei şi sunt de părere că umbla după banii acesteia. El a încercat să pună mâna pe ei şi pe ceea ce îi lăsase femeia fiului lor. Iar acum umblă după banii mei. Indirect, a fost responsabil pentru moartea a două femei. Moartea soției lui în accidentul de maşină şi sinuciderea anterioară. M-a mințit în legătură cu tot. Pur şi simplu, nu ştiu ce să mai cred despre el.

Glasul îi tremură când rosti ultimele cuvinte. Robert Bartlett ar fi fost uimit de ceea ce tocmai auzise, doar că nu era prima oară când se întâmpla aşa ceva. Era un caz clar despre un sociopat şi victima lui. Dovezile încurcate şi contradicția dintre răutatea calculată a sociopaților şi atenția, bunătatea şi seducția extremă paralizau victimele, care voiau să creadă că părțile bune erau reale şi că răutățile fuseseră o greşeală. Şi, în ciuda dovezilor, le venea tot mai greu să creadă. Îşi dădea seama că Hope ajunsese în această etapă. Se trezea la realitate şi începea să-l vadă pe Finn aşa cum era, deşi era cumva de înțeles şi faptul că refuza să creadă. E dificil să accepți aşa ceva despre cineva pe care-l iubeşti şi care, nu de mult, fusese atât de iubitor.

— Nu vreau să fii următoarea lui victimă, spuse Robert pe un ton cumpătat.

Era deja victima acestuia în multe privințe, dar el se temea cu adevărat că, dacă îl supăra foarte tare sau devenea inutilă pentru el, Finn era în stare să o ucidă, să o împingă la sinucidere sau să provoace un accident.

— Nici eu. De asta te-am sunat, spuse Hope cu vocea sfâşiată.

— Ştii, ceea ce ai văzut la început, când se purta minunat cu tine, se numeşte „oglindire", când un sociopat „oglindeşte" pentru tine tot ce îți lipseşte ție şi vrei ca el să fie. Apoi, mult mai târziu, iese la suprafață adevărul despre cine e în realitate, îi spuse Robert. Ce ai de gând să faci, Hope? o întrebă cu blândețe.

Îi părea nespus de rău pentru ea şi înțelegea mai bine decât majoritatea oamenilor cât de greu era să faci față unei asemenea situații şi să acționezi.

— Nu ştiu ce vreau să fac, recunoscu ea. Ştiu că pare o prostie. A fost minunat timp de nouă luni, apoi, deodată, s-au întâmplat toate chestiile astea cumplite. Nimeni n-a mai fost atât de drăguț cu mine sau de iubitor. Vreau să fie la fel ca la început.

Dar îşi dorea imposibilul şi începea şi ea să-şi dea seama de asta. Însă pur şi simplu refuza să creadă. Voia ca Finn să-i demonstreze că se înşela. Îşi dorea să nu fi primit niciodată raportul şi să mai creadă încă în acel vis. Voia, dar nu putea. Simțea că trebuia să se întoarcă şi să se convingă. Oricine în afară de Robert Bartlett ar fi crezut că nu era întreagă la cap. Avusese noroc să dea peste un asemenea avocat.

— Asta n-o să se întâmple, Hope, spuse el cu blândețe. Bărbatul pe care l-ai văzut la început şi de care te-ai îndrăgostit nu există. Cel adevărat este un monstru, lipsit de inimă şi de conştiință. Desigur, aş putea să mă înşel, şi el

să fie doar un tip cu probleme mari, dar cred că amândoi ştim cu ce avem de-a face. Bărbatul de la început a fost o mască pe care şi-a pus-o pentru tine. Masca a dispărut. Acum suntem în actul al treilea, când personajul negativ îşi urmăreşte prada.

Era tema tuturor cărților lui Finn.

— Poți să te întorci şi să mai încerci o dată, ca să fii sigură, nu te poate opri nimeni, dar e posibil să-ți pui viața în primejdie, chiar într-una mare. Dacă te întorci, trebuie să fii pregătită să pleci de acolo rapid şi să fugi cât te țin picioarele la cel mai mic semn de pericol. Nu poți să rămâi să negociezi cu el. De obicei nu spun nimănui asta, dar am trecut şi eu prin ceva asemănător. Am fost însurat cu o irlandeză, cea mai frumoasă şi mai dulce femeie pe care ai văzut-o vreodată. Credeam tot ce îmi spunea, şi povestea ei-suna leit cu a lui Finn. Avusese o copilărie nefericită, părinții ei erau alcoolici şi ea ajunsese la orfelinat, unde fusese abuzată. Avea chip de înger şi inimă, de diavol. Am apărat-o în urmă cu ceva ani, când a fost acuzată de omucidere. Tocmai terminasem facultatea de drept. Pe atunci nici nu-mi trecea prin cap că ar putea fi vinovată. Şi-a ucis prietenul şi a pretins că el încercase s-o violeze, având şi dovezi care să-i sprijine teoria. Am crezut-o. Am scăpat-o, dar astăzi nu ți-aş mai spune acelaşi lucru. În cele din urmă, m-a părăsit, mi-a luat toți banii, mi-a frânt inima şi i-a luat şi pe copiii noştri cu ea. M-am căsătorit cu ea imediat după încheierea procesului. În cele din urmă, a încercat să mă omoare. A venit într-o noapte şi m-a înjunghiat, încercând să însceneze o spargere, dar ştiam adevărul. Ştiam că ea fusese. Şi tot m-am întors la ea, ba chiar de două ori, încercând să repar relația, ignorând tot ce ştiam. O iubeam, eram dependent de ea şi nu voiam decât să ne salvez căsnicia şi să-mi păstrez copiii. În cele din urmă, i-a răpit şi i-a adus în Irlanda, acum şapte ani, şi,

printr-un miracol, în acel moment a fost nevoie de cineva care să conducă filiala din Dublin, aşa că am profitat imediat de ocazie, ca să fiu aproape de copiii mei. Nu o puteam sili să se întoarcă în State. E foarte isteaţă şi, slavă Domnului, copiii mei n-au păţit nimic. Fata cea mai mică tocmai a plecat la facultate în State acum două luni, şi eu mă întorc la biroul din New York la primăvară. Nuala s-a mai măritat de două ori după aceea, de fiecare dată pentru bani, şi unul dintre soţi a murit acum doi ani din cauza unei alergii violente la un medicament pe care i l-a administrat ea, dar la investigaţie l-a convins pe judecător că nu fusese aşa. I-a moştenit toţi banii. Şi o să-i facă asta şi bărbatului cu care e măritată în prezent – sau altuia, într-una din zile. Nu are pic de conştiinţă. Locul ei este în închisoare, dar nu ştiu dacă va ajunge vreodată acolo. Suferă de tulburări grave, de vreme ce e capabilă să încalce orice limită şi simte o nevoie profundă să se răzbune pe oameni pentru ceea ce a îndurat. Nimeni nu e în siguranţă cu ea. Aşa că ştiu cu ce te confruntţi şi cred că ştiu şi cum te simţi. Mi-au trebuit ani la rând ca să înţeleg că Nuala cea bună era doar o mască pe care o purtase pentru mine, dar a fost atât de convingătoare, încât o credeam de fiecare dată, indiferent ce minciuni îmi spunea sau ce lucruri cumplite făcea. Copiii s-au mutat în cele din urmă cu mine, iar lucrul acesta n-a deranjat-o. Oamenii de genul ăsta nu sunt părinţi grozavi. Copiii lor le sunt fie complici la crime, fie victime. Nici nu se mai vede cu fetele acum, şi nu cred că îi pasă. E ocupată să cheltuiască banii fostului ei soţ, tipul pe care l-a omorât administrându-i un antibiotic greşit din dulapul cu medicamente. Inima i s-a oprit pe loc, aşa cum ştia c-avea să se întâmple, şi a aşteptat o oră până să sune la Salvare, fiindcă era „prea supărată” şi a pretins că dormea buştean şi că nu l-a auzit agonizând. Şi au crezut-o. N imeni n-a plâns mai mult ca ea la anchetă. Era de neconsolat. S-a căsătorit

din nou cu avocatul ei şi, într-una din zile, o să-i facă şi lui acelaşi lucru – sau altcuiva. Dar toți bărbații pe care i-a părăsit, cu excepția celor morți, au plâns-o. La fel şi eu. Mi-a luat ani întregi ca s-o uit, să renunț la ea şi să nu-mi mai pese. Însă mult timp am tot sperat la mai bine. Şi am primit cu vârf şi îndesat. Dacă tot mai vrei să încerci să repari lucrurile, indiferent de dovezi, nimeni nu te poate opri. Pe de-o parte, ai ceea ce ai trăit în acele nouă luni, iar pe de alta, raportul detectivului şi ceea ce a declarat toată lumea care-l cunoaşte şi care a avut de-a face cu el. Dar dacă te duci iar la el, fii deşteaptă, Hope. Când un astfel de om se întoarce împotriva ta, abia dacă ai timp să o iei la fugă. Ăsta e cel mai bun sfat pe care ți-l pot da. Dacă te întorci la el pentru încă o rundă, pregăteşte-te pentru cursă, fii atentă, ai încredere în instinctele tale şi, dacă se întâmplă ceva care te nelinişteşte sau te sperie, ai încredere în tine şi pleacă de-acolo. Ca gândul. Nu mai sta să-ți faci bagajele.

Era cel mai bun sfat pe care i-l putea da ținând cont de propria experiență, şi ea rămase încremenită. Era o poveste cumplită. Dar nici a lui Finn nu era departe.

— Numai pe el îl mai am, spuse ea cu tristețe, şi a fost foarte bun cu mine atâtea luni. Paul era singura familie care-mi mai rămăsese, iar acum a murit, la fel ca fiica mea.

Plângea când rosti aceste cuvinte.

— Exact aşa acționează oamenii ăştia. Caută prăzi naive, inocente, singuratice şi vulnerabile. Nu-şi pot practica magia într-un grup în care sunt priviți de alții. Îşi izolează victimele, cum a făcut el cu tine, şi le aleg cu mare grijă. Ştia că îl ai numai pe fostul tău soț, care nu mai făcea parte din viața ta şi care era foarte bolnav. Aşa că te-a dus în Irlanda, unde nu ai familie, nu ai prieteni, nimeni care să-ți poarte de grijă. Eşti victima ideală pentru el. Numai să fii cu ochii în patru. Când te întorci?

Nu o întrebă *dacă* se întorcea, ci când. Ştia că avea să o

facă. Trecuse şi el prin asta şi îşi dădea seama că ea nu era încă pregătită să renunțe. Avea nevoie de o altă doză de Finn cel rău, fiindcă amintirile legate de Finn cel bun erau prea puternice. Era un exemplu perfect de disonanță cognitivă, două seturi de dovezi în conflict direct unele cu altele: iubirea cu care un sociopat îşi copleşea la început victima şi, ulterior, din când în când, cruzimea brutală şi uluitoare când îşi scotea masca, după care o punea din nou la loc, zăpăcindu-şi şi mai mult victima şi încercând să o convingă că era nebună. Mulți sociopați stătuseră la baza unor sinucideri, când victime perfect sănătoase la minte nu îşi putuseră da seama ce li se întâmpla şi se lăsaseră împinse pe marginea prăpastiei. Nu voia ca Hope să pățească acelaşi lucru. Singurul lui scop acum era să fie alături de ea, să o țină în viață şi să o ajute să scape când avea să fie gata să plece – iar acum nu era. Ştia prea bine că numai cineva care trecuse prin asta ar înțelege. Şi el trecuse.

Hope rămase foarte impresionată de povestea lui Róbert, de faptul că fusese dispus să i-o împărtăşească, de sinceritatea şi de înțelegerea lui față de dilema în care se afla şi față de iubirea pe care i-o purta lui Finn. Era greu să asimilezi dovezile şi contradicțiile extreme dintre felul în care se purtase cu ea la început (şi sentimentele ei pentru el) şi ceea ce spuneau ceilalți despre el, precum şi propriile ei griji. Era definiția însăşi a confuziei şi a contradicției. Nimeni nu putea înțelege atâta timp cât nu se aflase într-o situație similară, cum era cazul lui Róbert. Mark nu putea pricepe de ce era ea dispusă să se întoarcă şi să mai dea o şansă relației.

— Mulțumesc că nu mi-ai spus cât sunt de neghioabă pentru că mă întorc. Cred că încă mai sper că el va fi ca la început.

— Nimeni nu renunță la speranță când e vorba despre iubire. Şi mai mult ca sigur va mai fi ca la început, măcar o

noapte sau câteva ore. Numai că se va schimba din nou, fiindcă totul e o mascaradă şi un mod de a obține ceea ce vrea. Dar, dacă îi stai în cale sau nu-i cedezi, o să ai mari probleme, şi el o să riposteze cu viteza fulgerului. Să sperăm că, în cel mai rău caz, te va speria de moarte. Să sperăm că se va rezuma la asta.

Acesta era singurul lui scop acum. Ea se agăța de speranța că Finn era cel care păruse a fi, că avea să-şi schimbe comportamentul şi că se va purta bine cu ea. Robert ştia că nu exista această posibilitate, dar Hope trebuia să experimenteze pe pielea ei asta. Poate nu doar o dată. Spera să nu fie cazul. Ea era victima clasică a unui sociopat. Izolată, confuză, credulă, vulnerabilă, din cale-afară de optimistă şi nepregătită să creadă în dovezile aflate în fața ei.

— De ce nu vii să ne întâlnim înainte să te întorci? Poți să te opreşti la mine la birou când ajungi în Dublin, în drum spre Russborough. Îți dau toate numerele de telefon la care mă poți găsi, putem să bem o cafea, apoi te întorci la Jack Spintecătorul.

O tachina, şi ea râse. Nu era o imagine plăcută, şi ea se simți ca o proastă, dar Robert avea dreptate.

— M-aş oferi să vin să te văd acasă la el, dar probabil ți-aş face probleme. Majoritatea sociopaților sunt extrem de geloşi.

— El este. Mereu mă acuză că flirtez, chiar şi cu ospătarii din restaurante.

— Recunosc tiparul. Soția mea mă acuza mereu că mă culc cu secretarele mele, cu menajerele, cu femei pe care nici nu le cunoşteam şi, în cele din urmă, a început să mă acuze că mă culc şi cu bărbați. Mereu eram pus în situația de-a mă apăra şi de a încerca să o conving că nu era adevărat. După cum s-a dovedit, ea mă înşela pe mine.

Era un caz clasic de proiectare.

— Nu cred că Finn mă înşală, spuse Hope, şi părea sigură. Dar mă acuză că mă culc cu toată lumea din sat, inclusiv cu muncitorii noştri.

— Încearcă să nu-l stârneşti deocamdată, dacă se poate. Ştiu că e greu. Acuzaţiile nu sunt niciodată – sau sunt mult prea rar – raţionale ori bazate pe fapte, decât dacă îi dai motive de îngrijorare.

Dar ea nu părea genul. Părea a fi o femeie cinstită, onorabilă şi directă. Hope se simţea mult mai bine după această conversaţie, şi deloc nebună.

— Bănuiala mea este că o să te cerţi cu el din cauza banilor. Ăsta e ţelul lui principal, apoi nunta şi poate un copil.

Nu-i spuse că majoritatea sociopaţilor erau foarte pricepuţi pe plan sexual. Nuala fusese cea mai bună parteneră de pat pe care o avusese vreodată. Acesta era unul dintre nenumăratele moduri prin care îşi controlau victimele. În cazul fostei sale soţii, partenerii erau pur şi simplu zăpăciţi. Atât de zăpăciţi încât nu ştiau ce li se întâmplase; după aceea îi omora. El scăpase ca prin urechile acului de soarta pe care i-o pregătise. Şi, chiar dacă încă îl mai iubea pe Finn şi avea iluzii în legătură cu el, Hope părea şi ea destul de raţională. Adevărul era prea greu de înghiţit şi de crezut, iar dihotomia prea extremă ca să fie pe înţelesul unei persoane cu mintea la cap, de aceea ea îi acorda prezumţia de nevinovăţie, cum făceau adesea victimele acestor oameni. Nu era o dovadă de prostie din partea ei, ci doar de amăgire, de naivitate, de încredere şi de iubire, oricât de nemeritată.

În timp ce vorbea cu el, Hope hotărî să se întoarcă a doua zi, cu zborul de noapte preferat, ajungând astfel în Dublin în dimineaţa următoare. Îi surâdea ideea de a-l vedea pe Robert Bartlett înainte să se întoarcă la Finn. Avea să-i dea încredere. Făcu o programare pentru ora zece dimineaţa,

astfel încât să aibă timp pentru formalitățile de la vamă şi să ajungă de la aeroport.

— E perfect. Voi fi liber toată dimineața, o asigură el. Apoi îi veni o altă idee. Ce vrei să faci cu casa când totul se va termina?

Nu era vorba despre un divorț, caz în care ar fi trebuit să ajungă la o înțelegere.

— Nu ştiu. M-am gândit la asta, dar nu mă pot hotărî.

Încă spera că nu avea să se ajungă la aşa ceva, dar acum era conştientă că se putea întâmpla şi că trebuia să se gândească.

— Aş putea s-o păstrez şi să i-o închiriez în continuare, dar nu sunt sigură că aş vrea. Ar putea fi o legătură cu el pe care nu vreau s-o păstrez. Dar m-aş simți meschină să-l dau, pur şi simplu, afară.

Robert ştia că Finn merita asta, dar era limpede că Hope nu ajunsese încă la aceeaşi concluzie. Îşi dorea să nu se întâmple aşa ceva, dar Robert voia ca ea să aibă în vedere acest lucru.

— Nu trebuie să-ți faci griji acum. Simte-te bine la New York şi ne vedem poimâine.

Ea îi mulțumi din nou şi închise telefonul. Era şase jumătate dimineața când merse, în sfârşit, să se culce, simțindu-se mai împăcată ca în ultimele luni. Măcar acum avea un sprijin în Irlanda, şi Robert Bartlett cunoştea în mod clar subiectul. Părea să fi trecut printr-o situație mult mai rea cu soția lui. Ea era un exemplu extrem al acestei specii, dar, cu două femei moarte din cauza lui şi o viață întreagă de minciuni, Finn nu era cu mult mai prejos. Hope ştia asta. Partea tristă era că, în ciuda celor aflate despre el, încă îl iubea. Crezuse în bărbatul de la început şi îi venea greu să renunțe la acel vis. Era foarte ataşată de el, mai ales acum, după ce Paul murise. Finn era singura persoană pe care o mai avea pe lume, şi de aceea i se părea atât de greu

să renunțe la el. Ar însemna să rămână complet singură, pentru prima dată în viață.

Finn o sună de două ori în dimineața aceea, în timp ce dormea. Ea se răsuci în pat, văzu numărul lui pe mobil şi se întoarse pe partea cealaltă, fără a răspunde. Înainte să plece în Irlanda, fiindcă urma să se întâlnească în Dublin cu Róbert Bartlett, nu îl anunță pe Finn că se întorcea, sperând să-i facă o surpriză. Dar mai întâi voia să discute în tihnă cu Róbert Bartlett.

Capitolul 19

Până la urmă, ninse în noaptea în care Hope plecă din New York, şi avionul ei rămase pe pistă, cursa fiind amânată cu patru ore, aşteptând să se potolească furtuna. A decolat într-un sfârşit, dar vântul le stătea împotrivă, şi a avut parte de un zbor lung şi vijelios până la Dublin. Au fost întârzieri şi la coborârea bagajelor din avion şi, în loc să ajungă la biroul lui Robert Bartlett la zece dimineața, a sosit la două jumătate după-amiază, obosită şi neîngrijită, târând după ea valiza recuperată într-un final.

— Îmi pare foarte rău! îşi ceru ea scuze când el ieşi să

O întâmpine.

Era un bărbat înalt, suplu şi distins, cu un păr blond nisipiu grizonant, ochi verzi şi o gropiță în bărbie care devenea mai evidentă când zâmbea, şi zâmbea des. Avea un chip prietenos şi un fel afectuos de-a fi. Făcu un ceai pentru ea în timp ce Hope se instală într-unul dintre scaunele confortabile din biroul lui. Firma de avocatură era situată într-o clădire istorică mică din sud-estul Dublinului, pe Merrion Square, lângă Trinity College. Erau acolo case georgiene încântătoare şi un parc mare. Podelele biroului lui erau denivelate, ferestrele descentrate şi era o atmosferă generală de dezordine tihnită. Era o mare diferență față de biroul steril şi elegant din New York. Robert prefera acest aranjament şi aproape regreta că urma să se întoarcă. După şapte ani petrecuți în Dublin, se simțea ca acasă acolo – la fel şi copiii lui. Dar voia să fie mai aproape de ei, de când urmau facultatea la universități din Ivy League[11] de pe

[11] Ivy League cuprinde opt universități de prestigiu din Statele Unite: Brown, Columbia, Harvard, Dartmouth, Corneli, Princeton, Pennsylvania şi Yale (n.tr.).

coasta de est, deşi îi menționase că una dintre fiicele lui voia să se întoarcă în Irlanda după facultate.

El şi Hope discutară ore în şir despre ciudățeniile lui Finn, despre minciunile lui şi despre speranța ei că, prin magie, lucrurile aveau să se îmbunătățească. Róbert ştia că nu trebuia să o contrazică, dar îi tot amintea de dovezi şi de slaba posibilitate ca Finn să se îndrepte acum, chiar dacă o iubea. Róbert ştia că renunțarea la vis era un proces lent şi spera ca, între timp, Finn să nu facă ceva de-a dreptul îngrozitor. Îi aminti lui Hope în repetate rânduri să se încreadă în instinctele ei şi să plece dacă aşa considera de cuviință. Simțea că nu o avertizase îndeajuns şi voia să-i întipărească în minte aceste sfaturi. Era esențial, şi ea îi promise că avea să plece dacă nu se simțea bine, dar nu credea că Finn i-ar face rău fizic. În prezent, părea să prefere tortura psihologică. Încă nu-l anunțase că se întorcea, şi cu atât mai puțin că petrecea o zi în Dublin cu un avocat.

Când terminară discuția era deja ora cinci, şi lui Róbert nu îi surâdea ideea ca ea să se întoarcă la Blaxton House în seara aceea. Ar fi trebuit să închirieze o maşină, iar asta ar dura, apoi să ajungă acolo, iar ea menționase deja că nu se obişnuise să conducă în Irlanda, mai ales noaptea. Mai rău, l-ar putea găsi pe Finn într-o dispoziție sumbră sau băut, iar Winffed şi Katherine ar fi fost plecați deja. Pur şi simplu, nu credea că era o idee bună. Îi sugeră să stea în noaptea aceea la un hotel din Dublin şi să se întoarcă a doua zi dimineață, pe lumină. Hope chibzui la propunerea lui şi căzu de acord cu el. Era nerăbdătoare să-l vadă pe Finn, dar totodată neliniştită, însă, dacă ar fi ajuns acolo seara târziu, s-ar fi băgat singură în gura lupului, dacă el băuse. Nu era o idee bună, şi ea era de acord.

Róbert îi sugeră un hotel pe care ea îl ştia, şi secretara lui îi făcu o rezervare. Era cel mai bun hotel din Dublin.

Cum el terminase programul, se oferi să o ducă acolo, iar ea acceptă cu recunoştinţă. Petrecuse o după-amiază plăcută vorbind cu el, deşi subiectul discuţiei nu era deloc plăcut. Întâmplările recente din viaţa ei erau dezamăgitoare şi dureroase. Oricât de greu era de justificat şi de explicat, ea îl mai iubea pe Finn, pe cel de la început, nu pe bărbatul care era acum. Îi venea greu să creadă şi să absoarbă toate lucrurile cumplite pe care le auzise despre el, deşi avea propriile îndoieli. Dar, când ceruse să se facă o anchetă, nu se aşteptase să obţină asemenea informaţii. Acum trebuia să decidă ce să facă în privinţa asta. Din păcate, sentimentele ei faţă de el nu se schimbaseră, astfel că descoperirile tulburătoare o răneau şi mai tare. Părea o problemă serioasă. Robert îi spusese în acea după-amiază că, în cele din urmă, situaţia avea să se rezolve de la sine. Era genul de lucru pe care i l-ar fi spus maestrul ei din India sau călugărul ei preferat din Tibet. În drum spre hotel, vorbi despre călătoriile ei. Robert era impresionat, şi purtară o conversaţie foarte plăcută.

Portarul îi luă valiza când ajunseră la hotel, şi Robert se întoarse spre ea cu o expresie cordială. Era clar că Hope trecea printr-o situaţie dificilă şi că era nerăbdătoare să-l vadă pe Finn a doua zi. Dimineaţă. Ea nu ştia la ce să se aştepte sau în ce dispoziţie urma să-l găsească. Nu putea şti dacă avea să fie întâmpinată de Finn cel bun sau de Finn cel rău, de vechiul Finn sau de noul Finn, şi recunoscu faţă de Robert că era stresată din cauza asta, mai ales după nenumăratele lui avertismente cu privire la ce o aştepta.

— Vrei să luăm împreună o cină uşoară diseară? Pizza? La pub? E un restaurant chinezesc destul de decent, nu departe de aici. Şi unul indian foarte bun, dacă îţi place mâncarea picantă. Mâine am o înfăţişare la tribunal, şi ştiu că vrei să pleci devreme, aşa că, dacă vrei să mănânci ceva, aş putea să te iau într-o oră. Stau la câteva clădiri de aici.

Ei îi surâdea ideea. Robert era o persoană amabilă, şi se simțea confuză din cauza gândurilor care îi roiau prin cap. Nu voia să mănânce în camera ei sau să iasă singură în Dublin. Ar fi fost prea deprimant. Cina cu el părea o idee bună. Era un bărbat decent, obişnuit şi inteligent, iar Mark îi spusese că era şi un avocat excelent. Apreciase sfaturile lui până acum, multe dintre ele nu tocmai legale, dar cu atât mai utile pentru ea, ținând cont de situația în care se afla.

— Mi-ar plăcea, spuse Hope recunoscătoare, părând obosită şi epuizată.

— Minunat. Pune-ți o pereche de jeanşi, şi vin să te iau într-o oră.

Ea se cază într-o cameră mică, elegantă şi curată. Nu avea nevoie de ceva pretențios. Se întinse pe pat pentru câteva minute, după care făcu un duş, se îmbrăcă în jeanşi şi se pieptănă. El se întoarse exact după o oră, aşa cum promisese. Privindu-l pe Robert în timp ce mergeau cu maşina lui la restaurant, îi venea greu să şi-l imagineze prins în ghearele hainei Nuala sau înnebunit după aceasta. Părea o persoană cumpătată şi rațională. Şi el purta jeanşi, un pulover şi o jachetă, şi arăta mai tânăr decât atunci când era la costum. Bănuia că avea aceeaşi vârstă ca Finn, apropiată de a ei. Spusese că era originar din California, San Francisco. Făcuse colegiul la Stanford şi dreptul la Yale. Ea îi povesti despre tatăl ei care predase la Dartmouth, şi el râse, amintindu-şi câtă plăcere îi făcea să-i bată când juca fotbal pentru Stanford, dar recunoscu că Dartmouth avea o echipă grozavă. Jucase şi hockey pe gheață, ca amator, la Yale, şi încă arăta în formă şi sănătos, deşi pretindea contrariul. Dar îi plăcea să meargă la patinoar cu fetele lui, care erau amândouă în echipele de sport ale colegiului. Abia aştepta să le revadă de Crăciun. Se întâlneau cu toții în New York de sărbători, unde stăteau la hotelul Pierre, şi el

plănuia să înceapă să caute un apartament, fiindcă urma să se mute înapoi în manie sau aprilie.

Hope n-avea nici cea mai vagă idee unde urma să se afle atunci. Fie înapoi în New York, cu inima frântă, fie tot în Irlanda, dacă lucrurile s-ar rezolva cu Finn, poate chiar căsătorită. Părea optimistă, şi Robert dădu uşor din cap, fără a spune nimic. Îi spusese destule la telefon şi în acea după-amiază. Hope avea toate informaţiile necesare, şi el spera că, atunci când avea să fie pregătită, avea să le folosească. Mai mult nu putea să facă. Deocamdată nu putea acţiona pe cale legală, doar să se pună la dispoziţia ei. Ea avea acum numerele lui de telefon de la birou, de acasă şi de mobil, scrise pe o bucată de hârtie din geantă. Robert o rugă să le folosească şi să nu jeneze să ceară oricând un sfat sau ajutor. Acesta era rolul lui, şi era bucuros să fie de ajutor.

Curry-ul era delicios, şi discutară din nou despre călătoriile ei. El era fascinat de poveştile şi de munca ei şi îi mărturisi că nu fusese niciodată într-un loc exotic. Numai în Europa şi în Scandinavia, de cele mai multe ori cu afaceri. Părea un soţ tipic din suburbii, absolvent de Ivy League, cu o doză în plus de amabilitate în privire.

Terminară devreme masa, şi el o duse înapoi la hotel, urându-i noroc a doua zi şi odihnă plăcută în noaptea aceea.

— Nu uita că nu mai eşti singură acum. Sunt la o oră distanţă, oricând ai nevoie. Dacă ai probleme, sună-mă şi în câteva minute ai să primeşti ajutor. Sau sună la poliţie. Sau pur şi simplu pleacă.

Ea zâmbi la cuvintele lui, de parcă se pregătea pentru un război. Nu credea că Finn avea să devină violent cu ea.

Avea să facă scandal, să bea prea mult şi să adoarmă beat, dar mai rău de atât nu putea să fie. Îl cunoştea bine, şi îi dădu asigurări lui Robert în privinţa asta. Soţia lui fusese

o excepție.

Spre surpriza ei, Hope dormi foarte bine în noaptea aceea. Se simți liniştită şi în siguranță, şi era reconfortant să ştie că avea un prieten în Dublin. După tot ce îi spusese Robert, se simțea mai puțin izolată, şi sună la biroul lui înainte să plece de la hotel, lăsându-i un mesaj în care îi mulțumea pentru cină. Avu grijă să plece de la hotel în jur de ora nouă, ca să închirieze o maşină. Voia să pornească spre Russborough la nouă jumătate. Când venea cu avionul, ajungeau de obicei acasă pe la unsprezece, şi plănuia să-i spună lui Finn că sosise cu zborul de dimineață ca să-i facă o surpriză. Îi trimisese un mesaj de iubire cu o seară înainte, dar el nu răspunsese. Spera că scrie. Nu avea de gând să-i spună că petrecuse noaptea la un hotel din Dublin. Asta l-ar face suspicios şi inevitabil gelos. Hope arăta îngrijită şi odihnită. Trecu de Blessington şi apoi de Russborough. Printr-o sincronizare perfectă, sosi la Blaxton House între zece şi unsprezece. Nu era nimeni afară în acea zi friguroasă de decembrie, pământul fiind acoperit cu un văl subțire de omăt.

Îşi lăsă valiza în maşină, urcă treptele din față şi îl văzu pe Winffed imediat ce intră în casă. El duse mâna la frunte respectuos, zâmbi larg şi ieşi ca să-i aducă bagajul, în timp ce ea fugi sus, în dormitorul lor. Deodată, era entuziasmată să-l vadă pe Finn, de parcă toate lucrurile îngrozitoare pe care le spuseseră acei oameni dispăruseră. Nu puteau fi adevărate. Îl iubea prea mult ca să fie adevărat ceva din toate astea. Era o greşeală. Trebuia să fie.

Deschise uşa şi intră în vârful picioarelor în cameră. Era întuneric, şi el dormea. Pe podea, lângă pat, era o sticlă goală de scotch, care explica de ce nu răspunsese la mesajul ei din seara trecută. Era clar că se îmbătase.

Ea se strecură în pat alături de el, îi privi îndelung chipul frumos, simțind că îl iubea, şi îl sărută uşor. Din clipa în

care îl revăzu, se află din nou sub vraja lui. El se foi abia când îl sărută a doua oară, apoi deschise ochii, o văzu, tresări, radie de fericire şi o trase în braţele lui. Duhnea a scotch, dar ei nu îi păsa. Mirosea ca o bodegă, lucru care o îngrijora, dar nu spuse nimic. Se întrebă cum îi mergea cu cartea şi cât mai avea până putea trimite măcar unul dintre cele două manuscrise pe care le datora editurii. Dacă nu făcea asta, aveau să continue cu procesul, şi ea nu voia să se întâmple aşa ceva.

— De unde ai apărut? întrebă el zâmbind somnoros, apoi se întinse şi se întoarse.

— Am venit acasă să te văd, spuse ea tandru în timp ce el o îmbrăţişa şi o trăgea mai aproape.

Uită pe loc toate sfaturile bune pe care le primise, aşa cum Robert Bartlett ştiuse că avea să se întâmple. Dar el mai ştia şi că urma să-şi aducă aminte de ele la nevoie, la momentul potrivit.

— De ce nu m-ai sunat? Aş fi venit să te iau, spuse el trăgând-o în pat lângă el.

O dezbrăcă, şi ea nu se împotrivi.

— Voiam să-ţi fac o surpriză, spuse ea suav.

Avea o surpriză şi mai mare pentru ea – dar, de fapt, nu era o surpriză. Viaţa lor sexuală fusese fantastică de la bun început şi făcea parte din exaltarea pe care o simţea când era cu el. Era irezistibil, chiar dacă ea era conştientă că nu trebuia să cedeze din nou farmecului său. Era greu să-i reziste. În câteva minute, făceau dragoste cu sălbăticie, pasiune şi nesaţ, ca şi cum lumea se apropia de sfârşit şi, pentru o clipă, totul era aşa cum trebuia.

Era după-amiază când se sculară, făcură o baie şi se îmbrăcară. El o urmărea din priviri şi se purta din nou drăgăstos cu ea. Era greu de crezut că ar putea spune vreodată o minciună sau ar putea răni ori face nefericit pe cineva, inclusiv pe ea.

— Mi-a fost foarte dor de tine, spuse el, şi ea îşi dădu seama că era sincer.

Găsise cinci sticle goale de scotch sub pat. Îşi înecase amarul sau temerile cât ea fusese plecată. Uneori se purta ca un copil.

Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea blând.

Apoi coborâră împreună şi făcură o plimbare înainte să se întunece. Ningea uşor, şi totul era minunat. Urmau să petreacă singuri Crăciunul acolo. Michael se ducea la schi în Aspen cu prietenii. Şi Hope nu mai avea pe nimeni. Doar pe Finn.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta cu Paul. Probabil a fost greu.

Părea înțelegător, şi ea încuviință din cap, în timp ce se plimbau ținându-se de mână. Ea încercă să nu se gândească, altfel ar fi intrat în panică fiindcă Paul nu mai era. Apoi Finn o întrebă ceva, şi ea rămase surprinsă de lipsa lui de menajamente. De obicei, nu era atât de crud.

— Ce se întâmplă cu averea?

— Cum adică?

Ea îl privi şocată.

— Ştii tu... ce se întâmplă acum? îți dau, pur şi simplu, banii sau trebuie să aştepți până când vând acțiunile sau ceva de genul ăsta?

— Ciudată întrebare. Ce contează? Durează ceva până se confirmă testamentul. Câteva luni sau un an. Nu ştiu. Nu-mi pasă.

Şi nu înțelegea de ce i-ar păsa lui. Nu depindeau de banii lui Paul. Hope avea suficienți, tot datorită lui. Mai mult decât suficient, după cum Finn ştia prea bine.

— Mi-e dor de el, spuse ea tristă, schimbând subiectul.

Interesul lui pentru banii ei şi acum ai lui Paul o enerva şi o făcea să revină cu picioarele pe pământ.

— Ştiu că ți-e dor, spuse Finn înțelegător şi îi înconjură

umerii cu brațul, trăgând-o mai aproape de el. Eşti singură pe lume acum, spuse el, deşi nu era nevoie să răsucească şi mai mult cuțitul în rană.

Era şi ea perfect conştientă de acest lucru.

— Nu mă ai decât pe mine.

Ea încuviință şi nu spuse nimic, întrebându-se unde voia să ajungă cu asta.

— Ne avem unul pe celălalt, nimic altceva.

Ea se gândi la vechea lui teorie cu fuziunea. Nu mai pomenise de ea de ceva vreme.

— Tu îl ai pe Michael, îi aminti.

Dar ceea ce îi spuse în continuare o lovi ca un pumn în stomac, iar un pumn din partea unui bărbat puternic ca el îți tăia răsuflarea.

— Iar Mimi e moartă, spuse el încet.

Hope încercă să-şi recapete răsuflarea şi să-şi revină de pe urma loviturii. Se întorcea la stilul lui, dezechilibrând-o şi făcând-o să-şi piardă calmul, rănind-o când se aştepta cel mai puțin şi în punctele cele mai sensibile.

— Deci am rămas numai eu, repetă el ca să sublinieze ideea.

Hope nu răspunse, şi continuară să se plimbe prin ninsoare. Dar el îşi atinsese ținta. Ea era mai tristă ca înainte. Se întoarseră acasă. Finn îi amintise că acum depindea de el şi că, fără el, era singură. Era o lovitură sub centură. Deodată, se trezi gândindu-se la Robert şi la avertismentele lui repetate. Conveniseră ca el să nu o sune, pentru ca Finn să nu se supere sau să se enerveze. Dar, dacă avea nevoie de Robert, ştia unde să-l găsească. Avea toate numerele lui de telefon în geantă.

În acea seară, ea şi Finn gătiră împreună, şi el urcă să lucreze cât ea pregăti masa. Când coborî înapoi în bucătăria de la subsol, avea o expresie ciudată. Bucătăria nu fusese încă renovată. Era funcțională, dar sumbră. De cele mai

multe ori foloseau oficiul de la parter, dar nu şi în seara aceea.

Când se aşezară la masa din bucătărie unde mâncau de obicei servitorii, Finn se întoarse spre ea cu ochii scânteind, şi Hope se întrebă dacă băuse după plimbare sau chiar înainte. Bea prea mult în ultima vreme. Înainte nu obişnuia să bea, dar acum nu se mai abținea. Se întrebă dacă procesul iminent era motivul.

— Unde ai fost aseară? o întrebă el inocent.

— În avion. De ce?

Simțea cum inima începea să-i gonească, şi se uită în gol în timp ce îl servea cu paste dintr-un vas mare.

— Eşti sigură? întrebă el, privind-o în ochi.

— Bineînțeles. Nu fi caraghios! Unde ai vrea să fi fost? Am ajuns aici azi-dimineață.

Ea înfipse furculița în paste. Finn trânti pe masă, lângă farfuria ei, paşaportul şi un carnețel.

— Ia povesteşte-mi! Ai stat la un hotel din Dublin. Am găsit carnețelul ăsta în geantă la tine când căutam ceva. I-am sunat. Ai stat acolo ieri-noapte. Pe paşaport scrie că ai sosit în Irlanda ieri. Nu azi.

Apoi scoase bucata de hârtie cu numerele lui Robert. Ea scrisese numai „Robert", fără numele de familie. Finn era un detectiv excelent. Hope simțea că era pe cale să facă atac de cord. Era greu de explicat. Luase carnețelul de la recepția hotelului fără să se gândească. Şi Finn îl găsise. Nici nu-i trecu prin cap să-l întrebe ce căutase în geanta ei; era prea speriată. Noaptea petrecută în Dublin avea să fie greu de explicat.

Nu avea încotro, trebuia să fie sinceră cu el. Fusese întotdeauna. Era prima dată când îl mințea, despre sosirea ei.

— Ai dreptate. Am sosit ieri. Voiam să stau o noapte singură în Dublin. Şi m-am întâlnit cu un avocat de la firma

din New York. Au considerat că trebuie să văd un avocat aici în legătură cu taxele, problemele de rezidență şi casa asta. M-am văzut cu el, am stat la hotel şi am venit aici dimineață. Sfârşitul poveştii. Îmi pare rău că am mințit.

Ea părea ispăşită, dar nu avea de gând să-i menționeze cina cu Róbert, altfel Finn ar fi luat-o razna de gelozie şi n-ar fi crezut în ruptul capului că fusese ceva inocent. Nu credea niciodată. Fără să vrea, Hope părea înfricoşată şi tremura.

— Şi Róbert?

— E avocatul.

— Ți-a dat numerele lui de acasă şi de mobil? Ți-ai tras-o cu el la hotel, nu-i aşa, târfă ce eşti! Şi în New York cu cine ți-ai tras-o? Cu agentul tău? Sau cu vreun tip agățat într-un bar? Poate un camionagiu de pe Tenth Avenue, în timp ce-l fotográfiái.

Ştia că mergea prin astfel de locuri ca să facă fotografii şi folosea acum informația împotriva ei.

— I-ai pozat şi scula?

Îi scuipă cuvintele în față, şi Hope începu să plângă. Nu-i vorbise niciodată pe tonul acesta şi nu mai fusese atât de crud. Începea să întreacă orice limite. Róbert o avertizase că aşa avea să facă, dar ea nu-l crezuse.

— Şi Róbert? A fost bun? Pun pariu că nu la fel de bun ca mine.

Hope nu scoase niciun cuvânt. Stătea pur şi simplu la masă, paralizată şi ruşinată. O făcea să se simtă ca o târfă, deşi nu făcuse nimic rău. Se văzuse cu un avocat şi luaseră cina împreună, dar nu s-ar fi gândit niciodată să facă şi altceva. Nu-i trecuse prin cap. Ea nu era aşa. Dar totuşi o acuza, cu venin în privire şi otravă pe buze.

— Nu s-a întâmplat nimic, Finn. M-am întâlnit cu un avocat, atâta tot.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Fiindcă, uneori, afacerile sunt chestii private.

Şi, chiar dacă ar fi fost vorba despre afaceri, tot ar fi insistat să vină cu ea. Nu o lăsa să facă nimic singură. Era vorba despre control. Voia să o însoțească şi la medic, cum mersese la cabinetul de fertilitate din Londra. Se băga în viața ei şi voia să dețină controlul deplin asupra ei în fiecare clipă.

— Cât de privat a fost? o întrebă, privind-o, şi, de data asta, Hope fu sigură că băuse.

În caz contrar, era nebun. Şi poate chiar era. Arăta ca o persoană țicnită când se uita astfel la ea. Îşi împinse scaunul în spate până căzu, apoi măsură bucătăria în lung şi-n lat, în timp ce ea îl privea, încercând să nu-l înfurie şi mai tare. Rămase nemişcată, rugându-se să se potolească.

— Ştii că n-aş face aşa ceva, spuse ea, încercând să pară mai calmă decât se simțea.

— Nu ştiu niciun căcat despre tine, Hope, şi tu ştii şi mai puține despre mine.

Era probabil cel mai sincer lucru pe care i-l spusese vreodată despre el, dar felul cum o făcuse nu era deloc reconfortant.

— Din câte ştiu eu, ai putea fi o curvă care i-o suge oricărui tip pe care-l cunoaşte când nu sunt eu prin preajmă.

Dacă Hope sperase să-l găsească pe vechiul Finn la întoarcere, îl întâlnise în schimb pe noul Finn, unul chiar mai rău. Cel adevărat.

— Ce-ar fi să ne calmăm şi să mâncăm? Nu s-a întâmplat nimic în Dublin. Am petrecut noaptea la hotel singură. Asta e tot.

Se îndreptă în scaun, părând demnă şi mică, dar, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, el o smulse din scaun şi o izbi de perete. Aproape că zbură în partea cealaltă a încăperii şi icni când se izbi de perete cu spatele, apoi el îşi

coborî fața aproape de a ei.

— Dacă te culci vreodată cu cineva, Hope, te omor. Pricepi? Ți-e clară treaba asta? N-am să înghit aşa ceva. Să-ți intre bine în cap!

Ea încuviință din cap, incapabilă să vorbească, în timp ce lacrimile o sufocau. Auzea un scârțâit în urechi de când o izbise de perete, şi era sigură că era sunetul inimii ei care se frângea.

— Răspunde-mi! Pricepi?

— Da, şopti ea.

Era sigură că el băuse. Altfel nu s-ar fi purtat aşa cu ea. Dar atunci trebuiau să rezolve problema asta cumva. Sau măcar el. Probabil era foarte stresat din cauza procesului şi a cărților pe care trebuia să le scrie. Era evident că asta îl împingea la limită, şi acum problemele lui se răsfrângeau şi asupra ei.

O izbi la loc în scaunul ei şi o fixă cu privirea în timp ce ea ciugulea din farfurie. Nu recunoscu privirea din ochii lui. Nu-l mai văzuse niciodată aşa, şi, în timp ce muta de colo-colo pastele în farfurie, făcându-se că mânca, îşi dădu seama că era singură cu el în casă. Winfred şi Katherine plecaseră acasă la vremea cinei, şi ea era singură cu Finn până dimineață. Pentru prima dată, o îngrijoră acest lucru.

În timpul cinei nu mai existară şi alte izbucniri. El nu-i mai spuse nimic. Luă bucata de hârtie cu numerele de telefon ale lui Robert, o rupse şi băgă bucățelele în buzunarul de la jeanşi, ca ea să nu le găsească. Lăsă carnețelul şi paşaportul pe masă. Apoi, fără niciun cuvânt, părăsi încăperea şi o lăsă să strângă. Ea rămase vreme îndelungată la masă, cu lacrimile curgându-i pe obraji şi înecându-se de suspine. Finn demonstrase mai devreme lucrul cel mai important. Era singură pe lume. Nu îl mai avea decât pe el. Nu avea la cine să apeleze şi pe nimeni care să o iubească. Paul murise, şi se simțea ca un orfan

dintr-un basm, în care Făt-Frumos se transformase într-o fiară sălbatică.

Abia după o oră reuşi să se calmeze şi să facă ordine în bucătărie. Plânsese aproape continuu, şi îi era frică să urce la etaj, dar ştia că trebuia. Când analiză situaţia cu mai mult calm, îşi dădu seama că noaptea petrecută în Dublin nu făcea o impresie bună, iar bucata de hârtie cu numerele lui Robert dădea de bănuit. Înţelegea de ce se supărase, de vreme ce îl minţise când venise acasă. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i spună când se suise în avion, dar în cazul ăsta n-ar fi reuşit să se întâlnească cu Robert, şi era bucuroasă că îl văzuse. Fusese o întâlnire fructuoasă, şi era bine de ştiut că putea apela la cineva, dacă avea nevoie de ajutor. Şi el măcar era aproape. Dar înţelegea şi de ce Finn se supărase că ea dispăruse timp de o zi şi îl minţise când sosise. Deşi fusese ceva inocent, se simţea vinovată şi, într-un fel, nu-l condamna.

Se temea să meargă sus şi să-l vadă, dar, când urcă, rămase surprinsă să-l găsească stând în pat şi aşteptând-o. Părea calm, ca şi cum scena din bucătărie nici nu se întâmplase. Era înfricoşător să-l vadă trecând de la o stare la alta cât ai clipi. Acum era turbat de furie ca un dragon, iar mai apoi stătea calm pe pat, zâmbindu-i. Nu era sigură dacă el sau ea înnebunise şi rămase privindu-l pentru o clipă, fără să ştie ce să zică.

— Vino în pat, Hope, o îndemnă el, de parcă petrecuseră o seară plăcută.

Dar seara nu fusese nici pe departe astfel, şi acum el se purta de parcă nimic nu se întâmplase. Îi veni să plângă văzându-l întins pe pat, absolut nevinovat.

După câteva minute, în care se spălă pe dinţi şi îşi trase pe ea cămaşa de noapte, se băgă în pat lângă el cu precauţie. Îl privi de parcă era un şarpe veninos gata să atace.

— Totul e în regulă, spuse el liniştitor şi o luă în braţe.

Era aproape mai rău decât dacă ar fi fost furios pe ea. O zăpăcea cu totul.

— Mă gândeam, începu el dezinvolt, în timp ce ea stătea țeapănă lângă el, aşteptând să vadă ce mai urmează.

Îi era imposibil să se mai relaxeze.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim săptămâna viitoare. N-are sens să mai aşteptăm. Oricum n-o să facem o nuntă la care să vină oameni de peste tot. Şi nu vreau să mai aştept. Suntem singuri pe lume, Hope, eu şi tu. Dacă s-ar întâmpla ceva cu unul dintre noi, aşa cum s-a întâmplat cu Paul, ar trebui să fim căsătoriți. Nimeni nu vrea să moară singur.

— Paul a fost foarte bolnav vreme îndelungată. Şi eu am fost alături de el, spuse ea cu glasul gâtuit.

— Dacă unul dintre noi ar avea un accident, celălalt n-ar avea dreptul să ia nicio decizie. Nu ai copii sau familie. Michael nu e aici, lângă mine. Ne avem doar unul pe celălalt. Era o temă recurentă pentru el în seara aceasta, ca să sublinieze cât de singură era ea şi să-i aducă aminte că numai pe el se putea baza. M-aş simți mai împăcat dacă am fi căsătoriț i legal. Putem oricând să dăm o petrecere ulterior, în Londra, New York sau Cape Cod. E vremea, Hope, a trecut un an. Suntem adulți. Ne iubim. Ştim ce vrem. N-are sens să mai aşteptăm. Şi trebuie să ne apucăm iarăşi de proiectul bebe, spuse el, zâmbindu-i, de parcă scena din bucătărie nici nu existase.

Cu o oră mai devreme, o amenințase şi o izbise de un perete, iar acum voia să se căsătorească peste o săptămână şi să o lase însărcinată. Ascultându-l, Hope simțea că o lua razna.

— Au trecut şase luni de când ai pierdut copilul, îi aminti el, şi, pentru prima dată, nu mai dădu vina pe ea, de parcă îşi vărsase tot năduful în bucătărie şi acum redevenise el.

Finn cel bun revenise printre ei, în pat, alături de ea. Dar ea nu mai credea ce auzea. Nu mai avea încredere în el sau în cuvintele lui. Deloc.

În plus, chiar nu era pregătită să se căsătorească acum şi avea un sentiment copleşitor că era vorba doar despre bani. Dacă el s-ar fi însurat cu ea şi ea ar păți ceva în casa aceea izolată din zona rurală a Irlandei, el ar deveni moştenitorul averii ei şi a lui Paul, odată ce aceasta trecea în posesia ei. Dacă ar avea şi un copil, ar fi şi mai bine prinsă în capcană. Robert îi subliniase acest lucru cu o zi înainte, la birou la el, şi era evident şi pentru ea. Dar nu voia să-l înfurie iarăşi pe Finn spunându-i că nu era pregătită să se căsătorească. Cel puțin nu în seara aceasta. S-ar simți mai în largul ei discutând despre asta dimineață, cu Winfred şi Katherine în preajmă, la lumina zilei. Nu singură cu el în casă, când exista pericolul să răbufnească iar ca în bucătărie. Avusese parte de suficiente senzații tari pentru o seară.

— Putem să vorbim mâine? întrebă ea cu glas plat. Sunt frântă.

În urma scenei de la cină, se simțea de parcă fusese lovită de un autobuz. Preț de câteva clipe, fusese înfricoşată.

Dar acum el părea perfect calm şi chiar iubitor. Hope avea impresia că îi distrusese toate mecanismele şi încă mai tremura în sinea ei şi era foarte tensionată. Încerca să nu se dea de gol.

— Ce-i de vorbit? întrebă el, îmbrățişând-o. Hai s-o facem!

Îşi dădea seama că acesta avea să fie subiectul viitoarei lor certe aprinse.

— Nu trebuie să luăm o hotărâre în seara asta, Finn, spuse ea încet. Hai să dormim!

Era încă devreme, dar nu mai putea face față. Era prea rănită, prea tulburată, prea dezamăgită şi fusese prea înfricoşată ca să mai dorească să discute despre ceva cu el. Voia doar să se culce sau să moară. Pricepu deodată că

situația nu se îmbunătățea şi că urmau certuri după certuri. După ce o atacase în seara aceea la cină, îşi pierduse speranța, oricât de drăguț se purta el acum. Probabil nu avea să dureze mult.

— Tu nu mă iubeşti, nu-i aşa? întrebă el cu glas de băiețel.

Deodată, era copilul rănit, nu bărbatul care o îngrozise, şi nu voia decât să fie iubit. Situația devenea foarte tulburătoare. Se cuibări ca un copil de doi ani lângă ea şi îşi puse capul pe umărul ei. Ea oftă în timp ce el o mângâie pe păr şi pe față.

Îl iubea, dar toate aceste senzații tari îi tăiau respirația. El continuă să se cuibărească lângă ea, iar Hope stinse lumina. Câteva clipe mai târziu, Finn o dezbrăca de cămaşa de noapte, dorind să facă dragoste cu ea. Hope era atât de supărată şi de extenuată, încât chiar nu avea chef, dar îi era teamă că, dacă l-ar refuza, ar porni din nou o ceartă. Era atât de priceput la ceea ce făcea, încât, după câteva clipe, trupul ei îi răspunse, deşi mintea îşi dorea să-l respingă, iar inima ei era într-o confuzie totală. Făcu dragoste cu ea cu o tandrețe infinită, încât nu-ți venea să crezi că acesta era acelaşi bărbat care o atacase cu numai câteva ceasuri în urmă.

După ce făcură dragoste, ea rămase trează multă vreme, ascultându-l cum sforăia. Adormi într-un final, complet istovită. Plânsese pe tăcute toată noaptea şi se simțea moartă pe dinăuntru. Finn o omora încetul cu încetul. Dar ea nu ştia încă.

Capitolul 20

Finn era deja plecat când Hope se trezi a doua zi dimineață. Se dădu jos din pat, simțindu-se vlăguită şi istovită, într-o dispoziție la fel de mohorâtă ca vremea de afară. Arăta obosită şi palidă când i se alătură în oficiu, unde lua micul dejun. Părea plin de energie şi vesel şi îi spuse cât de fericit era că se întorsese acasă. Părea chiar sincer. Hope nu mai ştia ce să creadă.

Tocmai bea o cană de ceai, cu garda ridicată, când el aduse din nou vorba despre căsătorie. Sugeră să meargă să discute cu vicarul din sat şi spuse că trebuiau să obțină de la ambasada din Dublin permisiunea ca ea să se căsătorească în Irlanda. El era cetățean irlandez, spre deosebire de ea. Sunase deja la ambasadă ca să afle ce acte erau necesare. Hope înțelese că, dacă nu era dispusă să se căsătorească cu el, trebuia să-i spună ceva.

Puse jos cana de ceai şi se uită la Finn.

— Nu pot, spuse ea cu tristețe, din motive pe care nu le putea discuta cu el. Paul tocmai a murit. Nu vreau să încep o viață nouă aşa repede după ceva atât de trist.

Ei i se părea o scuză rezonabilă, dar el era de altă părere.

— Eraţi divorțați, nu eşti văduva lui, replică el, uşor enervat. Şi nimeni n-o să-şi dea seama de diferență.

— Eu voi şti, spuse ea încet.

— Există vreun motiv pentru care nu vrei să te măriți cu mine? întrebă el, jignit.

Erau mai multe, dar nu era dispusă să le discute acum cu el. Nenumăratele lui minciuni, raportul detectivului, cele două femei a căror moarte o cauzase el indirect, pretențiile lui la banii ei şi atacul asupra ei din seara precedentă. Toate păreau motive bune de a se gândi serios înainte de a lua o asemenea decizie. Dar atunci de ce stătea cu el? Situația între ei nu mai era ca altădată, nici măcar în cele mai

plăcute momente. Se simțea mereu ceva rău plutind în aer. Lucrurile nu mai fuseseră normale între ei de o lună sau chiar mai mult, de când îi ceruse bani.

— Nu e aşa de simplu, spuse Hope răbdătoare. Trebuie să facem un contract prenupțial, să semnăm nişte acte, să vorbim cu avocații. Le-am pomenit deja despre asta, dar durează mai mult decât câteva zile. Şi aş prefera să mă căsătoresc în New York.

— Bine, spuse el, schimbând tactica pe neaşteptate, şi, preț de o fracțiune de secundă, ea se simți uşurată.

Fusese mai uşor decât se aşteptase.

— Atunci ce-ar fi să deschizi contul ăla despre care am vorbit? Şi putem aştepta până la vară să ne căsătorim.

Revenise la subiect.

— Despre ce vorbim aici, Finn?

Ea îşi amintea suma, dar se întreba dacă se modificase

— Ți-am spus că mă mulțumesc cu patru milioane de dolari, deşi aş fi preferat cinci. Dar asta a fost înainte să moară Paul. Ținând cont de banii care-ți revin acum, cred că ar trebui să-mi dai zece.

Auzindu-l, Hope scoase un oftat. Era istovitor, şi nimic nu avea sens, nu pentru ea. Poate că despre asta fusese vorba de la bun început. Avea senzația că lupta pentru viața ei din clipa când se trezea până când mergea seara la culcare.

— Ştiu că nu ai primit încă banii de la Paul. Aşa că să zicem cinci acum şi cinci după ce-i primeşti.

Lui i se părea o cerere perfect rezonabilă. Vorbea de parcă îi zicea să se oprească pe la magazin în drum spre casă ori să-i facă un abonament la o revistă. Şi se purta de parcă aştepta acest lucru de la ea fără întrebări, convins că avea să fie de acord.

— Deci vrei cinci acum şi cinci mai târziu, repetă ea, ca un robot. Şi ce fel de aranjament după ce ne căsătorim?

Se gândea să pună toate cărțile pe masă de pe-acum, nu

să aştepte ca el să o ia prin surprindere.

— Avocaţii noştri se pot întâlni ca să discute, spuse el amabil. Cred că o sumă anuală ar fi convenabilă, poate o primă când ne căsătorim, adăugă el zâmbind larg. Presupun că în ziua de azi oamenii prenegociază un divorţ, în caz că va fi unul, o pensie alimentară şi o înţelegere.

Părea un aranjament grozav pentru el, şi lipsa de decenţă a propunerii nu-l deranjă nicio clipă.

— Să fim sinceri, Hope, sunt mai celebru decât tine, un bun rar, şi ai face un târg al naibii de bun, indiferent de preţ. La vârsta ta, nu mai apar ţipi ca mine. Aş putea fi ultimul tău tren. Cred că trebuie să ai asta în vedere.

Cuvintele lui îi tăiară respiraţia, şi era prima dată când aducea în discuţie faima lui, desconsiderând-o pe a ei. Hope era surprinsă, dar se gândi că era mai înţelept să nu comenteze, deşi era şocant chiar şi pentru ea.

— Mie mi se pare un târg foarte costisitor, spuse ea încet, în timp ce-şi turna altă cană cu ceai, încă uimită de ceea ce spunea şi făcea el.

— Dar merit, nu crezi? replică Finn aplecându-se spre ea şi sărutând-o.

Hope îl privi cu ochii în lacrimi. Era nebun. Până şi ea îşi dădea seama.

— S-a întâmplat ceva?

El văzu expresia de pe chipul ei şi umerii coborâţi şi păru surprins.

— Cred că-i deprimant să vorbim despre bani, prenegocierea unei pensii alimentare şi despre divorţ, în loc să discutăm despre iubire şi despre anii pe care-i vom petrece împreună. Sună prea mult a afaceri, după părerea mea, răspunse ea, privindu-l cu tristeţe.

— Atunci să ne căsătorim şi să lăsăm deoparte contractul prenupţial, propuse el simplu.

Dar nici nu încăpea vorbă de aşa ceva. Ea avea o avere

substanțială, în vreme ce Finn nu avea decât datorii, facturi şi un proces. Nu putea fi atât de iresponsabilă. Fără un contract prenupțial, ar fi fost complet vulnerabilă financiar în fața lui, şi el ştia asta. Întreaga conversație îi făcea rău. Nici nu se punea problema să se căsătorească vreodată cu el. Finn era într-o dispoziție foarte bună. Credea că o încolțise.

Într-un final, ca să-l împace, Hope îi promise să se gândească şi să-l anunțe ce hotărâse. Nu voia să-l provoace spunându-i că n-avea nicio şansă să primească banii pe care-i pretindea sau să se însoare cu ea. Nici ea nu voia să cedeze. Se gândi toată ziua la cererile lui, în timp ce edita nişte fotografii. Merse la biroul Fedex, apoi se plimbă singură prin pădure. Nu-l mai văzu pe Finn până spre sfârşitul după-amiezii. Era la fel de iubitor ca la început. Problema era că acum Hope nu mai ştia dacă motivul era iubirea sau banii. Îi înfrângea treptat orice rezistență, o demoraliza şi o făcea să se simtă nebună şi dezechilibrată. Cererile lui financiare erau insultătoare şi absurde. Încerca să-şi păstreze calmul, dar era prea greu să se lupte neîncetat cu el. Finn avusese mereu câte o obsesie, fie să o lase însărcinată, fie să se căsătorească, fie să-i ceară milioane de dolari pentru propriul uz. Hope se simțea copleşitor de tristă. Visul de iubire şi de încredere pe care-l împărtăşise cu el se sfărâma în mâinile sale ca aripile unui fluture. Treceau de la un subiect care o tulbura la altul, şi până acum nu rezolvaseră nimic. Acum, totul se redusese la bani şi el îi ceruse să-şi dovedească iubirea punând cinci milioane de dolari într-un cont pe numele lui. Era cam multă iubire. Şi el ce plănuia să-i dea în schimb, în afară de timpul lui? Până şi Hope era conştientă că avea să fie trasă pe sfoară. Mai rău, se simțea prinsă într-o pânză de păianjen a înşelăciunii. El era păianjenul, şi devenea tot mai limpede faptul că ea era prada.

În acea seară, Finn o invită la cină în Blessington. Ea fu de acord, ca să-şi abată atenţia de la disperarea ei, şi, măcar de data aceasta, nu fu abordat niciun subiect delicat. Nu tu bani, nu tu copii, nu tu nunţi. Iniţial, fu deprimată, apoi surprinsă că se simţeau bine împreună, ca la început, iar speranţa începu să-i revină. Pendula în mod constant între speranţă şi disperare. Dar îi venea tot mai greu să se ridice după o nouă lovitură. De când murise Paul, era mereu obosită. Şi Finn îi slăbea treptat voinţa.

În mod miraculos, în următoarele zile, tocmai când începuse să-şi piardă speranţa, totul păru să fie din nou bine. Finn era într-o dispoziţie de zile mari. Scria. Ea începuse o nouă carte de fotografii cu Irlanda şi îşi ocupa timpul cu mici proiecte prin casă. Începea să se simtă ca la început, când cumpărase casa. Încercă să uite de lucrurile strigătoare la cer pe care i le spusese şi de banii pe care i-i ceruse. Deocamdată. Avea nevoie de un respiro. Şi atunci sosi o scrisoare de la New York. Ea i-o duse lui Finn şi i-o lăsă, iar când el coborî din biroul său, părea un nor de furtună.

— Veşti proaste? întrebă ea, îngrijorată.

Ţinând cont de expresia lui, cu greu ai fi crezut că era de bine.

— Îmi scriu că, şi dacă le trimit cartea acum, n-o vor publica. Merg înainte cu procesul. La dracu'! Şi asta-i una dintre cele mai bune cărţi ale mele.

— Atunci o s-o publice altcineva, şi poate obţii un contract mai bun.

Încerca să-l încurajeze, dar el părea incredibil de furios.

— Mulţumesc, Domnişoară Voioşie. Îşi vor banii înapoi, şi deja am cheltuit avansul.

Hope puse cu blândeţe o mână pe umărul lui, iar el îşi turnă ceva tare de băut şi luă o înghiţitură mare. Se simţea mai bine după ce bea.

— Lasă-mă să vorbesc cu Mark Webber, să-l rog să se ocupe de asta, poate negociază ceva pentru tine.

Finn o privi cu furie.

— Mai bine scrie-le dracului un cec!

Nu-i plăcea felul cum îi vorbea, dar nu-i spuse nimic şi refuză să reacționeze în vreun fel. Nu voia o altă ceartă.

— Un avocat bun poate obține o înțelegere, apoi mai vedem ce avem de făcut.

Încerca să-l liniştească, fără să facă promisiuni. Era greu în momentul de față să-ți dai seama unde avea să ajungă relația lor. Ea mai păstra speranța, dar, realist vorbind, avea îndoieli tot mai mari. Situația nu se îmbunătățea. Totul se rezuma la lăcomie acum, să pună mâna pe banii ei şi să-şi acopere vechile minciuni. Aşa cum scria în Biblie, casa lor era ridicată pe nisip.

— Foloseşti pluralul maiestății? întrebă el pe un ton răutăcios. Sau ai de gând să plăteşti şi să nu mă mai laşi să atârn în ştreang? Am nevoie de bani. Şi vreau propriul

Hope ştia prea bine lucrul acesta. Finn i-l tot repeta de săptămâni bune.

— Dar nu ştim de câți bani ai nevoie, spuse ea încet.

Hope vorbea mereu încet când era supărată, furioasă sau speriată.

— Asta n-are a face. Dacă vrei să rămân cu tine, n-am chef să-ți dau socoteală. Cât cheltuiesc şi pe ce, asta e treaba mea, nu a ta.

Considera că nu era treaba ei, dar voia să-i cheltuiască banii. Chiar şi ei i se părea că avea cam mult tupeu.

— Hai să fim sinceri, Hope. Ai patruzeci şi patru de ani, nu douăzeci şi doi. Eşti o femeie frumoasă, dar patruzeci şi patru nu-s douăzeci şi cinci sau treizeci. Nu mai ai pe nimeni pe lume, n-ai frați, părinți sau verişori, singurul tău copil e mort, şi ultima persoană cu care te considerai înrudită, fostul tău soț, a murit săptămâna trecută. Aşa că

cine crezi c-o să aibă grijă de tine, dacă, să zicem, te îmbolnăveşti? Şi ce crezi că s-ar întâmpla dacă te-aş părăsi, fiindcă am găsit pe una de douăzeci şi doi de ani? Atunci ce se alege de tine? Ajungi singură cuc, probabil pentru totdeauna, şi într-o zi ai să mori singură. Aşa că poate ar trebui să te mai gândeşti, dacă nu vrei să pui banii ăia într-un cont pentru mine, cum o să fie viaţa ta peste zece sau douăzeci de ani, când nu o să ai pe nimeni în preajmă şi o să fii complet singură. Dacă priveşti lucrurile aşa, poate ar trebui să te gândeşti serios cum să faci situaţia mai atractivă pentru mine, ca să nu te părăsesc.

Auzindu-l, Hope se simţea de parcă fusese plesnită.

— Asta ar trebui să fie o declaraţie de iubire?

— Poate că e.

— Şi de unde ştiu că, dacă deschid contul ăsta pentru tine cu suma pe care o vrei tu, nu vei pleca? Să spunem că fac asta, pentru cinci sau zece milioane, plus ce mai vrei când ne căsătorim, apoi întâlneşti femeia perfectă de douăzeci şi doi de ani.

— Bine punctat, recunoscu el.

Părea să se bucure de momentul acesta. Hope nu simţea la fel.

— Păi, plăteşti şi îţi asumi riscul. Fiindcă, dacă nu pui banii ăia în cont, când Miss Perfecţiune de douăzeci şi doi de ani apare, mai ales dacă-i vreo moştenitoare sau vreo domnişoară din înalta societate, n-o să mai stau cu tine să-ţi ţin plosca la bătrâneţe.

Oricum nu şi-l imagina făcând asta, şi conversaţia pe care o purtau era mai mult decât dezgustătoare. Nu fusese niciodată atât de supărată.

— Deci practic îmi sugerezi să te cumpăr, ca o asigurare pentru vârsta mea înaintată.

— Ai putea spune şi aşa. Dar gândeşte-te la avantajele pe care le obţii şi pe care le ai deja. Sex oricând vrei tu, să

sperăm că şi un copil, poate doi, dacă ai grijă de tine. Şi cred că ne simțim destul de bine.

— Ciudat, spuse ea, aruncând scântei din ochii ei violeți, n-ai pomenit despre iubire. Sau asta nu face parte din înțelegere?

Nu se simțise niciodată atât de insultată. Ajunsese să-şi cumpere un bărbat. Dacă îl voia pe Finn, n-avea de ales, trebuia să plătească prețul.

După asta, Finn se apropie de ea şi o îmbrățişă. Văzuse expresia de pe chipul ei.

— Ştii că te iubesc. Dar trebuie să-mi apăr interesele. Nu sunt nici eu un puşti. Şi nu am banii tăi. Şi niciun Paul în viața mea.

Însă acum nu-l mai avea nici ea pe Paul. Şi Paul nu murise pentru ca Finn să îi risipească averea făcându-şi de cap sau cumpărându-şi câteva blonde. Simplul fapt că Finn îi ceruse asemenea sumă îl discredita – sau ar fi trebuit să facă asta. Dar nu voia să-şi piardă cumpătul, altfel avea să fie nevoită să meargă până la capăt şi să o termine cu el, şi nu era încă în stare. Se simțea distrusă şi paralizată de abuzul lui.

— Am să mă gândesc, spuse sumbră, încercând să câştige timp şi să-l amâne. Te anunț mâine.

Dar mai ştia că, dacă nu-i dădea lui Finn banii, relația lor avea să se distrugă definitiv. Detesta absolut tot ce-i spusese el, amenințările abia voalate că o va părăsi pentru o femeie mai tânără, încercând să o sperie că va rămâne singură la bătrânețe, amintindu-i că nu avea pe nimeni care să-i poarte de grijă dacă se îmbolnăvea. Oare chiar era pregătită să rămână singură pentru tot restul vieții? Se simțea între ciocan şi nicovală, şi nu era deloc plăcut. Să pună capăt sau să rămână. Şi, în loc să-i spună că o iubea şi că voia să fie cu ea mereu, el îi zisese verde-n față că, în lipsa câtorva milioane de dolari, mai devreme sau mai târziu

avea să se orienteze spre o ofertă mai bună, aşa că ar fi bine să pună banul jos, dacă îşi ştia interesul şi nu voia să rămână singură. Îi spusese asta în termeni foarte clari. Hope nu avea chef să-şi cumpere un soţ, dar nici să-l piardă definitiv deocamdată. Rătăcea prin casă ca o zombie, într-o stare de tulburare permanentă.

În restul după-amiezii, Finn fu într-o stare de spirit excelentă. Îi transmisese mesajul şi îşi imagina că fusese primit destul de bine. Nu o cunoştea pe Hope aşa cum credea. Ea fu deprimată şi mânioasă toată ziua şi îşi găsi de lucru frecând şi lustruind câteva băi de la etajul al doilea, ca să-şi abată gândurile de la situaţia chinuitoare în care se afla. Finn se purtă afectuos cu ea. Hope se întreba ce fel de viaţă ar avea dacă ar plăti preţul cerut de el, ceea ce n-avea de gând să facă. Dar, dacă îl plătea, avea să se poarte mereu frumos cu ea? Afectuos şi tandru cum fusese la început? Sau avea să fie tot gelos, ameninţând-o când i se năzărea şi cerându-i alţi bani după ce spărgea cele cinci sau zece milioane de dolari tot fără întrebări din partea ei? Era dificil să ştii cu ce s-ar alege, dacă s-ar hotărî să-i dea ce voia. Dacă i-ar fi spus cineva că şi-ar pune vreodată probleme să-i dea banii, l-ar fi acuzat că era nebun. Şi-l dorea pe Finn cel vechi, primul, dar chiar şi ea ştia că aşa ceva nu se putea cumpăra.

Întreaga conversaţie o întristase, şi merse la plimbare singură în după-amiaza aceea, ca să-şi limpezească gândurile. Finn o văzu ieşind şi hotărî că era mai bine să o lase să ajungă la o concluzie pe cont propriu. Hope nu prea avea de ales. Era foarte sigur pe sine, convins că o prinsese definitiv în gheare. Avea grandomania şi sentimentul de îndreptăţire specifice sociopaţilor, după cum îi spusese Robert lui Hope. Finn era sigur că, dacă Hope îl iubea, avea să plătească. Nu îşi dorea să fie singură. Ştia că îl iubea şi că nu voia să-l piardă. Pentru el, răspunsul era clar. Era

sigur că la aceeaşi concluzie avea să ajungă şi ea. Se simțea tot mai sigur pe sine, şi îşi făcuse clar cunoscute intențiile. Considera că Hope trebuia împinsă puțin în direcția cea bună, amintindu-i-se alternativa. Dar, în cele din urmă, dacă nu voia să rişte să ajungă la bătrânețe într-un azil, Finn ştia că el reprezenta o afacere mai bună şi că ea nu avea de ales. Iar cu el putea să aibă şi alți copii. Mai că nu-şi făcuse reclamă drept „serviciu de montă" când vorbise cu ea, dar înțelesese că astfel ar fi riscat să o îndepărteze. Restul i se păruse în regulă. Din punctul lui de vedere, merita fiecare bănuț pe care-l cerea. Şi Hope ştia că el era convins de asta. Pentru el era ceva firesc, şi era sigur că ei urma să-i vină mintea la cap, fiind prea speriată să nu o facă. Stătea la biroul lui şi jubila, în timp ce o urmărea pe fereastră cum se îndrepta spre dealuri. Nu vedea şuvoaiele de lacrimi care coborau pe fața ei.

Înainte de cină, Hope făcu o baie caldă. Era foarte deprimată. Finn îi plantase semințele unei posibile realități de-a dreptul sumbre, descriindu-i viitorul ei fără el. Avea dreptate. Nu avea pe nimeni pe lume, cu excepția lui. Dacă îl părăsea, poate existau şanse să găsească pe altcineva. Dar nu asta era ideea. Îl iubea de un an, suficient cât să vrea să se mărite cu el la un moment dat şi să aibă un copil. Acum nu mai dorea nimic. Voia doar să se simtă din nou teafără la minte şi se ruga ca lucrurile să se potolească.

Nu mai avea pe nimeni în viața ei, în afară de Finn. Cel mai trist lucru era că îl iubise cu adevărat, chiar dacă se dovedea că ea fusese doar o puşculiță pentru el. Era un preț mare pentru un individ care îi demonstra că o voia numai pentru banii ei şi care era fabulos în pat. Ea nu voia de la el altceva decât inima lui. Hope nu mai credea că Finn era dotat cu aşa ceva. Pur şi simplu, nu avea inimă. Ochii i se umplură de lacrimi când se gândi la asta. Îl iubise atât de mult. De ce trebuia să fie totul atât de complicat şi să se

ajungă la asta? Ştia că trebuia să ia o decizie în curând. Nud putea amâna la nesfârşit.

Hotărî să adopte o atitudine curajoasă şi se îmbrăcă într-o rochie elegantă pentru cină. Încălță pantofi cu toc, îşi pieptănă părul pe spate, îşi puse cercei şi se aranjă. Când coborî în oficiu, unde Katherine lăsase o tavă cu cina pentru ei, Finn o privi şi fluieră. Când o trase în braţe şi o sărută, avu senzaţia că el chiar o iubea, dar cum putea şti? Nu mai credea nimic. Era o situaţie tristă.

Hotărârâ să se mulţumească cu sendvişurile făcute de Katherine şi cu ceai, pe post de cină. Finn părea însufleţit când începu să-i povestească despre noua carte la care se gândise în după-amiaza aceea. Era a doua carte pe care o promisese prin contract. Aproape o terminase pe prima, dar ea nu era sigură dacă să-l mai creadă, de vreme ce relaţia lui cu adevărul se dovedise, în cel mai bun caz, fragilă.

În timp ce mâncau sendvişurile făcute de Katherine, Hope ascultă povestea. Era despre doi oameni proaspăt căsătoriţi care cumpăraseră un castel din Franţa. Femeia era americană, iar eroul romanului – francez, un bărbat mai în vârstă foarte chipeş. Finn îl descrise drept un personaj întunecat, care fusese însurat deja de două ori, şi ambele lui soţii muriseră în condiţii misterioase. Eroul îşi dorea mai mult decât orice un copil. Pe măsură ce Hope asculta, povestea începea să i se pară foarte familiară, dar îşi închipui că avea să devieze în cele din urmă într-unul dintre basmele lui tipice înfricoşătoare, cu fantome, ucigaşi, oameni întemniţaţi în pivniţe şi cadavre ascunse în pădure. O intrigase dintotdeauna felul cum născocea el poveştile, pe care, de atâţia ani, criticii le consideraseră produsul unei minţi geniale, dar tulburate. Iniţial, el păruse surprinzător de normal, ţinând cont de poveştile încâlcite pe care le scria. Acum nu mai era atât de sigură.

— Bine, şi apoi ce se întâmplă? întrebă ea, ascultând cu

interes şi încercând să se concentreze asupra cărții.

Măcar aveau un subiect de discuție, altul decât banii, şi asta era o uşurare.

— Ea rămâne însărcinată, deci viitorul ei e asigurat, cel puțin până naşte. Ea e moştenitoarea unei averi, şi tatăl ei este răpit mai târziu în carte.

Hope zâmbi. Deja i se părea complicat.

— După cum se dovedeşte, ea şi fratele ei furau de multă vreme bani de la tatăl lor. Soțul ei află şi o şantajează, apoi îi cere zece milioane de dolari. Ea vorbeşte cu fratele ei, şi hotărăsc să nu se lase intimidați. Nu-i dau banii, spuse el, cu un zâmbet maliții0s, apoi o sărută pe gât pe Hope.

— Şi apoi? întrebă ea, simțind un fior straniu coborându-i pe şira spinării din cauza sărutului.

— O ucide, zise Finn cu o expresie de plăcere. Mai întâi o ucide pe ea. Apoi pe copil.

Pe ea o apucă tremuratul când auzi asta.

— E îngrozitor... Cum poți să scrii aşa ceva?

Îl privi dezaprobator, dar Finn păru amuzat.

— Cum o ucide? Sau nu vreau să ştiu?

Unele dintre cărțile lui erau însângerate şi atât de perverse, încât depăşeau orice închipuire. Erau poveşti pline de forță, dar unele detalii îi provocau greață. Însă erau întotdeauna foarte bine documentate.

— Destul de curat. Foloseşte o otravă care nu poate fi detectată. Şi îi moşteneşte întreaga avere. Sau, oricum, jumătate, apoi îl ucide pe fratele ei. Iar când tatăl lor e răpit mai târziu, eroul nu plăteşte răscumpărarea, fiindcă s-a purtat mizerabil cu el. Aşa că îi lasă pe răpitori să-l omoare. Unul câte unul, îi ucide pe toți membrii familiei şi rămâne cu toți banii. Destul de mişto pentru un băiat sărac din Marsilia, nu crezi? îşi cumpără şi un titlu care să se potrivească de minune cu castelul.

Pentru ea părea o fantezie de-a lui Finn, incluzând câteva

dintre minciunile lui despre casă.

— Şi el rămâne singur? întrebă Hope cu inocenţă.

Intriga i se părea de-a dreptul bolnavă, dar pe măsura lui Finn.

— Sigur că nu. Se însoară cu o fată din sat, de care era îndrăgostit de la bun început. La finalul poveştii, ea are douăzeci şi unu de ani, şi el – cincizeci. Deci ce părere ai?

Părea foarte încântat de sine.

— Cam înfricoşător.

Ea zâmbi, gândindu-se la răsturnările de situaţie pe care le descrisese.

— Cred că e cam mult să ucizi soţia însărcinată, şi i-ar putea tulbura pe cititori. Majoritatea sunt sensibili la astfel de lucruri.

— Dar ea nu i-a dat banii, replică Finn, privind-o drept în ochi. Fratele ar fi cedat, dar ea l-a convins să n-o facă. Şi, în final, s-a ales oricum cu toţi banii, nu doar cu partea ei, deci mult mai mult decât ceruse iniţial. Morala poveştii e că ar fi trebuit să-i dea cât au avut ocazia, înainte să-i omoare pe toţi.

Se pricepea să construiască poveşti complicate, pe mai multe planuri, despre teroare psihologică şi crime înspăimântătoare izvorâte din răzbunare.

Hope îl privi fix în ochi şi-l întrebă:

— Şi asta ţi se pare drept?

— Absolut. Ea avea toţi banii. De ce deţină ea tot şi el nimic? Şi, în final, el e răzbunat, şi băiatul cel sărac se alege cu tot.

— Şi cu o mulţime de cadavre în pivniţă.

— A, nu, spuse el, părând jignit. Au avut parte de o înmormântare creştinească. Nici măcar poliţia nu şi-a dat seama că au fost omorâţi. Li s-a părut ceva suspect, dar n-au putut să dovedească. Apare un inspector de poliţie francez foarte inteligent, dar, până la urmă, François îl

omoară şi pe el. François este eroul meu. Numele inspectorului e Robert. Îl îngroapă în pădure, unde nu-l găseşte nimeni.

Când rosti numele inspectorului, povestea căpătă sens pentru Hope. Nu era o întâmplare că nevasta bogată era ucisă, că băiatul sărac ieşea triumfător şi că inspectorul purta numele avocatului pe care Finn îl găsise pe bucata de hârtie din geanta ei când venise de la Dublin. Toate piesele de puzzle se potriveau fără cusur, şi ameninţarea la adresa ei era clară.

Ea se uită drept în ochii lui Finn.

— Conţine vreun mesaj pentru mine?

Niciunul nu clipi când privirea li se întâlni. El ridică din umeri şi râse.

— Ce te face să spui asta?

— O parte din poveste îmi e foarte familiară.

— Toţi scriitorii se inspiră într-o oarecare măsură din viaţa reală, chiar dacă nu recunosc. Plus că există diferenţe. Soţia pe care o ucide e însărcinată. Tu nu eşti. Nu ai un frate. Sau un tată. Eşti absolut singură. Aşa ar fi mult mai înfricoşător. Dar foarte plictisitor pentru cititor. Îţi trebuie mai multe planuri de acţiune, intrigi secundare şi mai multe personaje pentru ca o poveste să funcţioneze. Mi s-a părut interesant ce se întâmplă cu ea când nu-i dă banii. Asta dovedeşte că nu duce la nimic bun când te agăţi de ei. Nu poţi să iei banii cu tine în mormânt.

Era înfricoşător ceea ce-i spunea, ţinând cont de situaţia lor, dar el zâmbi în acest timp, fiind limpede că o lua peste picior. Însă mesajul era foarte dar. Plăteşte sau mori.

Finn nu mai spuse nimic, şi ea puse farfuriile în chiuveta din oficiu, încercând să se poarte firesc. Începură să discute despre Crăciun, care era peste două săptămâni. Hope voia să meargă în Russborough a doua zi, ca să cumpere un brad, dar Finn se oferi să taie el unul. Avea un topor în

grajd, ceea ce ei i se păru un semn de rău augur. Povestea lui o speriase, şi bănuia că acesta şi fusese scopul. Finn ştia exact ce făcea. Cu o seară înainte îi amintise cât de singură era. Iar acum îi spusese o poveste pe care o crease despre un bărbat care îşi ucidea soția pentru că nu-i ceda averea. Mesajul era extrem de clar. I se făcea pielea de găină când se gândea. În seara aceea, stătură în pat şi citiră, agățându-se de aparența de normalitate. Hope nu-i mai spuse nimic. Se gândea la povestea lui şi nu se putea concentra la cartea pe care o citea. Un gând răzleț o făcu să se întrebe dacă ar trebui să fugă mâncând pământul, după cum o sfătuise Robert, sau să cedeze şi să-i dea pur şi simplu banii lui Finn. Dacă nu-i dădea, avea să rămână singură pentru totdeauna, cum subliniase el. Iar dacă îi dădea banii, atunci ce urma să se întâmple? Avea să se poarte din nou drăguț cu ea şi să se calmeze? Poate că, dacă îi dădea banii, lucrurile aveau să redevină ca la început, fără certuri. Finn avea dreptate. Numai pe el îl mai avea pe lume. Nu-i surâdea ideea, dar poate că nu avea încotro. Se simțea încolțită, înfrântă şi prinsă în laț. Se săturase să mai încerce să înoate împotriva curentului. Simțea că se îneca. Finn era prea puternic pentru ea. Încerca să-i distrugă mintea. Aproape reuşise. Simțea asta. Câştiga.

— Deci ce părere ai despre povestea mea? o întrebă Finn când ea puse cartea jos şi încetă să se mai prefacă a citi.

Se uită la Finn cu o privire goală.

— Ca să fiu sinceră, nu prea cred că-mi place. Şi am priceput mesajul. Mi-ar plăcea mai mult dacă ei toți l-ar omorî pe băiatul sărac din Marsilia. Atunci nu m-aş mai simți atât de amenințată.

Îl privi drept în ochi când rosti aceste cuvinte.

— Lucrurile nu funcționează astfel, replică el. El e mult mai inteligent decât ei.

Şi mai dispus să-şi asume riscuri şi să depăşească limite.

— Am să-ți dau banii, dacă asta vrei să afli, spuse ea direct.

Nu-şi mai făcea iluzii. Era vorba despre supraviețuire acum. O învinsese. Se simțea de parcă murise pe dinăuntru.

— Mă gândeam eu, spuse el zâmbindu-i. Cred că ai luat o decizie bună.

Apoi se apropie de ea şi o sărută mai tandru ca niciodată. Ea nu-i răspunse. Pentru prima dată de când îl cunoştea, îi repugnă atingerea lui.

— Am să te fac fericită, Hope. Îți promit.

Ea nu-l mai credea, şi nici nu-i mai păsa. Îşi vindea sufletul, şi ştia. Dar i se părea şi mai cumplit să fie singură pe lume.

— Te iubesc, spuse el cu blândețe, părând mulțumit.

Nici asta nu mai credea. Ştia exact ce făcuse el. O terorizase. Şi manevra lui dăduse rezultate.

— Tu nu mă iubeşti?

Adoptase iarăşi glasul de băiețel, şi, preț de o clipă, îl urî, dorindu-şi să o omoare. Ar fi fost mult mai simplu.

— Ba da, te iubesc, zise ea cu voce stinsă.

El nu cunoştea semnificația acestui cuvânt. Nu mai exista cale de întoarcere după cele aflate şi după aluziile lui de la cina din seara aceea.

— Ne putem căsători săptămâna viitoare, dacă vrei, dacă ambasada a pregătit actele. Am să-l sun pe avocatul din Dublin în legătură cu contractul prenupțial.

Părea un robot şi se simțea ca un cadavru.

— Nu fi foarte strictă, o avertiză el.

Ea încuviință. El era în avantaj acum. Şi ea rămăsese singură cu el în casă. Afară bătea un vânt aspru, şi în noaptea aceea se anunțase furtună de zăpadă. Nu-i păsa. Nu-i mai păsa de nimic. Omorâse ceva din ea în seara aceea. Orice speranță de a mai fi iubită. Nu-i cumpăra decât prezența, nu şi inima. Singura inimă implicată îi aparținea

ei. Şi aceasta era zdrobită, fără şanse de recuperare.

— Vom avea nişte copii frumoşi, promit. Putem să ne petrecem luna de miere în Londra şi să trecem pe la cabinetul doctoriței.

— Nu avem nevoie de ea, obiectă ea.

— Dacă o laşi să-ți facă injecțiile, ai putea avea gemeni sau tripleți.

Ochii lui albaştri electrizanți se aprinseră la acest gând. Însă Hope era înfricoşată. Trecuse prin multe greutăți când o avusese pe Mimi. Era o femeie micuță. Ideea de a avea gemeni sau tripleți o înspăimânta. Îl privi pe Finn. Era proprietatea lui acum. Îşi vânduse sufletul diavolului, adică lui.

— O mai ucide dacă are gemeni? întrebă ea cu ochii mari, înspăimântați.

Finn rânji.

— Nu. Nu dacă-i dă banii.

Hope dădu aprobator din cap, dar nu spuse nimic. După puțin timp, Finn îşi exprimă dorința de a face dragoste cu ea, şi ea nu se opuse. Vântul urla afară, şi, de data asta, rămase nemişcată, lăsându-l să facă tot ce voia, chiar lucruri cu care nu fusese de acord înainte, iar unele îi plăcură. El era excitat de tot ce se întâmplase între ei în seara aceea; setea lui de sânge şi nevoia de a o poseda fuseseră potolite. Hope capitulase în sfârşit, şi asta îi sporea dorința sexuală. Făcu dragoste cu ea de mai multe ori. Acum era a lui din toate punctele de vedere. Exact cum îşi dorise. Hope îi aparținea.

Capitolul 21

Hope se trezi la cinci dimineața, când vântul izbi creanga unui copac de casă. Furtuna era în toi. Finn nu auzise nimic. Când se trezi, Hope îşi simți inima de parcă îi fusese smulsă prin plămâni. Îşi reveni imediat din buimăceală şi îşi aminti tot ce se întâmplase în ajun. Tot. Fiecare cuvânt. Fiecare sunet. Fiecare aluzie. Fiecare nuanță din povestea lui Finn despre tânăra soție ucisă de băiatul sărac. Înțelegea toate implicațiile, ce făcuse ea şi ce-i făcuse el în seara precedentă, nu doar psihic, ci şi fizic. Îi spălase creierul. Țipa cu fiecare fibră a ființei sale. Îşi vânduse sufletul diavolului, sau măcar plănuise să facă asta, şi el dormea alături de ea în pat. Era epuizat în urma acrobațiilor lor sexuale care luaseră sfârşit cu doar două ore în urmă. Hope se resimțea încă şi ştia că urma să aibă dureri în următoarele zile. Deodată, în timp ce se gândea la toate astea, ştiu că, oricât de rău ar fi să rămână singură într-o zi, situația de față era infinit mai rea. Ceea ce tocmai acceptase şi trăise în ultimele luni era mai rău decât moartea. Îşi cumpărase un bilet spre iad cu o seară înainte, şi, gândindu-se la asta, îşi aminti tot ce îi spusese Robert Bartlett... ai încredere în instinctele tale... când îți vei da seama... fugi, Hope, fugi... fugi mâncând pământul...

Hope se strecură din pat cu infinită grijă. Avea nevoie la baie, dar nu îndrăzni să meargă. Îşi recuperă lenjeria de pe podea, rochia pe care o purtase în ajun, un pulover al lui Finn. Pantofii nu-i găsi, dar înşfăcă geanta şi se strecură prin uşa abia crăpată, în picioarele goale. Fugi repede pe scări, rugându-se să nu scârțâie, dar vântul şi zgomotele făcute de furtună erau atât de puternice, încât acopereau orice sunet. Nu privi înapoi, temându-se să nu-l vadă în pragul uşii, urmărind-o, dar nu o opri nimeni. El dormea buştean şi nu avea să se trezească prea curând. Găsi o

haină într-un cuier lângă uşa din spate şi cizmele pe care le purta în grădină. Descuie uşa şi ieşi în fugă în noapte, inspirând cu înghiţituri mari aerul glaciar. Îngheţase, şi alerga cu dificultate în cizme, dar nu-i păsa. Făcea ceea ce-i spusese Róbert, fugea ca să-şi salveze viaţa... spre libertate... Ştiuse din clipa când se trezise că, dacă nu fugea, el avea să o omoare. Lăsase să se înţeleagă foarte clar acest lucru seara trecută. Şi ea nu se îndoia. Două femei muriseră din cauza lui, era sigură de asta, şi nu voia să fie cea de-a treia. Chiar dacă avea să rămână singură pentru totdeauna. Nu-i mai păsa. De nimic. Doar să scape.

Merse kilometri buni prin furtună, iar zăpada i se aşternu pe umerii; picioarele îi îngheţaseră în rochia subţire, dar nu-i păsa. Părul i se lipise de cap. Trecu pe lângă case, biserici, ferme şi grajduri, iar un câine lătră la ea. Ba alerga, ba mergea, şi se împiedica în întuneric. Dar nimeni nu o urmărea. Nu ştia cât era ceasul, şi era încă întuneric când ajunse la un pub de lângă Blessington. Era închis, dar în spatele lui se afla un hambar. Intră şi închise uşa. Nu văzuse ţipenie de om pe drum, dar se tot aştepta ca Finn să dea în lături uşile refugiului, să o târască acasă şi să o ucidă. Tremura din tot trupul, nu numai din cauza frigului şi a furtunii. Ştia că fusese salvată din ghearele morţii de mâna Providenţei şi de amintirea cuvintelor lui Róbert. Scotoci prin geantă şi întredeschise uşa hambarului ca să vadă la lumina unui felinar stradal. Găsi peticul de hârtie pe care-l căuta. Finn îl rupsese în bucăţi pe cel cu numerele de telefon ale lui Róbert, dar Mark le scrisese pe un carneţel în New York. Uitase că le avea până în acel moment şi, cu mâinile tremurânde şi îngheţate, găsi telefonul mobil.

Numărul lui era scris pe hârtie; tastă cifrele şi ascultă în timp ce suna. Robert răspunse cu glasul somnoros, şi dinţii ei clănţăneau atât de tare, încât el nu-i recunoscu vocea când îl salută.

— Cine e? strigă el în telefon.

Se auzi un şuierat de vânt teribil, şi el se temu că era unul dintre copiii lui. În Irlanda abia trecuse de şase dimineaţa, dar pe coasta de est a Statelor Unite, unde erau fiicele lui, era trecut de ora unu.

— Sunt Hope, spuse ea, tremurând din tot corpul.

Abia reuşi să-şi rostească propriul nume, şi vocea îi era doar o şoaptă...

— Am scăpat... zise ea cu vocea tremurată, şi Robert se trezi de-a binelea, dându-şi seama cine era le telefon.

Hope părea în stare de şoc.

— Unde eşti? Spune-mi şi vin cât de repede pot.

Se ruga să nu o găsească Finn primul.

— Pppubullll CCCallllullll Allllb din BBBlessington, marginea sudică a oraşului. Sunt în hammmmbarrmrrr, spuse ea, începând să plângă.

— Rămâi acolo, Hope. Eşti în siguranţă. O să fie bine. Am plecat.

Sări din pat, se îmbrăcă în fugă şi, cinci minute mai târziu, era în maşină, ieşind cu viteză din Dublin, spre sud, pe drumurile alunecoase şi pustii. Se gândea că Hope părea în starea în care fusese el în noaptea când îl înjunghiase Nuala. Atunci se terminase totul, şi el nu se mai întorsese la ea, deşi cunoştea alţi oameni care, în condiţii similare, ba chiar mai rele, se întorseseră. Se ruga ca Hope să fie teafără. Măcar Robert ştia că era în viaţă.

Drumurile erau acoperite cu o pojghiţă de gheaţă, şi îi luă cincizeci de minute să ajungă acolo. Era deja şapte dimineaţa, şi o lumină cenuşie vagă se infiltra printre nori. Încă mai ningea, dar el ajunse la marginea sudică din Blessington şi făcu un tur, căutând pubul Calul Alb. Apoi îl văzu. Coborî din maşină, îl înconjură şi văzu hambarul din spate. Spera că mai era acolo şi că Finn nu o găsise. Merse la uşa hambarului, o deschise încet, dar nu văzu pe nimeni.

Apoi coborî privirea şi o zări ghemuită la pământ, udă leoarcă, cu rochia subțire lipită de picioare şi cu ochii plini de groază. Nu se ridică în clipa când îl văzu, ci rămase ghemuită, privindu-l. El se aplecă cu grijă şi o trase încet sus, iar Hope începu să suspine. Nici nu putea vorbi. Róbert o acoperi cu haina lui şi o conduse la maşină. Era înghețată bocnă.

Încă mai plângea când ajunseră la Dublin, o oră mai târziu. Condusese mai încet la întoarcere. Nu ştia dacă să o ducă la spital pentru un control sau acasă la el, unde să stea în fața focului, învelită cu o pătură călduroasă. Ea părea îngrozită, şi nu scosese niciun cuvânt. Nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmplase sau ce îi făcuse Finn, dar ea nu părea lovită şi nu se vedeau vânătăi, în afară de cele din suflet şi din minte. Ştia că trebuia să treacă multă vreme până să se simtă din nou întreagă, dar, de când vorbise cu ea, ştia că avea să supraviețuiască şi că urma să îşi revină, oricât de mult avea să dureze. Lui Róbert îi trebuiseră câțiva ani.

O întrebă pe Hope dacă voia să meargă la spital, şi ea scutură din cap, aşa că o duse acasă la el, unde îi scoase hainele cu blândețe, aşa cum făcea cu fiicele lui când erau mici. Îi frecă trupul cu prosopul, iar ea stătea pur şi simplu şi plângea. Apoi îi dădu o pijama, o înveli cu o pătură şi o culcă în patul lui. Chemă un medic să o consulte mai spre sfârşitul dimineții. Încă mai avea o privire sălbatică în ochi, dar nu mai plângea. După ce medicul plecă, Hope îi spuse lui Róbert doar atât:

— Nud lăsa să mă găsească.

— N-am să-l las, promise el.

Ea îşi abandonase toate lucrurile acolo şi făcuse ce-i spusese Robert. Fugise ca să-şi salveze viața şi ştia cu certitudine că, altfel, mai devreme sau mai târziu, ar fi murit.

Robert aşteptă până a doua zi pentru a sta de vorbă cu ea, şi Hope îi povesti tot ce se întâmplase. Fiecare cuvânt pe care-l rostise Finn. Presiunea de a-i da banii. Povestea pe care i-o descrisese şi implicațiile ei, pe care le înțelese şi Robert. Finn reuşise aproape tot ce-şi propusese, dar sursa lui de bani fugise în timpul nopții. Finn începuse să o sune pe mobil la câteva ore de la evadarea ei. Se trezise devreme, pe furtună, şi, când nu o găsi şi nimeni nu-i răspunse la telefon, începu să-i trimită mesaje. Îi repeta că avea s-o găsească, apoi îi cerea să vină acasă, la început afirmă că o iubea, apoi, când nu răspunse, mesajele lui deveniră amenințări abia mascate. Hope nu răspunse, şi Robert îi luă în cele din urmă telefonul, ca să nu le mai vadă. Ea tremura cu violență la fiecare mesaj primit. Robert îi dăduse dormitorul lui, iar el dormise pe canapea.

În cea de-a doua zi de la evadare, o întrebă unde voia să meargă, ce voia să facă şi ce planuri avea în legătură cu casa. Ea chibzui o vreme. O parte din ea încă îl mai iubea pe Finn cel de la început, şi ştia că sentimentele acestea nu aveau să dispară prea curând. Nu se terminase încă. Nu-l putea uita şi nu avea să înceteze niciodată să-l iubească pe bărbatul de care se îndrăgostise în primele nouă luni, dar demonul în care se transformase acesta aproape că o costase sufletul şi ar fi costat-o şi viața. Acum nu se mai îndoia de asta.

— Nu prea ştiu cum să procedez cu casa, spuse ea cu tristețe.

Îi era prea greu deocamdată să ia vreo decizie majoră. Se simțea prea zdruncinată de tot ceea ce se întâmplase.

Robert o privi în tăcere. Avea nevoie de o călăuză care să o scoată din pădurea întunecată pe care o traversa acum.

— A amenințat că te omoară. Asta nu era povestea dintr-o carte, ci un mesaj clar pentru tine.

Îi povestise tot lui Robert.

— Ştiu, spuse ea, cu lacrimi în ochi. A omorât şi copilul femeii, ca să pună mâna pe toţi banii ei.

Vorbea despre personaje de parcă erau oameni reali, dar chiar asta deveniseră pentru ea. În cele din urmă, înţelesese că nu era o alegorie.

— I-aş lăsa la dispoziţie treizeci de zile ca să-şi strângă lucrurile şi să plece. Oamenii ca el cad întotdeauna în picioare. Spun suficiente minciuni şi distrug viaţa multor oameni. Apoi afli că-şi fac veacul prin alte părţi, spuse Robert.

Era sigur că şi cu Finn avea să se întâmple la fel.

— Poţi să suporţi asta? Treizeci de zile ca să se decidă ce are de făcut şi să împacheteze?

Robert ar fi preferat să-l alunge în douăzeci şi patru de ore, dar ştia că pentru Hope ar fi fost prea stresant să ia această decizie.

— În regulă, consimţi ea.

— Mă duc acolo şi îţi strâng lucrurile săptămâna asta.

— Şi dacă te urmăreşte până aici? întrebă Hope, părând din nou înfricoşată, iar Robert chibzui la cuvintele ei.

Hope ştia că Finn nu avea numele sau numerele de telefon ale lui Robert, fiindcă rupsese bucata de hârtie şi o aruncase, şi încă îi mai trimitea mesaje în zadar. Robert îi dădu mobilul ei mai târziu în ziua aceea şi o văzu citind toate mesajele frenetice de la Finn. După ce închise telefonul, începu să plângă. Era cumplit ce putea păţi o fiinţă umană care iubea un astfel de om. El trecuse prin aceeaşi experienţă cu soţia lui. Altă soluţie nu exista. Erau oameni care fuseseră răpiţi de extratereştri în tinereţe, distruşi, transformaţi în nişte maşini aberante şi înapoiaţi pe planetă ca să distrugă vieţi. Practic, nu aveau conştiinţă sau inimă, doar nişte minţi foarte bolnave.

Hope se temea că Finn scotocea Dublinul în căutarea ei, şi Robert ştia că era şi asta o posibilitate. Un sociopat nu

avea limite când venea vorba despre a pune din nou gheara pe prada sa. Hope îl rugă pe Robert să facă nişte cumpărături pentru ea. El se întoarse cu suficiente haine ca să-i ajungă vreo câteva zile. Nu se hotărâse unde să meargă, dar ştia că Finn putea să o caute în New York sau în Cape Cod. N-ar sta pe gânduri să ia un avion ca să o găsească. Mesajele lui deveneau tot mai disperate, alternând între ameninţare şi iubire. Când un sociopat – sau orice criminal – îşi pierde prada, înnebuneşte căutând-o, ca să reînceapă tortura. Robert trecuse prin asta. Soţia lui fusese la fel de disperată, dar, ultima dată când o părăsise, nu se mai întorsese. Voia să fie ultima dată şi pentru Hope, şi ea îl asigură că aşa era. Indiferent ce mai simţea pentru el, ştia că nu avea de ales. Abia scăpase cu viaţă. Dacă nu o omora el, s-ar fi sinucis până la urmă. Era sigură de asta. Îşi aminti că se gândise la asta în ultima noapte, şi, ştiind că îi predase sufletul ei, ar fi primit moartea cu braţele deschise sau ar fi căutat-o singură.

Hope se temea prea tare să iasă din casă, aşa că Robert îi aducea de mâncare. Stăteau în bucătăria lui şi luau cina, când el o întrebă unde i-ar plăcea să meargă. Se gândise la ceva toată ziua, şi, cum nu voia să se întoarcă deocamdată la New York sau la Cape Cod, părea alegerea corectă. Nu voia să meargă într-un oraş străin şi să se ascundă. Şi n-avea de unde şti cât timp urma s-o caute Finn sau cât de disperat avea să fie. Nu voia să cedeze ispitei de a-l revedea. De fiecare dată când îi citea mesajele de iubire menite să o atragă înapoi, inima o durea, şi plângea. Dar ştia că persoana care le scria nu era acelaşi bărbat pe care l-ar regăsi dacă s-ar întoarce. Masca fusese dată jos definitiv, şi, după cum declarase toată lumea care îl cunoscuse, era un om periculos. Era exact cum fusese descris, ba chiar mai rău.

O rugă pe secretara lui Róbert să-i facă o rezervare pentru

New Delhi. Era singurul loc unde voia să meargă, şi ştia că acolo avea să-şi regăsească sufletul, aşa cum se mai întâmplase. Voia să se ascundă, dar avea, de asemenea, nevoie să se regăsească. Încă o apuca tremuratul de fiecare dată când auzea telefonul sunând, şi inima i se oprea când Róbert intra în casă. Era speriată de moarte la gândul că ar putea fi Finn.

Rezervarea pentru New Delhi era pentru următoarea noapte, la două zile după ce plecase spre Blessington prin zăpadă, în zori. Ascultând-o pe Hope povestindu-i despre ashram la cină, Róbert fu de acord că era o idee bună. O voia cât mai departe de Finn. Plănuia să meargă el însuşi la Blaxton House şi să-i dea lui Finn actele de evacuare. Îi ofereau treizeci de zile să plece, şi, după ce se mai gândise, Hope îi spuse să vândă casa. Nu voia să mai vadă acel loc niciodată. Era prea intim legat de Finn. Ştia că trebuia să închidă definitiv acel capitol din viaţa ei.

În ziua în care plecă la New Delhi, îl sună pe Mark Webber şi îi povesti ce se întâmplase. El o întrebă dacă îl sunase pe Róbert Bartlett, şi Hope îi spuse că stătea în casa lui şi că se purtase minunat cu ea. Nu-i povesti cât de mult o ajutase datorită faptului că avusese o soţie sociopată. Mark era uşurat să ştie că era pe mâini bune. Îl anunţă pe Mark că se întorcea la ashramul Sivananda din Rishikesh, unde mai fusese, şi el fu de acord că era o idee bună. Fotografiile pe care le făcuse acolo erau cele mai frumoase din cariera ei, şi şederea acolo o revigorase.

O rugă să păstreze legătura cu el, iar ea îi promise că aşa avea să facă.

Apoi, tremurând din cap până-n picioare, îl sună pe Finn înainte să plece. Trebuia să-şi ia adio. Avea nevoie de un final, şi nu putea pleca fără să-i spună nimic, chiar şi numai că îl iubea şi că regreta că nu-l mai putea vedea. Aşa i se părea corect. Dar cuvântul „corect” nu se regăsea în

vocabularul lui Finn.

— E vorba despre bani, nu-i aşa? întrebă el când îl sună.

— Nu, e vorba despre restul, spuse ea, simțindu-se zdrobită în timp ce vorbea cu el.

I se sfâşia inima auzindu-i glasul, şi îşi aminti de agonia la care fusese supusă.

— Nu era bine. N-am putut face ceea ce voiai tu. M-ai înspăimântat cu povestea din seara aceea.

Asta şi fusese intenția lui, ca să obțină de la ea ce voia.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Era doar o idee de roman, pentru numele lui Dumnezeu! Ştiai foarte bine asta. Care dracu' e problema?

Problema era că trebuia să-şi salveze viața. Ştiuse atunci şi ştia şi acum, auzindu-i glasul familiar şi tăgăduirile.

— N-a fost doar o poveste, ci o amenințare, replică ea, venindu-şi în fire.

— Eşti dusă cu pluta! Eşti înspăimântată, paranoică şi nevrotică, şi ai să rămâi singură, o amenință.

— Posibil, recunoscu față de el şi față de sine. Îmi pare rău, spuse ea, iar el desluşi în vocea ei ceva care-l îngrijoră.

O cunoştea bine. Aşa reuşea să-şi pună planurile în aplicare, cunoscând punctele sensibile şi slăbiciunile oamenilor şi profitând de ele. Distingea o notă de scuză în vocea ei.

— Şi ce-ai de gând să faci cu casa?

— Ai la dispoziție treizeci de zile, spuse ea cu glasul sugrumat. Apoi dau anunț. Vreau s-o vând.

Altă alternativă nu mai avea, decât dacă voia să o cumpere chiar el. Şi nu îşi permitea. Toate planurile lui de a o stoarce de bani dăduseră greş. Îşi arătase cărțile din mână prea devreme şi jucase prea dur. Fusese atât de sigur pe el, încât se alesese praful de toate intrigile lui machiavelice.

— Îmi pare rău, Finn, repetă ea, dar nu mai auzi decât un cuvânt.

— Târfă!

Apoi legătura se întrerupse.

Acest cuvânt fusese cadoul lui de despărțire pentru ea, uşurându-i decizia de a pleca.

Róbert o conduse la aeroport în seara aceea, şi ea îi mulțumi din nou pentru tot ce făcuse, inclusiv pentru că o adăpostise şi îi dăduse sfaturi bune.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hope, spuse el, privind-o cu afecțiune.

Era un om de treabă, şi îi fusese un bun prieten. Nu avea să uite niciodată cum o găsise în hambarul din Blessington, aşa cum nici ea nu putea uita privirea din ochii lui blânzi.

— Sper să ne revedem cândva. Poate când vom fi amândoi în New York. Cât crezi că vei rămâne în India?

— Cât va fi nevoie. Prima dată mi-au trebuit şase luni. Nu ştiu dacă de data asta voi sta mai mult.

În clipa aceea, nu-şi dorea să se mai întoarcă. Şi nu voia să mai revadă Irlanda vreodată. Pentru tot restul vieții. Se temea că ar putea avea coşmaruri ani în şir.

— Cred că vei fi în regulă.

Róbert era de părere că Hope făcuse progrese remarcabile în ultimele două zile. Din umbra femeii zdrobite care păruse cu două zile în urmă începea deja să iasă la suprafață carapacea celei care fusese înainte de toate astea. Era mai puternică decât credea şi trecuse prin ce era mai rău. A te îndrăgosti de un sociopat era o experiență imposibil de uitat întreaga viață, asta dacă ai norocul să supraviețuieşti. Cel mai rău era că păreau foarte umani, iar câteodată se purtau de parcă ei înşişi fuseseră răniți de moarte, însă, când le întindeai o mână ca să se ridice la suprafață, te trăgeau în mlaştină şi te înecau dacă puteau. Instinctele lor de ucigaş nu puteau fi vindecate. Robert era bucuros că ea pleca acum cât mai departe posibil, iar locul pe care i-l descrisese părea raiul pentru el. Spera că aşa avea să fie şi pentru ea.

Se îmbrățișară, iar el o lăsă la punctul de trecere a frontierei cu mica ei geantă, plină cu hainele pe care i le cumpărase el.

— Ai grijă de tine, Hope, spuse el, simțindu-se ca atunci când îşi trimisese fetele în tabără.

Ea îi mulțumi din nou. În timp ce se întorcea la maşina lui parcată în garaj, ştia că, orice urma să se întâmple, Hope avea să fie bine. Avea în interiorul ei un suflu şi o lumină pe care nici măcar un bărbat precum Finn O'Neill nu le putea ucide.

Era acasă la el, în fața focului, şi se gândea la ea şi la propria experiență cu soția sa, când avionul lui Hope decolă şi se îndreptă spre New Delhi. Ea închise ochii, îşi sprijini capul pe spătarul scaunului şi îi mulțumi lui Dumnezeu că era în siguranță. Apoi se întrebă după cât timp avea să înceteze să-l mai iubească pe Finn. Nu avea un răspuns la această întrebare, dar ştia că urma să afle într-o bună zi. Când stewardesa îi înmână ziarul, Hope îl luă şi rămase cu privirea ațintită asupra datei, îl întâlnise fix cu un an în urmă. Totul începuse exact cu un an înainte, iar acum se terminase. Exista o anumită simetrie, o unitate perfectă. Ca un balon care plutea în spațiu. Viața pe care o avusese alături de Finn se încheiase. Fusese frumoasă la început şi înfricoşătoare la final. Rămase privind pe hublou în timp ce avionul pătrundea în norii de deasupra Dublinului şi văzu stelele de pe cer. Privindu-le, ştiu că, indiferent cât de zdrobită se simțea acum, sufletul îi revenise în trup şi, într-o zi, avea să fie din nou ea însăşi.

Capitolul 22

Haosul care domnea în aeroportul din New Delhi era o adevărată binecuvântare pentru Hope. Privea femeile îmbrăcate în sariurile familiare, unele având şi tradiționalul cerculeț roşu aplicat în centrul frunții. Zgomotele, mirosurile şi costumele viu colorate din jurul ei erau tocmai ce îi trebuia. Mai departe de Irlanda ca aici nici că ar fi putut ajunge.

Secretara lui Robert îi închinase o maşină cu şofer, cu care călători confortabil timp de trei ore spre Rishikesh, în nordul țării. Apoi cotiră pe un drum mai îngust, spre ashramul unde mai petrecuse jumătate de an. Avea sentimentul că se întorcea acasă. Ceruse o cameră mică doar pentru ea. Avea nevoie de timp în mijlocul acestor *swami*[12] şi călugări ca să continue căutarea spirituală începută odinioară. Ashramul Sivananda era un loc sfânt.

Îşi simți sufletul cântând când văzu fluviul Gange şi poalele munților Himalaya, unde ashramul se odihnea paşnic, asemenea unei păsări în cuibul ei. În clipa când Hope coborî din maşină, tot ce se întâmplase în ultimul an păru a se topi în ceață. Ultima dată când venise aici, era distrusă din cauza lui Mimi şi devastată din cauza divorțului de Paul. De data aceasta, unele părticele din ea fuseseră rănite în Dublin, dar, când intră în ashram, simți că viața i se limpezea de toate suferințele şi că esența ei renăştea ca o flacără ce ardea viu. Fusese o idee bună să vină aici.

În drum spre ashram trecuseră pe lângă mai multe temple vechi, şi simplu fapt că era acolo îi umplea sufletul. În seara aceea posti ca să se purifice, şi în zori făcu exerciții

---

[12] Termen hindus ce desemnează un ascet sau yoghin inițiat în ordinul religios fondat de Adi Sankara (n.tr.).

de yoga. Mai târziu, când stătea pe malul fluviului, îi porunci inimii să îl uite pe Finn. Îl trimise împreună cu dragostea şi cu rugăciunile ei la vale, pe sfântul fluviu Gange. Renunță la el. A doua zi, făcu acelaşi lucru cu Paul, şi teama de a fi singură dispăru.

Se întâlnea cu preaiubitul ei dascăl în fiecare dimineață, după ce făcea meditații şi yoga. Se trezea zilnic la revărsatul zorilor, şi dascălul ei râse când îi povesti că suferise din dragoste. O asigură că acesta era un mare dar şi că de acum înainte avea să fie mai puternică. Ştia că el avea dreptate, şi îl crezu. Petrecea cât mai multe ore cu el, atât cât îi permitea. Nu se mai sătura de înțelepciunea lui.

— Maestre, bărbatul pe care l-am iubit era complet nesincer, îi explică într-o zi, când se gândea la Finn.

Se gândise la el toată dimineața. Era deja ianuarie. Sărbătorile creştine trecuseră, dar fără prea multe semnificații pentru ea anul acesta. Era recunoscătoare că nu trebuia să le celebreze şi intrase liniştită în noul an. Era la ashram de o lună.

— Dacă era nesincer înseamnă că ai învățat o lecție importantă, îi răspunse *swami* după ce chibzui o vreme. Suntem întotdeauna mai buni ca înainte atunci când cei pe care-i iubim ne rănesc. Ne fac puternici şi, dacă îl ierți, nu vei mai simți cicatricele.

Ea era conştientă încă de prezența acestora, precum şi de regrete. O parte din ea îl mai iubea. Cel mai greu îi venea să renunțe la amintirea primelor zile. Era mai dispusă să uite durerea.

— Trebuie să-i mulțumeşti pentru durere, profund, sincer. Ți-a făcut un mare dar, îi spuse *swami.*

Lui Hope îi părea imposibil să vadă astfel situația, dar spera că avea să reuşească în cele din urmă.

Se gândea şi la Paul foarte mult. Îi era dor de el, şi ar fi vrut să-l poată suna. El se afla mereu în gândurile ei,

undeva, în trecutul lăsat în urmă, împreună cu fiica lor, care era acum o amintire dragă, cum fusese multă vreme.

Hope se plimba la poalele dealurilor. Medita de două ori pe zi. Se ruga alături de călugări şi de ceilalți oaspeți ai ashramului. La sfârşitul lunii februarie, se simțea mai senină ca niciodată. Nu avea contact cu lumea exterioară şi nu-i lipsea deloc.

În martie, primi ştiri de la Robert Bartlett şi se sperie. El îşi ceru scuze că o suna la ashram. O chemaseră în biroul principal ca să vorbească la telefon. Robert avea nevoie ca ea să ia o decizie. Era vorba despre casa din Irlanda. Apăruse o ofertă pentru aceeaşi sumă pe care o plătise ea, deci toate îmbunătățirile aduse ar fi fost pierdute. Dar erau dispuşi să cumpere mobila pentru un preț corect, o altă pierdere. Era vorba despre un cuplu tânăr care se îndrăgostise de casă şi se muta din State. El era arhitect şi ea artistă, aveau trei copii mici, şi casa era perfectă pentru ei. Hope le ură numai bine. Nu-i păsa de pierderi. Voia să scape de casă, şi se bucura să ştie că încăpuse pe mâini bune. Finn plecase imediat după Crăciun, şi se muta în Franța. Cineva îi închiria acolo un castel, în Périgord.

— Ți-a făcut probleme? întrebă ea precaută.

Nu era sigură dacă voia să ştie. Îi luase destul ca să şi-l scoată din minte, aşa că acum ezita să se gândească la el, de teamă să nu o otrăvească din nou. Se străduise din greu să vindece rănile şi nu voia ca gândul la el să i le redeschidă. Tot ce ținea de el era toxic pentru ea.

— Nu, a fost în regulă. Puțin pompos şi dificil, dar a plecat. Nu contează. Tu cum te simți, Hope?

Era bucuros să stea de vorbă cu ea. Se gândise des la ea şi la ziua în care o condusese la avionul spre India. Părea atât de mică, de fragilă şi de curajoasă. O admira enorm. Felul în care plecase, faptul că nu luase nimic cu ea şi că fugise prin noapte ca să-şi salveze viața presupunea un

curaj nemaipomenit. El ştia asta prea bine.

— Sunt OK.

Părea fericită şi liberă.

— E foarte frumos aici. Nu vreau să mă mai întorc. Aş rămâne aici toată viaţa.

— Trebuie să fie frumos, spuse el melancolic.

— Este.

Ea zâmbi în timp ce privea pe fereastră dealurile din jur şi îşi dori să le fi putut vedea şi el prin telefon. Era cale lungă din Dublin, pe care spera să nu-l mai revadă niciodată. Îi trezea prea multe amintiri urâte. Era încântată că el reuşise să vândă casa. Se bucură să audă şi că noii proprietari îi păstrau pe Winfred şi pe Katherine. Le scrisese amândurora scrisori de mulţumire şi de rămas-bun din ashram, cerându-şi scuze că nu-şi luase la revedere de la ei. Rămăsese să-i plătească în continuare, până când avea să fie vândută casa.

— Când pleci din Dublin? îl întrebă ea.

Îi făcea plăcere să discute cu el. Robert făcuse parte din viaţa ei într-o perioadă foarte bizară şi îi salvase viaţa cu sfaturile lui înţelepte. El fusese un *swami* din Dublin în acele momente. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

— Peste două săptămâni. Îmi duc fetele în Jamaica pentru vacanţa de primăvară, apoi mă întorc să mă instalez. O să fie ciudat să lucrez din nou în New York. O să-mi fie dor de Dublin. Sunt sigur că tu n-ai amintiri plăcute despre el, dar mie mi-a plăcut să lucrez aici în toţi aceşti ani. M-am simţit, într-un fel, ca acasă.

— Aşa mă simt şi eu aici.

— Când te întorci? o întrebă el.

— Nu ştiu încă. Am tot refuzat oferte de lucru. Cred că Mark începe să se supere pe mine, dar nu mă grăbesc să mă întorc acasă. Poate la vară. Sezonul musonic începe în iulie. Atunci nu-i prea grozav aici. Aş putea să merg în Cape.

Îi povestise despre casa ei de acolo.

— Noi mergem la Martha's Vineyard vara. Am putea veni cu barca să te vizităm.

— Ar fi plăcut.

Îi povestise despre fetele lui. Una era dansatoare, ca Mimi, iar cealaltă voia să devină medic. Îşi aminti de discuţiile lor din acele zile ciudate înainte de plecarea ei spre New Delhi. Totul părea suprarealist acum. Singurul lucru care părea real erau primele luni fericite cu Finn... Fusese un vis care se transformase într-un coşmar. Se întrebă care aveau să fie următoarele lui victime din Périgord sau din alte părţi.

Robert îi promise să o ţină la curent cu vânzarea. O săptămână mai târziu, primi un fax. Casa se vânduse la preţul pe care-l achitase ea. Blaxton House nu-i mai aparţinea. Era o mare uşurare. Ultima ei legătură cu Irlanda şi cu Finn O'Neill fusese retezată. Era liberă.

Hope rămase la ashram până la sfârşitul lunii iunie. Se apropia sezonul musonic, şi ea savură ultimele zile acolo ca pe un dar. Călătorise puţin în perioada cât stătuse acolo, împreună cu alţi oaspeţi ai ashramului, şi descoperise locuri frumoase. Făcuse o călătorie cu barca pe fluviul Gange. Se scăldase în fluviu de multe ori ca să se purifice şi obţinuse fotografii spectaculoase cu nuanţele de roz şi portocaliu ale ashramului şi de-a lungul râului. În ultimele luni purtase sari. I se potriveau şi, cu părul ei negru ca antracitul, arăta ca o indiană. Maestrul ei îi dăruise un bindi, şi îi plăcea să-l poarte. Se simţea ca acasă aici. Tristeţea o copleşi cu câteva zile înainte de plecare, şi petrecu multe ore cu swami-ul ei preferat în ultima zi, de parcă ar fi vrut să depoziteze toată cunoaşterea şi bunătatea lui, pentru a le lua cu ea.

— Ai să te întorci, Hope, spuse el cu înţelepciune.

Spera să aibă dreptate. În ultimele şase luni, fusese un loc de tămăduire pentru ea. Timpul zburase în această perioadă.

În ultima dimineață, se rugă cu mult înainte să răsară soarele şi meditã. Ştia cã lãsa o parte din sufletul ei aici, dar, aşa cum sperase, regăsise alte părți din ea. Maestrul ei avusese dreptate de la bun început. Cicatricele i se vindecaseră mai rapid decât se aşteptase. Se simțea din nou întreagă, mai bună, mai puternică, mai înțeleaptă şi totodată mai umilă. Şederea aici o făcuse să se simtă pură. Nu se putea imagina întorcându-se la New York. Plănuia să petreacă două luni la Cape Cod înainte de a începe lucrul în New York, în septembrie.

Când părăsi ashramul, maşina o duse prin adormitul Rishikesh. Voia să se agațe de fiecare clipă, de fiecare imagine. Avea camera pe umăr, dar nu o folosi. Voia doar să privească peisajul pe care îl iubea atât. Avea foarte puțin bagaj, sariurile pe care le purtase şi unul roşu frumos pe care îl cumpărase ca să-l poarte la petrecerile de acasă. Era mai frumos decât orice rochie a ei. Robert îi trimisese camera foto când îi recuperase lucrurile din casa din Irlanda. La rugămintea ei, expediase restul la apartamentul său din New York. Fusese extrem de fericită în ashram, fără nicio posesiune care să o apese.

Se simțea uşoară şi liberă când se îmbarcă în avion, în New Delhi. Făcu escală la Londra şi cumpără câteva flecuşteţe de la aeroport. Călătoria nu avusese ca scop achiziționarea de obiecte, ci redescoperirea de sine, iar acest obiectiv fusese atins. În timp ce zbura spre casă, ştia că, în sfârşit, era din nou întreagă, poate mai mult decât fusese vreodată în viața ei.

Capitolul 23

Hope plecă din India şi zbură spre Boston. Nu era încă pregătită pentru New York. În mod previzibil, organismul ei înregistră un şoc. Oamenii erau atât de monotoni aici, nu vedeai sariuri, haine colorate sau femei frumoase. Nu erau pretutindeni flori roz şi portocalii. Lumea purta blugi şi tricouri, iar femeile aveau părul tuns scurt. Voia să-şi îmbrace sariul. Îşi dorea să fie tot în New Delhi, dar închirie o maşină de la aeroport.

Conduse până în Cape, cufundată în gânduri. Când ajunse acolo, cutreieră puțin prin casă, amintindu-şi de vremea petrecută cu Finn aici, apoi deschise obloanele şi îl alungă din minte.

În acea după-amiază merse la piață şi cumpără flori şi alimente, apoi împrăştie vaze cu flori peste tot în casă. Făcu o plimbare lungă pe plajă, şi singurătatea îi dădu o stare de calm. Cea mai mare amenințare din partea lui Finn fusese că, dacă nu-i dădea ce voia, avea să o părăsească, astfel încât urma să rămână singură pentru tot restul vieții. Însă ea acceptase acest lucru, şi acum se bucura de solitudine. Luă camera cu ea când se plimbă pe plajă. Nu se mai simțise niciodată singură, dar totuşi liniştită, fericită şi senină.

Îşi revăzu vechii prieteni şi merse la un picnic de 4 Iulie. Medita în fiecare dimineață şi făcea yoga. În cea de-a doua săptămână din iulie, primi cu bucurie veşti de la Robert Bartlett. Era deja de trei săptămâni la Cape. Trecuse peste o parte din şocul cultural resimțit la întoarcerea din India. Uneori, seara, când era singură, mai purta câte un sari simplu. Era un mod de a-şi aminti de vremea petrecută în ashram, şi simțea imediat cum o învăluia pacea când le purta. Dimineața făcea yoga pe plajă.

— Şi cum e să fii înapoi? o întrebă Robert când o sună.

— Bizar, spuse ea sinceră, şi amândoi râseră.

— Da, şi eu simt cam la fel, recunoscu el. Când merg la băcănie, mă tot întreb de ce oamenii nu poartă cizme.

— Şi eu, spuse Hope, zâmbind. Mă tot uit după sariuri şi călugări.

Îi plăcea să stea de vorbă cu el. Nu-i mai amintea de vremurile urâte. Acum era doar un prieten, pe care îl invită împreună cu fiicele lui la prânz în acel weekend. Veneau cu barca cu pânze din Martha's Vineyard, şi îi spuse unde să ancoreze. Îi putea aştepta în port, după care aveau să vină acasă pentru prânz, pentru a petrece după-amiaza împreună.

Era o zi însorită superbă când ridicară pânzele din Vineyard, şi ea zâmbi când îi văzu fetele coborând din barcă pe doc în picioarele goale. Aveau sandalele în mâini, şi el le conducea ca o cloşcă, iar imaginea aceasta o făcu să râdă. Robert le sfătui să se dea cu loţiune de protecţie, să-şi ia pălăriile şi să se încalţe, ca să nu le intre aşchii în talpă.

— Tată! îl admonestă fiica lui cea mare.

Robert le făcu cunoştinţă cu Hope. Amanda şi Brendan. Erau fete foarte drăguţe şi semănau foarte bine cu el.

Se arătară încântate de casă. Simţeau cu toţii pacea şi căldura ce domneau acolo. În acea după-amiază, făcură împreună o plimbare lungă pe plajă. Cele două fete mergeau cu mult înaintea lor, iar Robert şi Hope încheiau coloana.

— Îmi plac fetele tale, spuse Hope, în timp ce se plimbau.

— Sunt cuminţi, spuse el cu mândrie.

Ştia că ea îşi pierduse fiica de aceeaşi vârstă, şi se întrebă dacă îi era greu să fie în preajma lor, dar ea negă. Dimpotrivă, îi trezea amintiri plăcute. Robert se gândi că arăta diferit de femeia zdruncinată pe care o salvase în Blessington cu şapte luni în urmă, dintr-un hambar aflat în spatele unui pub. Amintirea îi amuţea pe amândoi. Ea nu fusese niciodată aşa fericită să vadă pe cineva. Iar el se

purtase cu atâta bunătate când o luase la el acasă şi o lăsase să doarmă în patul lui, în timp ce el dormea pe canapea.

— Ți-ai revenit mai rapid decât am reuşit eu când am trecut prin asta, spuse el încet.

O admira mult pentru faptul că supraviețuise experienței prin care trecuse.

— India mi-a fost de ajutor, spuse ea fericită.

Arăta ca o femeie liberă. Când se întoarseră acasă la ea, lui Robert îi veni o idee.

— Nu vrei să mergi cu noi în Vineyard? Poți rămâne acolo câteva zile, dacă vrei.

Ea se gândi un minut. Nu avea altceva de făcut, şi i se părea distractiv să meargă cu ei cu barca. Ar fi ajuns până seara în Vineyard. Apoi putea închiria o maşină pentru a se întoarce în Cape.

— Eşti sigur? întrebă ea cu precauție.

Nu voia să se bage în viața lor. Ştia, din ceea ce îi spusese el, cât de prețios era timpul petrecut cu fetele lui, de când erau la şcoală în cea mai mare parte din an. El vorbea mult despre cât de dor îi era de ele tot timpul. Dar el insistă ca Hope să îi însoțească, şi fetele îi veniră în ajutor. Cu toții erau de părere că avea să fie distractiv.

Robert o ajută să încuie casa. Ea îşi luă o geantă mică şi activă alarma când plecară. Îi duse cu maşina până în port, şi o parcă acolo. Îi plăcea compania lor, şi simți că făcea parte din nou dintr-o familie. Acum era obişnuită să fie singură, astfel că acest lucru nu o mai deranja. Dar deschizându-şi brațele acestei noi oportunități, aşa cum o învățase *swami* la ashram, descoperi deodată că a face parte dintr-un grup ca al lor era un dar prețios.

Îi ajută să dezlege parâmele când ridicară ancora, apoi rămase alături de Robert cât timp navigată lin în susul coastei. Dintr-un motiv oarecare, se gândi la Finn şi la

amenințările lui fioroase despre cât de singură avea să fie. Se uită atunci la Robert, iar el îi zâmbi şi îi cuprinse umerii cu brațul. Totul părea aşa cum trebuia.

— Te simți bine? o întrebă el, aruncându-i aceeaşi privire blândă pe care i-o observase de la prima întrevedere, în Dublin, şi ea încuviință din cap, zâmbind.

— Da, sunt, confirmă ea. Foarte bine. Mulțumesc că m-ai luat şi pe mine.

Şi el observase că toți patru se potriveau numai bine. Fetele sporovăiră cu ea în timp ce se apropiau încet de Vineyard. Soarele apunea când Robert strânse vela cu ajutorul Amandei. Hope şi Brendan coborâră sub punte ca să aducă o gustare pentru toți. Era unul dintre acele momente perfecte când vrei să opreşti timpul în loc. Când urcară înapoi pe punte, Hope le fotografie pe fete. Voia să-i dea nişte exemplare lui Robert. Pe el îl surprinse minunat din profil, cu pânzele în spate şi cu părul răvăşit de vânt. El se întinse atunci spre ea şi o luă de mână. Progresase mult din clipa când o găsise, în acea dimineață cumplită. O privi, şi zâmbiră amândoi, în seara răcoroasă. Ea descoperi că maestrul ei avusese dreptate. Toate cicatricele dispăruseră.

— Mulțumesc, îi şopti lui Robert, iar el încuviință din cap, zâmbindu-i, după care amândoi îşi întoarseră ochii spre fete.

Râdeau de ceva ce spusese una dintre ele, şi, privindu-le, Robert şi Hope începură să râdă şi ei. Era unul dintre acele momente când totul părea perfect. O zi minunată, o seară perfectă, oameni minunați, o clipă ce trebuie prețuită şi un sentiment de renaştere.